

ย้อนอดีตถึงศตวรรษเกษตรรุ่น ๒๗

เพ็ญพงษ์	ก่อเกิดโมตรัสภักดิ์มัน
สภานเร็นเกษตรนั้น	เรณุกพันนุชา
เพ็ญพนาภิไธย	แผ่นดินกันโทงไทม์คณนันทนา
เพราะโทงผลัดตัว	ทุกแห่งพันล้าอิมเอม
(นฤ) แม่นนื่องกาใจสำราญ	เสร็จกิจการงานเกษตรเกษม
(ชาบ) ลักนมีรมณำวิชา	สร้างชาติสร้างสถานรวมแรงรวมใจ
(รวม) จะจงรักจอมจักริน	อีกแดนแผ่นดินทำกินเกษม
พระคุณเกษตรกัน	รักเมื่มนกนคางจัตอง

พระราชทานเมื่อ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๐๗

“จิตวิทยาหมู่ทำให้ต้องการแสดงความเด่นเพิ่มขึ้นทีละเล็กละน้อยจนเกินขอบเขตได้ง่าย ความเด่นนี้มีทั้งดีและไม่ดี จึงขอให้คิดให้เลือกละเอียดก่อนที่จะพูดหรือทำ”

สารจาก ม.ล.ชูชาติ กำภู อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากหนังสือพระพิรุณ ใช้น้องใหม่ ๒๕๐๐

ประวัติศาสตร์ร่วมสมัย จินตนาการและความฝันเก่าๆ เป็นสิ่งที่ผสมผสานให้เกิดเรื่องราวนี้ขึ้นมา เรื่องราวที่ผ่านมากิ่งศตวรรษ ซึ่งบางเรื่องราวยังอยู่ในความทรงจำของพวกเราเหมือนผ่านมานาน จากปี ๒๕๐๐ เกิดเรื่องราวที่มีทั้งทุกข์และสุขสดชื่นสมหวัง ผิดหวังตามธรรมดาของโลกมนุษย์ พวกเราหลายคนยังมีความทรงจำดีๆ กันมากมาย บางคนหลงลืมไปแล้วตามกาลเวลา ในวาระที่ผู้เขียนและเพื่อนๆ เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผ่านมาครบห้าสิบปี ผู้เขียนมีส่วนร่วมในความทรงจำนั้นด้วย จึงขอนำเสนอเรื่องราวของพวกเราในครั้งนั้นถ่ายทอดให้เพื่อนๆ เท้าที่พอจะจำได้ หากผิดพลาดประการใดขออภัยด้วย

พวกเราเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นรุ่นที่ ๒๗ ในปีการศึกษา ๒๕๐๐ รุ่นเรานั้นเป็นรุ่นที่มีจำนวนนิสิตเพิ่มขึ้นต่างจากรุ่นพี่มากมาย โดยเสนอข้อมูลเปรียบเทียบที่นำมาจากรายชื่อนิสิตเก่าของ ส.ม.ก. คือ รุ่นที่ ๒๓ ที่เป็นพีพี ๕ ขณะนั้นมีนิสิต ๓๖๖ คน รุ่นที่ ๒๔ มีนิสิต ๔๐๕ คน รุ่นที่ ๒๕ มีนิสิต ๕๓๓ คน รุ่นที่ ๒๖ มีนิสิต ๖๐๑ คนและรุ่น ๒๗ รับนิสิตประมาณ ๔๕๔ คน ประกอบด้วย

คณะเกษตร ๓๕๐ คน คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ๑๖๗ คน คณะวนศาสตร์ ๑๓๐ คน
คณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ ๗๔ คน คณะประมง ๔๔ คน คณะวิศวกรรมศาสตร์ ๔๐ คน
คณะสัตวแพทยศาสตร์ ๔๐ คน

ปีที่เรเข้านั้นมีเรื่องแปลกแตกต่างจากรุ่นอื่น เช่น ปกติแล้วคณะสัตวแพทยศาสตร์จะเรียน
ที่เกษตร ๒ ปี แล้วข้ามฟากไปจบจุฬาฯ รับพระราชทานปริญญาบัตรจากจุฬาฯ แต่รุ่นเราเป็นปีแรก
ที่สอบเข้าในนามคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๗๐ คน และมีการ
แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๔๐ คน
อีกส่วนหนึ่งเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน ๓๐ คน

เป็นรุ่นแรกที่มีแผนกอักษรศาสตร์ ในคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์หลังจากที่รุ่น ๒๖
รับเฉพาะแผนกวิทยาศาสตร์ เป็นปีแรกที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มาเรียนวิชากลางร่วมกับคณะอื่น
ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เดิมนั้นก่อนหน้านี้ เรียนและ
อยู่หอพักที่กรมชลประทาน ปากเกร็ด และเป็นรุ่นแรกที่ได้รับนักเรียนช่างชลประทานควบกับนิสิต
คณะวิศวกรรมศาสตร์

เป็นรุ่นแรกที่ร้องเพลงพระราชนิพนธ์เกษตรศาสตร์ เพราะเพลงนี้ได้รับพระราชทานจาก
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๐๙ เราจึงเป็นน้องใหม่รุ่นแรกที่ได้ร้องเพลงนี้

แต่เดิมนั้นนอกจากคณะสัตวแพทยศาสตร์ที่เรียน ๖ ปี คณะอื่นๆ เรียนปริญญาตรี ๕ ปี
โดยต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ในรุ่นเรานั้นมีรุ่นที่เรียน ๕ ปี รุ่นสุดท้าย และ ๔ ปี รุ่นแรกที่ไม่ต้องทำ
วิทยานิพนธ์ เมื่อเราขึ้นปีสองรุ่น ๒๓ และรุ่น ๒๔ ที่เรียนครบจบหลักสูตรเข้ารับพระราชทานปริญญา
พร้อมกันประมาณ ๔๐๐ คนเศษ จำนวนพอๆ กับรุ่นเราที่เข้ามา

ในปีการศึกษา ๒๕๑๐ ที่เราเข้าเรียนนี้ เรามี **ม.ล.ชูชาติ กำภู** ดำรงตำแหน่งอธิการบดี
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ควบกับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ
ศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ ณ นคร เป็น รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและรักษาการคณบดีบัณฑิต
วิทยาลัย **อาจารย์กวี วิสุทธิธรรม** เป็น รองอธิการบดีฝ่ายปกครองและสวัสดิการ **อาจารย์ ดร.ทิม
พรรณศิริ** เป็น เลขาธิการมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ **ศาสตราจารย์ เทียม คมกฤส** เป็น คณบดี
คณะวนศาสตร์ **ศาสตราจารย์ พันธุ์ ดิษยมณฑล** เป็น คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ
ศาสตราจารย์ เตียง ต้นสงวน รักษาการคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ **ศาสตราจารย์จินดา เทียมเมฆ**
รักษาการคณบดีคณะประมง **อาจารย์สันติศ วีรเอียร** เป็น คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์
อาจารย์ ดร.บรรเจิด คติการ เป็นคณบดีคณะเกษตร **อาจารย์ ดร.ทวี ญาณสุนทร** รักษาการคณบดี
คณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์

วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เป็นวันประกาศผลการสอบเอนสะท้านสะเทือนเลื่อนลั่นครั้งสำคัญในชีวิต มีสิทธิ์เลือก ๖ คณะในสถาบันต่างๆ ที่สภากาชาดกำหนด โดยยังไม่รู้ว่าคะแนนสอบจะออกมาเป็นอย่างไร ในที่สุด พวกเรา ๔๐๐ คนเศษ มีชื่อสอบผ่านเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้ที่มีรายชื่อตามประกาศ มาสอบสัมภาษณ์และตรวจโรคเข้าศึกษาในคณะต่างๆ วันที่ ๓๐-๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ส่วนใหญ่แล้วจะเข้าได้เกือบหมด

วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๐ ทางมหาวิทยาลัยได้ให้พวกเราเข้าประชุมปฐมนิเทศที่หอประชุมใหญ่ วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๖๐ ผู้ปกครองพาเราลงทะเบียนเรียนวิชาต่างๆ หน่วยกิตละ ๕ บาท มีค่าประกันของเสียหายอีกคนละ ๕๐ บาท จะได้คืนเมื่อเรียนจบและไม่มีหนี้สินติดค้างกับมหาวิทยาลัย ค่าหอพักปีละ ๓๐๐ บาท ใครจะซื้อจักรยานในราคา ๔๕๐ บาทก็ได้ในวันนี้แต่ต้องใช้ระยะเวลาอีกสักพักจึงจะได้จักรยาน รวมทั้งซื้ออุปกรณ์การเรียน พวกเราได้รับตารางเรียนที่ส่วนใหญ่ในตอนเรียนปีหนึ่งจะเป็นวิชากลาง เรียนรวมกันทั้งภาษาอังกฤษ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ เครื่องแต่งกายนิสิต พวกเราคงจำกันได้ดี มีอยู่เรื่องหนึ่งที่แตกต่างคือ นิสิตชายรุ่นเราคาดเข็มขัดบางเซนซึ่งหลังมากก่อนจะมาเป็นหัวซีนิมาลโคป แต่มีนิสิตชาย ๒ คณะ ที่ไม่ได้คาดเข็มขัดบางเซนคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ใช้เข็มขัดคณะ ส่วนวนศาสตร์ใช้หัวสี่เหลี่ยมของนักเรียนจนกว่าจะวิ่ง ๑๕ กิโลเมตรหลังปีใหม่จึงได้ใช้หัวเข็มขัดคณะ

เข้าไปใหม่ๆ เราต้องทำความคุ้นเคยกับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอันมากที่พวกเราคงจำกันได้ดี เช่น DROMMITY FRESHY SOPHOMORE JUNIOR SENIOR SUPERSENIOR และ กลุ่ม SOTUS อันประกอบด้วย SENIOR ORDER TRADITION UNITY SPIRIT ภาษาอังกฤษ ชุดนี้ที่เราใช้กันตลอดตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง

ลงทะเบียนเรียบร้อยพวกเราทั้งหลายชายหญิงปี ๑ ต้องมีที่ปักพิงคือหอพัก พวกเราได้รับการบรรจุเข้าพักตามตึกตามหอที่กำหนดไว้ แม้คนที่มีบ้านอยู่กรุงเทพฯ ก็ต้องมีที่ปักตามตึกตามหอด้วย ไว้ตอนประชุม มีกำหนดให้เข้าหอในวันอาทิตย์ที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๑๐ แต่บางคนที่อยู่ต่างจังหวัด เข้ามาก่อน อาจารย์ก็ผ่อนผันให้เข้าหอได้ตั้งแต่วันลงทะเบียน ในตอนนั้นมีทั้งหอพักรุ่นเก๋ากี้ และ ตึกใหม่เอี่ยมที่มีบรรยากาศแตกต่างกันไป

เพื่อเป็นการทบทวนอดีตขอเสนอรายชื่อหัวหน้าตึกหัวหน้าหอตอนปี ๑ ของเรา ใครนึกหน้า หัวหน้าตึกหัวหน้าหอไม่ได้ ลองทบทวนดู

ตึก ๑๐ ก. พี่วสนา วรมิสร์ ตึก ๑๐ ข. พี่วัลภา อีสริยวงศ์ ตึก ๑๐ ค. พี่อำพรณ บุญดวง ตึก ๑๐ ง. พี่นงลักษณ์ ไชยหล้า หอ ๑๐ ก. พี่มะลิ รุ่งโรจน์ หอ ๑๐ ข. พี่เกศรา ชัมภลชิต

ตึก ๑ พี่เสียง กฤษณ์ไพบูลย์ ตึก ๒ พี่ราเชนทร์ ธิรพร ตึก ๓ พี่เวท ไทบุญกุล ตึก ๔ พี่บุญวงศ์ ไทยอุตลาห์ ตึก ๕ พี่พิศาล วสุวานิช ตึก ๘ พี่เพชร หันเจริญ ตึก ๙ พี่นิรัตน์ เลาสุริโยธิน ตึก ๑๑ พี่สัจจา สุขวิบูลย์ หอ ๒ พี่บุญเจิด โสภณ หอ ๓ พี่สวัสดิ์ ดุลยพัชร หอ ๔ พี่สมชาย เฉลิมชัย หอ ๕ พี่สุพจน์ ไชยะ หอ ๑๑ พี่ไธมาส ขอบเขตต์ หอ ๑๒ พี่อุดม ปาเตีย หอ ๑๓ พี่สมเกียรติ ศรีจักรวาล หอ ๑๔ พี่จรัญ เจตนะจิตรหอ ๑๕ พี่องอาจ ศรีจันทร์นนท์

เมื่อเข้าไปพักที่ตึกนั้นมีรุ่นพี่อยู่ในห้องนั้นแล้ว ไปอยู่ใหม่ๆ รู้สึกอึดอัดมาก เหมือนหายใจไม่เต็มปอด พี่ๆ มีที่ทำค่อยเต็มใจจะรับเป็นน้องร่วมห้องแม้ว่าเราจะมีสัมมาคารวะไปламаให้ไว้แล้ว กับเพื่อนๆ ก็คงหัวอกอันเดียวกันเอาละเข้ามาแล้วนี่ไง ต้องสู้กันไป เข้าเรียนเกษตรต้องมียานพาหนะ ตอนนั้นทุกคนก็จัดหาจักรยานมาใช้ในมหาวิทยาลัยที่กว้างขวางเดินกันไม่ค่อยไหว หลายคนขี่จักรยานไม่เป็นมาหัดกันในบางเขน ฝ่ายหญิงหกล้มหัวเข่าถลอกปอกเปิกกันเป็นแถว ยิ่งตอนผ่านม้าขาว หน้าตึกชีวะแล้วหวาดกลัวขี่หลบไปอีกทาง อันเป็นทางโค้งๆ ใหม่ๆ หกล้มกันก็มี พวกเราส่วนใหญ่ จะขี่จักรยานเป็นตอนที่เรียนเกษตรนี่เอง

มีที่อยู่แล้วก็ต้องมีที่กิน ที่จำได้ในสมัยพวกเรานั้นมีแหล่งอาหาร ๔ แห่งใหญ่ด้วยกัน แหล่งแรกเป็นโรงอาหารของมหาวิทยาลัยคือ **คาเฟ่ที่เรีย** ถ้าจำไม่ผิดอาหาร ๓ มื้อ ทั้งเดือนราคา ๒๔๐ บาท มื้อเช้ามีไข่ดาว ขนมปัง โอวัลตินด้วย มื้อกลางวันและเย็น กับข้าวอย่างสองอย่าง บางครั้งมีขนมต่างหาก ข้าวไม่อันจะกินก็ซักรับตามใจ พวกเราบางคนได้เงินรายเดือนจากบ้าน ๓๐๐ บาท ผูกคาเฟ่ เอาบัตรไปเจาะรูทุกมือก็อยู่ได้ทั้งเดือนแล้ว แหล่งที่สองคือ **บาร์** ด้านนี้อยู่ใกล้หอหญิง ที่จำได้คือ **เจ้าเล็ก**

ใจใหญ่ กับเสียและ ที่พวกเราใช้บริการกันมากมาย ใกล้บาร์คือ **ไดรีควิน** ที่ปีหนึ่งไม่มีสิทธิ์ได้ใช้ อีกแห่งคือ **ส.ม.ก.** ที่ชั้นบนเป็นสโมสรอาจารย์ด้วย ตอนเย็นมีอาจารย์คณะต่างๆ ในบางเขนหลายท่าน ที่จักรยานมาสังสรรค์กันที่นี่ มีร้านอาหารหลายร้าน

เนื่องจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ของเรานั้นสมัยนั้นอยู่ไกลปืนเที่ยงหากมีอาการเจ็บป่วย เล็กๆ น้อยๆ เรามีสถานพยาบาลมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไว้รองรับ หลายคนคงได้รับยาพาราเซตามอล จากคุณหมอภิญโญ กัลยาณมิตร ไปกินแก้ปวดหัวใจกันบ้าง

วันจันทร์ที่ ๑๙ มิถุนายน เป็นวันที่เปิดภาคเรียนของพวกเราชาวเกษตรรุ่น ๒๗ แต่ละคนก็เดินทางไปเรียนตามห้องที่กำหนดไว้บางวิชาก็เรียนรวมกัน ทุกคนหน้าตาเข้มขึ้นได้เป็นนิสิตเสียที่เป็นนักเรียนมานานมากแล้ว คิดว่าชีวิตคงโรยด้วยกลีบกุหลาบทั้งสวยงามและหอมหวาน แต่แล้วบางคณะเริ่มเรียกประชุมกันแล้ว พวกที่ถูกเรียกประชุมกลับมาหน้าตาบอบกบฏไม่รับทั้งลั่น แอบเก็บเอาไว้มองใครไม่ได้ทั้งนั้น พี่ท่านสั่งสอนมา

เรียนหนังสือหนังหาไปได้หน่อยมีประกาศติดกระดานเขียวความว่า ให้นิสิตปีหนึ่งทุกคนเข้าประชุมที่อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ วันเสาร์ที่ ๒๔ มิถุนายน เวลา ๙.๐๐ น. เอาละถึงเวลาที่พวกเราทุกคนต้องเข้าประชุมแล้ว เข้านั่งเก้าอี้ที่เรียงไว้มีพี่ๆ อยู่บนเวทีจำนวนหนึ่ง นอกนั้นรายล้อมอยู่รอบๆ พี่ๆ เริ่มแนะนำตัวให้พวกเรา รู้จัก ทุกคนคงจำได้ นายกองค์การนิสิตคือ พี่คะนอง เนินอุไร ประธานสภานิสิต พี่พิศักดิ์ จักพาก ประธานปกครองคือ พี่เขตณรงค์ สุเลวี รองคือ พี่เอนก อมรเกียรติ และ พี่ณรงค์ เจษฎาพันธ์ สารวัตรใหญ่ นิสิตคือ พี่เล็ก สุวรรณธาดา ประธานชุมนุม นิสิตหญิง พี่แว่ว ไรต์นสาชา สารวัตร นิสิตหญิง พี่เยาวนุช สีหรัย พี่ๆ อบรมสั่งสอนไว้นั้นยังจำได้ดีคือ การแต่งกาย นิสิตชายแต่งกายเรียบร้อย ห้ามเอาเสื้อออกนอกกางเกง ห้ามใส่รองเท้าแตะ รองเท้าสาน ใส่รองเท้าหนัง หรือรองเท้าผ้าใบต้องใส่ถุงเท้าทุกครั้ง เวลาประชุมให้ใส่รองเท้าผ้าใบ แม้จะเลิกเรียนแล้วมากินข้าวก็ต้องเรียบร้อย อ้อยกเว้นมาเล่นกีฬา รวมทั้งข้อห้ามอื่นๆ อีกมากมาย วันแรกนั้นกลับหอกลับบ้านไปทุกคนมึนงง ว่าเป็นทำไมต้องเป็นพวกเรา กล่าวคือโดนกันถ้วนหน้า

ยังก่อน ที่ผ่านมานั้นเป็นตอนกลางวันประชุมเสร็จ เทียนนี้มีป้ายประกาศให้นิสิตปี ๑ ทุกคนเข้าประชุมเวลา ๒๐.๐๐ น. ที่อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ ในวันจันทร์ที่ ๒๖ มิถุนายน ในงานนี้ ปรากฏว่า พี่ๆ ได้รวบรวมความผิดของพวกเราที่เกิดขึ้นระหว่างก่อนเข้าประชุมมากมายเหลือจะจดจำมาร้องทุกข์กล่าวโทษพวกเราในวันนั้นรวมทั้งวันอื่นที่มีการประชุม ให้ปีหนึ่งทุกคนที่มาจากโรงเรียนเดิมละทั้งสี่เดิม เป็นสี่เขียวหมดทุกคนทั้งตัวรวมหัวใจ ผู้ที่กระทำผิดต้องถูกลงโทษต่างๆ นาๆ บางวันก็หาความผิดให้ออกไปวิ่ง อันที่จริงเตรียมไว้แล้วเพราะพี่ๆ ที่นำวิ่งใส่รองเท้าผ้าใบทุกคน

หลังจากนั้นเราได้รับหนังสือเพลงเชียร์ของมหาวิทยาลัยมา ๑ เล่ม มีเพลงที่พวกเราต้องร้องให้ได้ทุกคนจำนวนหนึ่ง โดยมีประธานเชียร์คือ พี่วิบูลย์ ผาณิตพิเชษฐวงศ์ (๒๓) รองประธาน

พีวีระพันธุ์ ศรีบุญลือ (๒๓) และพีลัญญา สุจริตพงศ์ (๒๔) พี่ประกอบกิจ ภูศิริมงคล (๒๕) พี่มานพ เล่าห์ประเสริฐ (๒๕) ฝ่ายหญิงพี่จกมล วัฒนสุข (๒๔) พี่สุเทวี วรสูตร (๒๕) เป็นพี่ๆ ที่นำเชียร์ ก่อนเข้าประชุมทุกครั้งที่เราเข้าไปนั่งพร้อมกันแล้วนั้น ทุกครั้งพวกเราก็จะคุยกันจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ ตามประสา พอพี่ๆ จะขึ้นเวที จำได้ว่ามีพี่ปี ๔ คนหนึ่ง จำชื่อไม่ได้ ตาดีๆ ผอมๆ จะส่งเสียงกรีด ประสาทบาทหัวใจว่า “เจ๊ยยบ.....เจ๊ยยบ” พวกเราจะส่งบสดิอารมณ์รอรับการประชุมและร้องเพลงเชียร์

พี่ๆ จะนำและสอนให้ร้องเพลงเชียร์ที่จำได้ดีคือ เพลงบุม AGGIE นั้นหลังจากสอนให้ พวกเราทั้ง ๔๐๐ คนเศษ ร้องไปสักพักหนึ่งพวกเราก็บุมไปตามประสา ถูกพี่ๆ เอ็ดมากมายว่าเสียงไม่ดัง เรายังงอยู่ พี่ๆ ช่างๆ พวกเราจำนวนไม่กี่คนบุมให้ฟังดังกว่าพวกเราหลายร้อยคน ดังนั้นพวกเราต้อง พยายามแหกปากร้องให้เต็มที่ซึ่งครั้งแรกก็ได้ผลระดับหนึ่ง ต่อๆ มาตลอดเสียงของพวกเราทุกคนจึง ขยายใหญ่ขึ้น จนเวลาคุยกันคนอื่นนึกว่าตะโกนใส่ ก็สืบเนื่องมาจากร้องเพลงเชียร์นี้แหละนอกจาก หลอดเสียงโตแล้วยังหูตึงอีกต่างหาก ขนาดพวกเราตะโกนเพลงเชียร์จนสุดฤทธิ์แล้วพี่ๆ ยังบอกว่า ไม่ได้ยิน ร้องให้ดังขึ้นอีก ด้วยเหตุนี้จึงมีกระโถนมากมายหลายใบหลายรุ่นในบางเซ่น

พวกเราได้ซ้อมร้องเพลงที่พวกเราไม่เคยได้ยินมาเลยมากมายหลายเพลง รวมทั้งเพลงของ คณะต่างๆ ด้วย เข้าใจว่าเป็นมหาวิทยาลัยเดียวที่สามารถร้องเพลงคณะอื่นๆ ได้ด้วย เพลงที่เราร้องนั้น เป็นทั้งเพลงเชียร์กีฬาและเพลงของสถาบัน ซึ่งมีความสนุกสนานและเชียร์กีฬาได้มันมาก เช่น ดันเกษตรดันเกษตรดันเอชชัย เพลงที่เราซ้อมขณะนั้นมี “เกษตรสามัคคี” ที่เนื้อร้องขณะนั้นยังใช้ เจ็ดคณะสามัคคีกันชั่วฟ้า “เกษตรสำเร็จ” “เกษตรรุก” “ปรบไก” “ต้อนกระบือ” “เผ่าเกษตร” “มาร์ช เกษตร” “ร่ำวงเกษตร” “รุกเข้าไป” “เกษตรสัมพันธ์” “เกษตรดัน” “ลูกเกษตร” “เกษตรลา” ที่ซาบซึ้ง สุดคือ “เกษตรรำพัน” กล่าวถึงเกษตรศาสตร์ครั้งก่อนยากแค้น และรุ่นเราเป็นรุ่นแรกที่ซ้อมเพลง พระราชนิพนธ์ “เกษตรศาสตร์” ในอาคารเทพฯ เราได้รับการเคี่ยวเข็ญอย่างจริงจังในการซ้อม เพลงเชียร์มากกว่าพวกเราจริงจังในการเรียนหนังสือ ใครร้องไม่ดีก็ถูกลงโทษ รวมทั้งใครทำผิดระเบียบ ร้ายแรงก็ถูกลงโทษถึงกับน้ำจำนวนเท่านั้นเท่านั้นแรงดิบ อันที่จริงก็แค่ใช้เท่าแต่กันเท่านั้น

ในการประชุมเชียร์และลุ้นความผิดที่เรากระทำกัน บางครั้งร้องเพลงไม่ดัง ไม่ถูกต้อง ถูกออก คำสั่งให้ไปวิ่งในมหาวิทยาลัยยามค่ำคืน กว่าจะเลิกประชุมก็สี่ห้าห้าทุ่มนั้นแหละ กลับไปจะนิเทศาพี ก็มีพี่คอยนั่งฟังอยู่ที่ตึกที่หอ ในความตึงเครียดนั้นยังมีเรื่องสนุกสนานเฮฮาด้วย ที่จำได้ดีมี ๒ เรื่อง คือ มีการซ้อมเพลงปรบไกที่เราต้องปรบมือเป็นจังหวะนั้น เป็นการยากสำหรับพวกเราปรบมือให้เข้า จังหวะ แต่ในที่สุดเราก็ทำเกือบสำเร็จ เกือบทั้งหมดปรบได้ตามจังหวะ แต่รุ่นพี่สังเกตว่ามีคนหนึ่ง ปรบมือไม่เข้าจังหวะสักครั้งจึงเรียกตัวออกไป คนนี้ปัจจุบันเสียชีวิตแล้วเอ่ยชื่อก็ได้คือ เขียรชัย พร้อมมูล (วน) เขียรชัย เป็นคนอารมณ์ดีจะหัวเราะฮาฮาฮาตลอด พี่เรียกไปซิวเดียวแล้วกลับมาส่งให้หนังที่เดิม พี่ที่พาไปกลับมาพูดหัวเราะปนยิ้มว่ามันทำไม่ได้จริงๆ อีกคนคือ เดชนันต์ ถึงแสง (วน) ที่ภายหลัง มาเป็นประธานปกครองของรุ่นเรา คนนี้ก็เสียชีวิตไปแล้วเช่นกัน เดชนันต์ ทำผิดอะไรสักอย่างเลย

โดนดิบน้ำ ซึ่งมีพี่ๆ ที่เป็นประธานน้ำคอยดูแลอยู่ พอลงน้ำเดชนันต์ก็ดำน้ำไปเกาะเสาซ่อนตัวอยู่ พี่ๆ ตกใจมหาเพราะนึกว่าว่ายน้ำไม่เป็น จนไปเจอเกาะเสาอยู่เลยเอาตัวขึ้นมา เป็นเรื่องสนุกสนานที่มาเล่าสู่กันฟัง

เรื่องประทับใจในระหว่างนั้นคือ หลังจากกินข้าวเย็นเข้าตึกเข้าหอมีตสนิทเรียบร้อยแล้ว พวกเราทั้งชายหญิงถูกเรียกจากตึกจากหอให้รวมกันที่สนามฟุตบอลที่ตั้งอยู่ใกล้หอพักหญิง เพื่อให้มาดูพิธีกรรมกงล้อไฟหรือทางเซนไฟ จำไม่ได้แน่ กลางคืนมีตสนิทที่จะประกาศความผิดใครสักคนหนึ่งว่ากระทำผิดระเบียบประเพณี ผู้นั้นถูกตรึงบนกงล้อหรือทางเซนแล้วจุดฟางให้เหมือนถูกบูชายัญเลยทีเดียว และที่ซาบซึ้งมากคือเมื่อมีผู้เสียชีวิตระหว่างเรียนในบางเซนั้นก็จะมีกรเรียกพวกเราไปชุมนุมกัน กล่าวคำไว้อาลัยและเป่าแตรนอน

นอกจากมีการประชุมที่อาคารเทพฯ ของมหาวิทยาลัยแล้ว ยังมีการประชุมอบรมสั่งสอน และร้องเพลงเชียร์ของคณะอีก โดยวันเวลาไม่ตรงกับของมหาวิทยาลัย จำนวนวันที่ประชุมแล้วแต่ความเข้มข้นของพี่ๆ แต่ละคณะ ประชุมได้สักพักก็มีการคัดเลือกผู้แทนปี ๑ เพื่อมาดำเนินงานของรุ่น ผู้เขียนเองไปหลงคารมใครจำไม่ได้ที่ยุงให้สมัครเข้าเป็นผู้แทนปี ๑ แล้วยังไม่รู้จับผลัดจับผลูได้รับเลือกเป็นผู้แทนปี ๑ โดยมี สงวน ต้นสุขนันท์ (วศ) เป็นรองผู้แทนปี ๑ และพวงทอง บุญทรง (วอ) เป็นผู้แทนปี ๑ หญิง ทำงานร่วมกัน

วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๑๐ เป็นวันที่พวกเราปลื้มปิติกันมากเพราะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเสด็จมาพระราชทานปริญญาบัตรให้กับบัณฑิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในการนี้พวกเราได้มีโอกาสแต่งสวอย แต่งหล่อที่สุดหลังจากเข้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ฝ่ายหญิงนุ่งกระโปรงเขียว เลือขาวติดกระดุมถึงคอ ฝ่ายชายนุ่งกางเกงขาวขาวยาว เลือขาวแขนยาว ที่สำคัญแล้วต้องหัดผูกเนคไทด์สีเขียวกันในวันนี้ ในงานนี้พวกเรายืนรับเสด็จและส่งเสด็จตั้งแต่ประตูมหาวิทยาลัยเรียงรายรอบสระน้ำมาจนถึงหอประชุม ทำให้หัวใจที่แห้งผากจากการประชุมเชียร์ได้ปลื้มเปรมมาอีกคราหนึ่ง

โดนวักและซ่อมร้องเพลงเชียร์กันมาพอสมควรแล้ว โดนลงโทษพอกหมอนปากเหม็นคอแล้ว ถึงเวลาจะรับน้องเสียที ก่อนหน้ารับน้องวันศุกร์ที่ ๔ สิงหาคม ก็ต้องประชุมในอาคารเทพฯ เช่นเดิม รวมทั้งมีการวิ่งชมความงามในมหาวิทยาลัยในเวลาว่างคืนเพื่อน้องๆ จะได้เพลียหลับสบาย คลายทุกข์ หลังจากประชุมจนตึกตื่นก็กลับไปนอน รู้แต่ว่าพรุ่งนี้จะมีการชิงธงกันและรับน้องใหม่ บางตึกบางหอมีพี่ๆ เชี่ยวชาญก็ตีวิธีการในการชิงธงให้น้อง พวกเรากลับไปหลับนอน ลักพักโดนปล้นหอ รับน้องตึกน้องหอ ที่จำได้แม่นยามีหมอมามาตรวจสอบสุขภาพ พวกเราเดินแก้ผ้าโทงๆ ไปให้ตรวจ หมอใส่ เลือกาวนีสีขาวเรียบร้อย เราว่าเอาหมอที่ไหนมานะ หันไปมองปรากฏว่าเป็น พี่โสมทัศน์ วงศ์สว่าง รุ่น ๒๔ คนราชบุรีด้วยกัน ชำมปากไปเรียนสัตวแพทย์จุฬาฯ เลยรอดตัวไป ได้ข่าวว่าบางตึกโดนทาสีแดงที่ไหนไม่บอกเสียด้วย ขณะที่คลานไปโดนพี่ชีว จำได้ดีมีคนหนึ่งคณะเศรษฐศาสตร์ตึก ๙ ด้วยกัน ถูกพี่ถามว่ามีแฟนหรือยัง ตอบพี่ว่ามีแล้ว พี่ถามต่อว่าสวยไหม ตอบว่าสวย ถามว่ายกให้พี่ได้ไหม ตอบว่าได้ พี่ถามว่าทำไมยกให้พี่ ตอบว่าผมรักพี่ครับ พี่ๆ หัวเราะก๊ากน้องๆ ได้แต่อมยิ้ม

ถัดจากนั้นพวกเราชายหญิงทั้งหมดก็ต้องไปคลานลุยโคลนในกระบะที่พี่เตรียมไว้ให้ ลุยเสร็จแล้วไปล้างสีที่สระขจิตข้างอาคารเทพฯ ให้ทุกคนเป็นสีเดียวกันคือ **เขียวเกษตร** ล้างสีแล้ว ถึงเวลาไปชิงธงกันตามประเพณีของเกษตร พวกเราคงจำกันได้ดีถึงเสาทาน้ำมันลื่นๆ ที่มีพี่ปีสอง คอยป้องกันในระยะแรกอยู่จำนวนหนึ่ง และรุ่น ๒๗ ฝ่ายชายทั้งหมดเข้าไปปีนชิงธงเขียวบนยอดเสามีสาว ๆ รุ่น ๒๗ เป็นกองเชียร์ ในที่สุดก็ได้ฮีโร่คือ **ชัยวุฒิ ดลอารมณ์** (วน) และฮีโร่ได้เลือกฮีโร่อื่น **เอี่ยมศรี เอื้ออังกูร** หรือ **เต๋อ** สาวสัตวแพทย์

หลังจากนั้นพวกเรากลับไปอาบน้ำอาบทำ ฝ่ายหญิงมุ่งกระโปรงเขียว เลือขาว ผู้ชายแต่งชุดขาว ผูกไทด์เขียว ไปดำเนินการขั้นตอนรับน้องที่บริเวณหน้าหอประชุมและในหอประชุม วันที่ ๕ สิงหาคม นี้ พวกเราได้เห็นรอยยิ้มเต็มทึ่จากพี่ๆ แทนกริยาอาการที่หมางเมินกัน พวกเราฝ่ายหญิงได้ติดโบว์เขียว ฝ่ายชายใส่หมวกเขียวติดชื่อที่รักยิ่งชีวิตไว้จนกว่าจะถึงปีใหม่ ทั้งหมดเขียวและโบว์เขียว ทุกคนคงจำได้ว่าใช้ในเซตมหาวิทยาลัย ออกนอกรั้วแล้วเก็บใส่กระเป๋าได้ บนเวทีในหอประชุมนี้ นอกจากมีรอยยิ้มของพี่ๆ แล้ว ยังมีการเรียกน้องให้ขึ้นไปบนเวที เต็มไปด้วยคนดังคนสวย คนแปลกถูกเรียกขึ้นเวทีให้พี่สัมภาษณ์กัน ที่แน่นอนพระเอกนางเอกวันนี้คือ **ฮีโร่ ชัยวุฒิ ดลอารมณ์** (วน) และฮีโร่อื่นเต๋อ (สพ) สำหรับคนสวยคนดังที่พอจดจำได้ประกอบด้วย **พรรณวดี อุทัยวัฒน์** (ศศ) **วิไลวรรณ รัตนโกสุม** (ศศ) **นงราม เหมะโยธิน** (ศศ) **เพ็ญพร ชัยวิรัตน์** (วอ) **จงจิณต์ รัตนอารักขา** (กษ) **กุลณวี ลีละพนัง** (กษ) **นิต ดัน** (วอ) **ศศิณี สุริยะ** (สพ) คนชื่อแปลกคือ **แก้ว แซ่อ้อย (พิชา พิทยขจรวุฒิ)** (วน) **ลิบเอ็ด เกียรติบุญญาฤทธิ์** (ศศ) **ธันวาคม เหมะศิริ** (ศศ) รวมทั้งผู้แทนปี ๑ หญิงและชาย คือ **พวงทอง บุญทรง** (วอ) และ **ชัยยันต์ สมบูรณ์สิน** (วน) พวกที่ขึ้นไปบนเวที ได้ถูกพี่ๆ ชักถามในทำนองสนุกสนานกันไป เลิกแล้วออกไปหน้าห้องประชุมให้พี่ๆ ทั้งหลายรับกันตามซุ่มต่างๆ ใครเป็นควายให้สาวไหนจงไปประหลาดใจกันเอาเอง

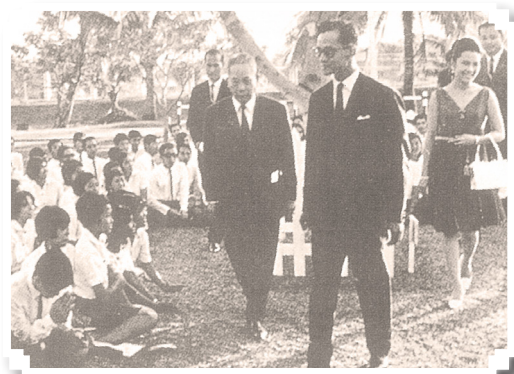
ตกเย็นเหน็ดเหนื่อยกันมาทั้งวันกลับตึกกลับหอ ก็ยังนอนไม่ได้เนื่องจากวันนี้ทุกคนได้หนังสือ
รับน้องใหม่รุ่น ๒๗ ที่มีเรื่องราวต่างๆ ความในใจรุ่นพี่ที่ทำเซย์เหมยกับพวกเรา มีรูปกิจกรรมที่ผ่านม
รวมทั้งชื่อและรูปของคณะกรรมการนิสิตทั้งหมด ที่สำคัญคือ รูปพวกเราปีหนึ่งทุกคนรายคณะ
พร้อมชื่อ ที่เราเรียกกันว่า KEY เอาไว้เปิดดูรายชื่อคนที่ต้องตาติดใจ

ซั่มเพลงเชียร์มากมายจากการเคี้ยวเชืงของพี่ๆ ถึงเวลาต้องแสดงแล้ว คือ กีฬ
มหาวิทยาลัยที่แข่งกันในเมือง พวกเราตื่นเต้นที่ได้เข้าเมืองโดยมีการจ้างรถประจำทางมารับส่งพวกเรา
ให้เข้าไปเชียร์กีฬา ส่วนใหญ่เป็นสนามศุภชลาศัย นักกีฬาและนักกรีฑาของเกษตรถือว่าเป็นเจ้าสนาม
ชนะเลิศในหลายๆ ประเภท พวกเราเองไม่ทำให้พี่เสียชื่อ เพราะพวกเราร้องเพลงเชียร์ได้ดังและ
พร้อมเพรียงกว่าทุกแห่ง ร้องจนกระทั่งเพื่อนเราคือ จิตติ วานิชถาวร (กษ) ถึงกับพิการไปเลย

วันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๑๐ พวกเราจำนวนหนึ่งได้มีโอกาสได้รับเสด็จสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ครั้นยังทรงพระยศเป็นสมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์ เสด็จเยี่ยมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นการส่วนพระองค์ ท่านได้ทรงม้ามาเยี่ยมชมสวนนอก ศาสตราจารย์ ดร.บรรเจิด คติการ และศาสตราจารย์ระพี สาคริก กราบบังคมทูลรายงาน ในการเสด็จครั้งนี้ท่านทรงพอพระราชฤทัยเป็นอย่างยิ่ง และได้มีพระราชดำรัสแก่ผู้ติดตามว่า “เกษตรนี้น่าอยู่จริงๆ ฉันควรจะได้มาเยี่ยมชมตั้งนานแล้ว”

วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ เป็นอีกวันหนึ่งที่พวกเรานิสิตปีหนึ่งได้มีโอกาสแต่งชุดขาวรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ที่ได้เสด็จมาเยี่ยมชมต้นนนทรีทรงปลูกและเสด็จเข้าหอประชุมทรงร่วมทรงดนตรีให้พวกเราได้มีโอกาสรับฟังและชมเป็นครั้งแรก รวมทั้งยังเสด็จมาเป็นประจำทุกปีต่อเนื่องกันระหว่างที่พวกเราเฝ้าศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ต่อมาภายหลังทรงมีพระราชภารกิจมากจึงไม่ได้เสด็จมาทรงดนตรีนับเป็นบุญของพวกเราเป็นอย่างยิ่ง

มาถึงเรื่องของพวกเราหลังจากมีผู้แทนปีแล้ว มีการตั้งคณะกรรมการของรุ่นเรา เรื่องสำคัญเรื่องแรกคือ การแข่งขันกีฬาภายในมหาวิทยาลัย ที่มีกีฬาหลายประเภท รวมทั้งกรีฑา เราแข่งกันระหว่างปีไม่ใช้ระหว่างคณะเหมือนมหาวิทยาลัยอื่น ซึ่งเหมาะสมเพราะจำนวนนิสิตแต่ละคณะแตกต่างกันมาก รวมทั้งบางคณะไม่มีนิสิตหญิง ประกอบกับพวกเราประชุมรวมทุกคณะจึงทำให้จัดทีมปีได้ มหาวิทยาลัยอื่นไม่สามารถทำได้ พวกเราเลือกชื่อน้องเป็นชื่อทีมและใช้สีเหลืองดำเป็นสีประจำทีม

ในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๑๐ มีการแข่งขันกรีฑาภายในที่สนามกีฬาอินทรี จันทรสถิตย์ ด้วยความร่วมมือของพวกเราทุกคน ขบวนพาเหรดของเราจึงโอฬารตระการตา นอกจากเสื้อสีเหลืองขลิบดำที่ใส่จะโดดเด่นแล้ว เรามี นิด **วิไลวรรณ รัตนโกสุม** (ศศ) เป็นคนถือป้าย **วิสูตร คำวงษ์** (วน) นักวอลเลย์บอล เป็นคนถือธงตาหมากรุกเหลืองดำ มีดรัมเมเยอร์สาว ๓ คน ความสวยและความสูงระดับนางสาวไทยคือ **ดวงมณี ลิทธิธรรม** (ศศ) **สุพัต ศรีเพ็ญ** (ภษ) และ **นภา เมฆโนรา** (วอ) มีวงดุริยางค์อันประกอบด้วย กลองใหญ่ กลองเล็ก และหนึ่งหน้องนำ

นอกจากนี้เรายังแบ่งเป็นหลายขบวนเดินกันมา ที่จำได้ชื่อขบวนสมิงดำทำเกย์ มีตุ้ย **ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา** (ภษ) ใส่กางเกงดำ เสื้อยืดสีดำแขนยาว ขบวนอินเดียนโหดฤทธิ์ มีเต้ **ธวัชชัย เต็มพันธ์** (ภษ) แต่งชุดอินเดียนแดงนำขบวน ขบวนสลัดร้ายเจ้าสมุทรมีทั้งชายหญิงแต่งตัวเป็นโจรสลัดกัน มีทั้งปิดตา ผ้าโพกหัว ขบวนสำคัญคือ ขบวนแบกเสลี่ยงพระนางคลีโอพัตรา อ้วน **พรรณวดี อุทัยวัฒน์** (ศศ) แต่งตัวเป็นสาวโรมัน ตอนนี้นำให้ชุดเดิมทั้ง ๔ แรงคนดำเนินการก็คงยกเสลี่ยงไม่ขึ้นแล้ว มีรูปสาวตักกลองแตกคนหนึ่งผิวพมานัยน์ตาแขกเพื่อนบางคนจำไม่ได้เจ้าตัวมารับว่า คนนี้คือ **ราตรี ทิพย์น้ำพา** (วอ) ตอนหลังเธอสวยวันสวยคืนเพื่อนๆ ที่ตาไม่ถึงก็เศร้าไป

หลังจากเดินพาเหรดแล้วพวกเราทั้งหมดขึ้นอัฒจันทร์ร้องเพลงเชียร์ในการแข่งกีฬา โดยมีลีดเดอร์หญิงคือ ตี๋เขียว **อัษฎิ์ สายน้ำเขียว** (ศศ) ตี๋ **ดรุณี ธนะนันท์กุล** (ภษ) **พรรณวดี อุทัยวัฒน์** (ศศ) ฝ่ายชายคือ **ธีระ วงศ์สมุทร** (วศ) และ **พานิชย์ สังข์เกษม** (ปม) **สุขุม เข้มหลี่** (ภษ) กองเชียร์ของเราเชียร์อย่างเต็มที่เต็มกำลัง แม้บางครั้งจะมีสายฝนโปรยปรายมาแต่พวกเราไม่ได้หลบไปไหนจนเปียกมอมแมมไปหมด ผลที่เราได้ทำนี่เองทำให้พวกเราทีมน้องน้อยได้ทั้งถ้วยเดินพาเหรดและถ้วยกองเชียร์จากท่านรองอธิการบดี ศ.ดร.ประเสริฐ ณ นคร ในงานนี้กว่าจะจัดงานได้พวกเราต้องไปขอความร่วมมือจากหลายฝ่าย ที่ยังจำได้ไปขออะไรสักอย่างจากทหารเรือได้รับความร่วมมือจาก จีรพัฒน์ บุญเนื่อง (วอ) ลูกสาวทหารเรือเป็นอย่างดี รวมทั้งสุจิตรา เขาวนัชเวช (ภษ) ขวลิต ชินประยูร (ภษ) ขาดตกผู้ใดขอภัยด้วย

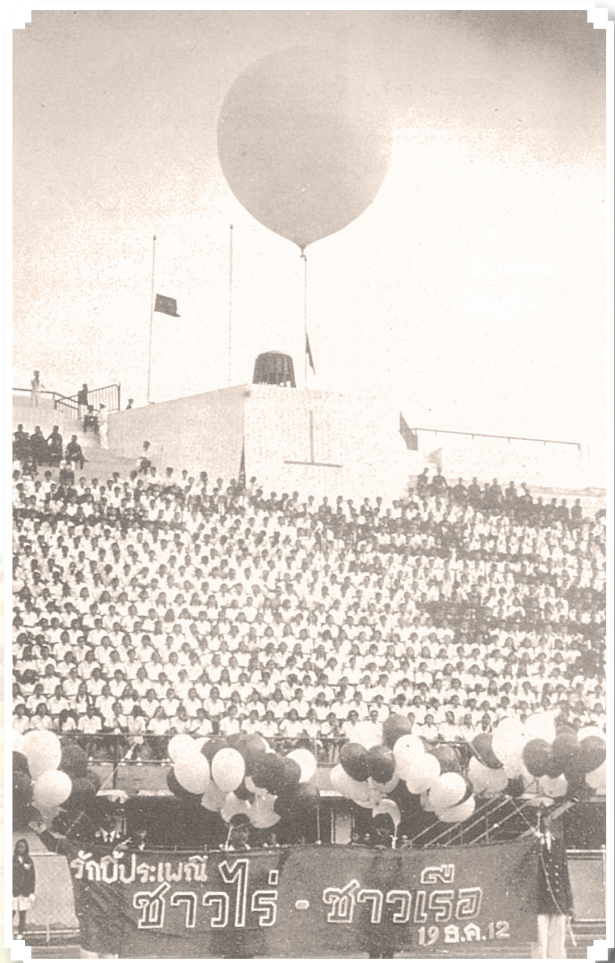
นอกจากกิจกรรมพวกนี้แล้ว ในเกศตรยังมีกิจกรรมอีกมากมายให้พวกเราแม้จะอยู่ไกลจากในเมืองสมัยนั้นไม่เหงา เพราะมีกีฬาหลายๆ อย่างให้พวกเราชาวเกษตรศาสตร์ได้เล่นกัน กีฬาบางอย่างเพิ่งพบเจอที่บางเขน เช่น ฮอกกี้ ซอฟท์บอล วายน้ำ โปโลน้ำในสระขี้ที่มีแถมคลอโรฟิล พวกเราเล่นกัน

ได้ติดใจติดทีมชาติไปก็หลายคนในหลายกีฬา นอกนั้นยังมีชมรมอีกมากมายหลายชมรม ขอเอ่ยชมรมเด่นๆ เป็นตัวอย่าง เช่น ชมรมดนตรีสากล มีรุ่นเราเข้าไปร่วมหลายคน วงดนตรี K.U.BAND ของเรานี้แหละทำให้เกิดวลี “ลีลาศได้รุ่งกลางทุ่งบางเขน” มีเพลงหลายเพลงเป็นเอกลักษณ์ของวงที่ไม่ได้ยินได้ฟังจากที่อื่น อีกชมรมที่โดดเด่นคือ ชมรมบรรณศิลป์ เป็นชมรมของพวกนักเขียนและนักกลอน จำเป็นต้องใช้มากในการทำหนังสือ รุ่นเรามีคนเด่นๆ หลายคนที่อยู่ในชมรม ฝ่ายหญิงมี ชุติรัตน์ ชโลธร (ศศ) วิยะดา ชุ่มภิรมย์ (สพ) ฝ่ายชายมี สุวิทย์ เทียรทอง (กษ) ระลึก หลีกภัย (ศศ) สุจินต์ ขววิสุทธิกุล (ศศ) พวกนี้อยู่ในแวดวงนักเขียนเสมอมาตราบนานเท่านาน

ในสมัยที่พวกเราอยู่ในบางเขนนั้น การเรียนเทียบกับการเรียนระดับ ม.ศ.๔ ม.ศ.๕ แล้วไม่ถือว่ายากจนเกินไปนักเพียงแต่มีเรื่องอื่นๆ เข้ามาเกี่ยวข้องมากกว่าตอนเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่แล้วนิสิตเกษตรเช่นเดียวกับผู้เขียนเรื่องเรียนเป็นเรื่องรอง เรื่องกิจกรรมเป็นเรื่องหลัก จึงมีพวกเราหาคะเมนดีลิ่งกาออกไปหลายคน เนื่องจากมีกิจกรรมมากมาย การสังสรรค์ที่เกินพอดี รวมทั้งนิสิตชายหลายๆ คน มาเริ่มดื่มเหล้าสูบบุหรี่ตอนเข้ามหาวิทยาลัย เพราะถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว และการสังสรรค์มีแอลกอฮอล์ราคาถูกลงละมุน คือ ไวน์ลับประรด ที่ชาวเกษตรผลิตขึ้นมาเองเป็นที่ติดอกติดใจของชาวเกษตรและเพื่อนต่างสถาบันที่มาเยือน ไม่ใช่มีเป็นขวดอย่างสมัยนี้ แต่เป็นตุ้มเป็นโองที่หมักไว้ดื่มกินกันเอง บางสถาบันติดใจขอเอาไปดื่มบ้าง พวกเราใจดีจัดให้เป็นตุ้มไปเลย

นอกจากกีฬามหาวิทยาลัยแล้ว ยังมีกีฬาชาวเรือชาวไร่ที่แข่งกัน ๒ สถาบัน คือ โรงเรียนนายเรือและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กีฬาหลักคือ รักบี้ฟุตบอล ที่พวกเราโปรดปรานหนักหนา ดันเกษตรดัน นั่นเอง ทั้งนี้เนื่องจากผู้ใหญ่ทั้งสองสถาบันรักใคร่ชอบพอกัน ทั้งนี้จากการที่นักรักบี้ของเกษตรไปซ้อมที่โรงเรียนนายเรือ และโรงเรียนนายเรือจัดหนักรับเต็มที่ จึงมีสายสัมพันธ์กันต่อเนื่องมา งานนี้ทำให้ฝ่ายเกษตรรุ่นเรา ๑ คน ต้องเสียดุลการค้าให้กับนักเรียนนายเรือ คือ อนุรัตน์ ทรัพย์สาคร (วอ)

อีกเรื่องหนึ่งที่พวกเราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยทั้งคู่ ที่ไม่ได้แข่งกับเขา คือ ฟุตบอลประเพณีจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ ในราวเดือนธันวาคม แข่งในเมืองแต่เนื่องจากจะไปเชียร์ฟุตบอลแล้วก็ขับรถชนกองเชียร์ไปทั่วเมือง ก่อนการแข่งขันเลยมาเที่ยวเยี่ยมเยียนชาวบางเขน แล้วเอาไปพูดว่าผ่านตึกชายหอชายมีคนแก้ผ้าอาบน้ำ อันที่จริงแล้วชาวหอไปอาบน้ำรวมก็แค่เอาชั้นครอบหัวปากคาบแปรงสีฟันมือถือสบู่ ผ้าเช็ดตัวพาดแขนเดินไปอาบน้ำ เห็นแค่หัวบับแวมแวมตอนผ่านเท่านั้น เอาไปล้อไม่ตรงกับความเป็นจริง ที่น่าโมโหสำหรับนิสิตชายปีหนึ่งซึ่งที่ใส่หมวกอยู่ พวกอยู่บนรถรู้ว่าหมวกเขียวคือกล่องดวงใจของปี ๑ จึงคว่ำหมวกไป มีหรือจะยอมพวกเราปีนรถกลับไปแย่งหมวกคืนมา ไม่รู้แอบจับมือจับแก้มสาวที่แย่งหมวกหรือเปล่า ใครโดนบ้างมาเล่าสู่กันฟัง

ปลายเดือนธันวาคม ๒๕๑๐ นี่มีงานสำคัญอยู่งานหนึ่งที่พวกเราไม่ค่อยมีโอกาสไปร่วมงาน กล่าวคือ สมาคมนิสิตเก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จัดงานลีลาศที่หลังหอประชุม ในครั้งนั้นเรียกชื่องานว่า “ลีลาศเกษตรกร” โดยขายบัตรนำรายได้เข้าสมาคมนิสิตเก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ งานนี้จัดงานตั้งแต่ ๒๑.๐๐ น. จนถึง ๗.๐๐ น. โดยมีนิสิตหญิงปี ๑ จำนวนหนึ่งแต่งชุดนิสิตไปช่วยงานขายลูกโป่ง บางคนเผลอไพลไปแอบเต้นรำจนรุ่นพี่จับได้ก็มี งานนี้เป็นที่กล่าวขานกันมากกว่า “งานลีลาศใต้ร่มกลางทุ่งบางเขน” ตอนเช้ามีการขายผลผลิตทางการเกษตรให้ผู้มาชมงานได้ซื้อติดไม้ติดมือกลับบ้านด้วย

เรื่องสำคัญในสมัยพวกเราอยู่ปี ๑ คือ เรื่องการไม่ยอมรับอธิการบดีท่านปัจจุบัน จนต้องมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ต้องเล่าความเป็นมาเป็นไปก่อน กล่าวคือ เดิมนั้น ศ.อินทรี จันทรสฤทัย เป็นอธิการบดี ตั้งแต่ปี ๒๕๐๑ ถึง ๒๕๐๔ ม.ล.ชูชาติ กำภู ซึ่งดำรงตำแหน่งทั้งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ตั้งแต่ปี ๒๕๐๗ ควบตำแหน่งอธิบดีกรมชลประทาน ที่ท่านเป็นตั้งแต่ปี ๒๔๙๒ ถึง ๒๕๐๙ มาเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อ ๒ สิงหาคม ๒๕๐๔ อีกตำแหน่งหนึ่งจากควบ ๒ มาเป็นควบ ๓ ระยะนั้นการศึกษากำลังขยายตัวอย่างมาก มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาคเพิ่มขึ้นหลายแห่ง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กำลังขยายตัวโดยมีรูปแบบที่ท่านทำไว้ที่ปากเกร็ด ซึ่งมีทั้งส่วนกรมชลประทาน โรงเรียนช่างชลประทาน โรงเรียนชลประทานวิทยา โรงพยาบาลชลประทานและวัดชลประทานครบถ้วน อันชาวชลประทานเรียกกันว่าเป็นทิพย์วิสัยทัศน์ของท่าน ในระยะนั้นรัฐบาลได้จัดเตรียมซื้อที่ดินที่กำแพงแสนเนื้อที่ประมาณ ๔,๐๐๐ ไร่ และเตรียมการย้ายมหาวิทยาลัยไปกำแพงแสนทั้งหมด

เกิดความไม่พอใจกับคณาจารย์บางส่วนและมีรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว ร่วมเป็นแกนนำต่อต้านการย้ายไปกำแพงแสน พวกเราตอนนั้นพอเข้าใจได้ว่ามหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ อีก ๔ แห่ง อยู่ในเมืองกันทั้งนั้น เราอยู่บางเขนในยามนั้นก็นับว่าไกลปืนเที่ยงพอควรอยู่แล้ว พอมีเนื้อเพลงเกษตรศาสตร์ ครั้งก่อนยากแค้น ตอบแทนแก่เราหมองหม่น จึงทำให้เสียงการต่อต้านดังขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะผู้แทนปีหนึ่งจำได้ว่าได้ถูกชักชวนจากรุ่นพี่ไปประชุมต่อต้านอธิการบดีที่ไร่ของรุ่นพี่แถวๆปากช่อง ใน

ที่สุดมีการเปลี่ยนแปลง ม.ล.ชูชาติ กำภู ออกไปดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติเพียงตำแหน่งเดียว จนท่านถึงแก่อนิจกรรมเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๑๒ ศาสตราจารย์อินทรี จันทรสฤทัย หรือ หลวงอิงศศรีกลการ ท่านเป็นคนแรกที่จบปริญญาโททางเกษตรจากต่างประเทศ กลับมาเป็นอธิการบดีอีกรอบ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ ตอนนั้นเรายังใส่หมวกเขี้ยวกันอยู่เลย

เหตุการณ์ช่วงนั้นกลับไปทบทวนดูนอกจากเรื่องไม่ยอมรับ ม.ล.ชูชาติ แล้ว ยังเกิดความไม่พอใจกับนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ปี ๑ เป็นปีแรกที่มาเรียนในบางเขน มีการกระทบกระทั่งกัน จนรุ่นพี่ที่ปากเกร็ดได้ให้นิสิตปี ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์ ไปอยู่ที่ปากเกร็ดเป็นการชั่วคราว หลังจากความไม่พอใจลดลงแล้ว จึงกลับมาเรียนและพักที่หอพักเช่นเดิม เพื่อนกันยังมากอดคอร้องไห้คิดถึง ความหลังที่รู้ว่าม.ล.ชูชาติจะมาทำสิ่งที่ไม่ได้ไม่งามกับเพื่อนรัก เรื่องนี้ผ่านไปนานมากแล้ว พวกเรา กลับมาสนิทสนมกันเหมือนเดิม

ลองทบทวนดู ก่อนนั้นเรารู้สึกว่าบางเขนกว้างใหญ่ไพศาลมาก แต่เนื่องจากเป็น เกษตรกลางบางเขน มีกรมกองหลายแห่งใช้พื้นที่ร่วมกับมหาวิทยาลัย ดังนั้นที่เรานึกว่าพื้นที่เพียงพอ แต่ไม่ใช่ เมื่อจำนวนนิสิตเพิ่มมากขึ้นมหาวิทยาลัยก็แออัด สิ่งสำคัญเราต้องมีพื้นที่ในการลงแปลง เกษตรและทำกิจกรรมอื่นๆ มากมาย คงจำได้ว่าตอนเราเรียนประมาณปี ๒ หรือ ปี ๓ แปลงเกษตร ข้างถนนงามวงศ์วานไม่มีแล้ว ถูกสร้างเป็นอาคารกึ่งถาวรที่พวกเราเรียกประชดว่าอาคารกึ่งพัง ให้พวกเราเรียนวิชากลางทางสังคมศาสตร์

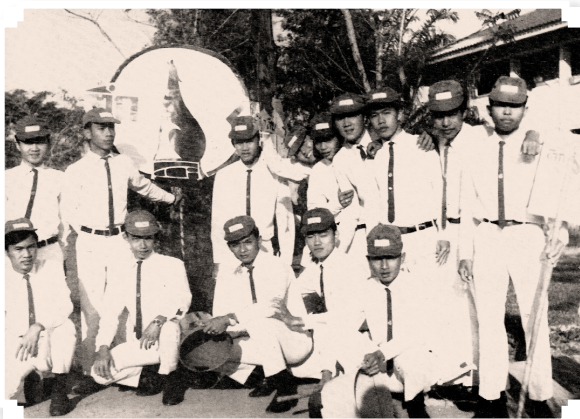
๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๐ มาถึงงานปีใหม่ เป็นงานใหญ่และงานสำคัญโดยเฉพาะนิสิตชายที่ได้เวลา ถอดกล่องดวงใจ คือหมวกเขี้ยวที่ต้องติดตัวตลอดแม้เวลาออกจากมหาวิทยาลัย ฝ่ายหญิงก็ถอด โบว์เขี้ยวเสียทีหลังจากติดมาครึ่งปีแล้ว หลังจากถอดหมวก ถอดโบว์ กลางคืนมีงานรื่นเริงที่ทาง องค์การนิสิตและฝ่ายปกครองจัดวงดนตรี K.U. BAND และนักร้องเต็มวงบรรเลง วันนี้นิสิตหญิง แต่งตัวสวยงาม ส่วนใหญ่จะมีนิสิตชายไปรับช้อนท้ายจักรยานมา แม้จะไม่ใช่แฟนกันเพราะใส่ กระโปรงไข่ ชี่จักรยานลำบาก รุ่นเราหลายคนเตรียมฝึกซ้อมเต้นรำกันมาเต็มที่ แต่เหมือนสายฟ้าฟาด วันนั้นยกเลิกการเต้นรำ มีแต่วงดนตรีบรรเลง พวกเราต้องใช้นิ้วมือเต้นรำบนโต๊ะ ก่อนเที่ยงคืน มีเกษตรราตรจากฝ่ายปกครอง พอปีใหม่เราจุดคบเพลิงไปกราบอวยพรอาจารย์ที่บ้านพักหลังกรมป่าไม้ หลังจากนั้นบางกลุ่มเห็นว่างานที่ปีใหม่ ราตรีนี้อย่างไรก็น่า จึงออกไปเที่ยวในเมืองกัน แล้วกลับมา ใส่บาตรพระภิกษุเนื่องในวันปีใหม่ งานนี้มีเสียงจากฝ่ายหญิงว่าฝ่ายชายไปรับมางานแล้วทั้ง ฝ่ายหญิง ต้องเดินกลับห่อเอง ไม่ใช่ทุกคนหรอกน่า

การวิ่งประเพณีของคณะวนศาสตร์ ใน ๑ ปีการศึกษา คณะวนศาสตร์มีการวิ่งประเพณี ๒ ครั้ง ครั้งแรกเป็นการวิ่งของนิสิตปี ๑ เรียกว่าการวิ่งทดสอบฝึกความอดทน ระยะทาง ๑๒ กิโลเมตร วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๐ และวิ่ง ๑๕ กิโลเมตร ๓ รุ่น ตั้งแต่ปี ๑ ถึงปี ๓ ในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๑๑

ตั้งแต่ก่อนปีใหม่เรามีกิจกรรมเป็นอันมาก มาถึงวันคืนสู่เหย้า ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ ตอนนั้นจำไม่ได้ว่าเรียกงานวันเกษตรแห่งชาติแล้วหรือยัง จัดงานราว ๑ สัปดาห์ พี่ๆ โดยเฉพาะที่อยู่ต่างจังหวัดมางาน HOME COMING DAY กันมากมาย มีการกลับไปตักไปห่อเลี้ยงเหล้ารุ่นน้อง ทบทวนความหลังเก่าๆ ที่เคยอยู่หอ และมีงานสังสรรค์ที่หลังหอประชุม มีงานการแสดงผลิตผลทางเกษตร พี่ๆ ที่อยู่ไกลมาใช้เงินในงานนี้เต็มที ส่วนใหญ่เลี้ยงเหล้ารุ่นน้อง มีการออกร้านของทุกชั้นปี แต่ละร้านปี ๑ ขายดีที่สุด มีวงดนตรีของรุ่น ๒๗ ประกอบการรับประทาน รสชาติอาหารของแม่ครัวรุ่น ๒๗ เป็นอย่างไรไม่รู้ ขอคูหนาน้องรุ่น ๒๗ เสียหน่อยโดยเฉพาะฝ่ายหญิง

พวกเราปี ๑ อออกร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม จำได้ว่าเราขาดเงินทุนดำเนินการ ด้วยการประสานของ แอ๊ด สุภาพรรณ ณ พัทลุง (กษ) ขอยืมเงิน ชูจิตต์ ตั้งตรงจิตร (กษ) ที่มีเงินส่วนตัวจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท มาเป็นทุนในการดำเนินการ ยังจำได้ไม่ลืมถึงความเอื้อเฟื้อของชูจิตต์ตราบถึงวันนี้ เมื่อเกือบ ๕๐ ปีที่แล้ว พวกเราจะมีสักกี่คนที่มียุเงินส่วนตัว ๑๐,๐๐๐ บาท มาให้รุ่นยืมใช้ พวกเราจากทุกคนะช่วยกันแต่งร้านซื้อกับข้าว ทำอาหารขาย เลิรฟอาหาร เครื่องดื่ม เล่นดนตรี ร้องเพลง รวมทั้งล้างจาน และมีแขกพิเศษคือ ท่านผู้หญิง สุภรณ์เพ็ญ หลวงเทพนิมิต ในขณะนั้นหรือ สุภรณ์เพ็ญ ณ พัทลุง พี่สาวของแอ๊ด แต่งชุดนักเรียนเตรียมอุดมศึกษามาช่วยหั่นผักทำกับข้าว

สิ่งสำคัญของนิสิตเกษตร คือ จักรยานที่ต้องใช้เดินทางในขณะนั้นเปรียบเหมือนม้าของควาบบอยนั่นเอง หายไปเดินทางลำบากและมีราคาสูง มักจะมีคนขโมยเสมอๆ ตอนนี้อยู่แล้วว่าการกวาดขันให้พวกเราแต่งตัวเรียบร้อยขณะเรียนมหาวิทยาลัยมีประโยชน์มาก เพราะจะแยกคนที่มาขโมยจักรยานกับพวกเราได้ เนื่องจากการแต่งกายไม่เหมือนกับพวกเรา พี่ๆ สังเกตได้ง่าย พวกที่มาขโมยส่วนใหญ่เราจะได้ยินว่า มาจากโรงสูบที่อยู่ด้านเหนือมหาวิทยาลัย เคยเห็นพวกโจรจักรยานที่ถูกจับถูกข้อมจนจมในอาคารเทพฯ ก่อนส่งให้ตำรวจดำเนินการ

เรียนจบเทอมสองพวกเราต้องต่อสู้กับข้อสอบของอาจารย์ ดูๆ กิจกรรมที่เล่ามาหาเวลาอ่านหนังสือยากหน่อย พวกเราบางส่วนจะทบทวนติล้งกาออกไป ทางมหาวิทยาลัยหาทางผ่อนผันให้พวกเรา ก็มีการให้ตรอบ้าง ลดจำนวนหน่วยกิตที่เรียนบ้าง ทำให้คนที่ต้องออกไปลดน้อยลงพวกเราผ่านการสอบเพื่อเรียนปีสองต่อไป บางคนไม่ชอบคณะที่เรียนออกไปสอบใหม่หลายคน บางคนได้ไปเรียนสถาบันอื่น บางคนหาวิธีที่ดีกว่านั้นจบพร้อมเพื่อนๆ ด้วย คือ ย้ายคณะภายในมหาวิทยาลัย มีเกือบทุกคณะที่มีย้ายเข้าและออก มีคณะเดียวที่ไม่ย้ายเข้าและออกในปีนี้เป็นคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ เนื่องจากคณะวิศวฯ รับนักเรียนช่างที่เรียนดีย้ายเข้ามาเรียนแทน และคณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นคณะที่พวกเราเรียนดีคะแนนสูงเข้ามาเรียนที่ชัดเจนคือ ศิริพงษ์ ชลศิริพันธ์เลิศ ที่มาจากสวนกุหลาบติดบอร์ด ๑ ใน ๕๐ ของประเทศเรียนอยู่คณะนี้ ขอเสริมข้อมูลเล็กน้อยคือ อานนท์ สรวิสูตร สอบเข้าได้ที่ ๑ คณะวนศาสตร์ คะแนนสอบของอานนท์ติดแพทย์จุฬาฯ ได้แต่บุพเพสันนิวาสให้ อานนท์มาเจอเจอพี่คนสวยรุ่น ๒๖ อานนท์จึงเลือกคณะวนศาสตร์อันดับ ๑

มาเรียนเกษตรนี้สนุกสานกับธรรมชาติมากกว่าที่อื่น นอกจากงานรีนเรจแบบชาวบางเขนแล้วยังมีการออกไปจับแมลงบ้าง ฝึกงานบ้าง ทักษะศึกษาบ้าง ที่เป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยคือการพัฒนามหาวิทยาลัย ซึ่งนิสิตทั้งมหาวิทยาลัยช่วยกันเก็บขยะทั้งบนบกและในน้ำคงจำได้ว่าสมัยก่อนนั้นถนนคอนกรีตมีน้อย พื้นที่กร้างเต็มไปด้วยหมัก นับเป็นช่วงชีวิตที่ทำได้ยาก นอกจากนั้นพวกบรรณศิลป์ยังออกไปขายหนังสือตามมหาวิทยาลัยในเมือง คุยกับเพื่อนธรรมศาสตร์ที่อยู่ติดสนามหลวงแล้วว่า พวกเกษตรเอาผักไปขายที่สนามหลวง เพื่อนธรรมศาสตร์มาช่วยขายกันสนุกสนานและจอมพลประภาสยังเดินมาซื้อผักของชาวเกษตร

เรียนจบเทอมปลายแล้วพวกที่ตกอยู่หรือขยันขันแข็งก็จะลงทะเบียนเรียนภาคฤดูร้อนกันบางคนก็ไปทำกิจกรรมอื่นๆ เช่น ออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท แต่คณะวนศาสตร์ไม่มีสิทธิ์เลือกตั้งเข้าป่าไปเรียนภาคฤดูร้อนเท่านั้น นอกจากบางคนไปสอบใหม่ต้องไปเข้าป่ากับรุ่นน้องปีหน้า

มิถุนายน ๒๕๑๑ เปิดเทอมใหม่ พวกเราขึ้นปี ๒ แล้ว พวกเรามีศาสตราจารย์อินทรี จันทรสถิตย์ เป็นอธิการบดี ศ.ดร.ประเสริฐ ณ นคร เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ อาจารย์กวี วิสุทธิธรรมณ์ เป็นรองอธิการบดีฝ่ายปกครองและสวัสดิการ อาจารย์ระพี สาคริก รักษาการเลขาธิการ ม.จ.จักรพันธุ์เพ็ญศิริ จักรพันธุ์ รักษาการคณบดีคณะเกษตร ศาสตราจารย์เทียม คมกฤส คณบดี

คณะวนศาสตร์ อาจารย์จักร พิชัยรณรงค์สงคราม รักษาการคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์
ศาสตราจารย์จินดา เทียมเมธ คณบดีคณะประมง ศาสตราจารย์พันธุ์มด ดิษยมณฑล คณบดี
คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ อาจารย์สันติศ วีรเธียร คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์
ดร.ทวี ญาณสุนทร คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์

ในปีนี้ได้ ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา เป็นผู้แทนปี ๒ เราก็มียุทธศาสตร์ที่รับน้องที่คณะและ
ที่ติดตามที่เราเคยโดนรับกันมา ไม่ใช่แค่แค่เป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติสืบทอดประเพณีของเราที่มีมา
ให้ดำเนินไปด้วยดี เมื่อเราขึ้นปี ๒ นี้ นอกจากคณะสัตวแพทย์ที่มีปี ๕ และปี ๖ เรามีรุ่น ๒๕ หรือ
ที่เรียกขานว่ารุ่นสลึงเป็นพี่ใหญ่ โดยมี พี่ปรีดา ประพฤติชอบ เป็นประธานสภานิสิต พี่จิตติพงศ์ ตั้งชะฤกษ์
เป็นนายกองค์การนิสิต พี่อดิศักดิ์ ศรีสรรพกิจ เป็นประธานกรรมการบริหาร พี่อำนาจ ส่องเมือง
เป็นประธานปกครอง พี่วีรศักดิ์ ช่วยพัฒน์ เป็นสารวัตรใหญ่นิสิต และรุ่นสลึงนี้แหละที่กวาดต้อน
คนเด่นคนสวยของรุ่น ๒๗ ไปใช้นามสกุลร่วมกับรุ่น ๒๕ เป็นจำนวนมาก

ในปีนี้พวกเราบางคนที่ดีเด่นเข้าตากรรมการก็เริ่มเป็นคณะกรรมการองค์การนิสิตกันแล้ว
ที่รวดเร็วขึ้นเนื่องจากรุ่น ๒๓ กับรุ่น ๒๔ จบพร้อมกันขาดกำลังหลัก พวกเราเป็นกองหนุนดังมีรายชื่อ
ต่อไปนี้ ศรชัย พลากร เป็นผู้ช่วยปฏิคมที่พินูญ เอนกสุข เป็นประธาน พวงทอง บุญทรง กับ นิตานาถ
ธีรวัฒน์ เป็นผู้ช่วยปฏิคมหญิงที่พี่กัณทรีย์ บุญประกอบ เป็นประธาน โกศล จริ่งสูงเนิน กับ สมพงษ์
แซ่หลู ที่ไปสอบใหม่ติดทันตแพทย์เป็นผู้ช่วยสวัสดิการชายที่พี่สมคิด สิริพัฒน์ดิกล เป็นประธาน กุลฉวี
ลีลพวัน มัณฑนีย์ เศรษฐภักดี นิด ดัน เป็นผู้ช่วยสวัสดิการหญิงที่พี่เยาวพา จันทราธรรกุล เป็นประธาน
ชวลิต ชินประยูร เป็นผู้ช่วยแผนกแสงเสียงที่พี่เฉลิมชัย ไชยสิงห์ เป็นประธาน ระลึก หลีกภัย
วิยะดา ชุ่มภิรมย์ สุวิทย์ เทียรทอง เป็นผู้ช่วยวรรณศิลป์ที่มีพี่ศุภมาศ พนิชศักดิ์พัฒนา เป็นประธาน
วิฑูรย์ พิรวัฒน์ เป็นผู้ช่วยแผนกปิ่นที่มีพี่ วรกิจ สร้างศรีวงศ์ เป็นประธาน ระลึก หลีกภัย สุจินต์
ชววิสุทธิกุล เป็นผู้ช่วยแผนกอสาสมัคร ที่มีพี่เสรี ชัยรัตน์ เป็นประธาน คงศักดิ์ ภิญโญภูษาฤกษ์
นิลวรรณ โรจนสกุล เป็นผู้ช่วยยูโด-ไอ้ก็ได้ที่มีพี่สำราญ ทรงประเสริฐชัย เป็นประธาน และเป็นคณะ
สภานิสิตอีก ๔ คน คือ สุวิทย์ เทียรทอง ระลึก หลีกภัย อัญชลี สุขโหด วิยะดา ชุ่มภิรมย์ นับเป็น
เกียรติประวัติและชื่อเสียงของรุ่นเป็นอย่างดี

เรื่องกับช่างกลไทยสุริยะเนื่องจากอยู่ในเหตุการณ์บางส่วนจึงขอทวนความจำดังนี้ คินที่มีเรื่องกับ ช.ท.ย. นั้นพวกเราอยู่ปี ๒ ราวๆ เดือนกรกฎาคม ๒๕๑๑ คินนั้นคณะวนศาสตร์ประชุม
น้องใหม่ ประกิจ จูทะพงษ์ (วน) ไม่ได้อยู่หอแล้ว กลับบ้านที่กรมสรรพาวุธทหารบกทุกวัน พอมีงาน
ประกิจจะขับรถจักรยานจากรถมาร่วมงานเสมอๆ วันนั้นน้องปี ๑ มีอาการป่วย พวกเรานั่งรถไปส่งที่
โรงพยาบาลภูมิพลกัน ไปเจอไอ้ผี ปรีชา สกุลวา (ศศ) ปรีชา ปราดเข้ามาแล้วกล่าวว่า ไอ้เหม่ง ถูกแทง
เป็นหรือตายเท่ากัน ไอ้เหม่งคือ บุญเหม่ง แซ่ตัน ปี ๑ คณะเศรษฐศาสตร์ พวกเรากลับจากโรงพยาบาล
มาถ่ายทอดให้รุ่นพี่รับรู้ พี่อำนาจ ส่องเมือง (๒๕) ประธานปกครองประกาศกันว่าเอาบุญแรงน้องออก

แบ่งทีมเป็น ๒ ทีม ไปบุกโรงเรียนช่างกลไทยสุริยะ รถจักรยานนำหน้าบุเรงนองออกด้านหลังมหาวิทยาลัย ไปออกอนุสาวรีย์หลักสี่เข้าตีทางทิศเหนือ อีกชุดขบวนใหญ่เดินไปตีด้านทิศใต้ จำได้ว่ามีพี่ผู้หญิง กลับมาจากการหาข่าวหรืออะไรสักอย่างเชียร์ว่าเอาแน่เลย ผลที่ออกมาละครับ โรงเรียนพังพินาศ ในระดับที่พวกเราทุกคนโดนยึดเงินประกันค่าของเสียหายคนละ ๕๐ บาท ไปจ่ายให้กับโรงเรียนช่างกล ไทยสุริยะ ไม่รู้ว่าเงินจำนวนนี้พอหรือเปล่า และมีเรื่องราวหลังจากนั้นที่พวกเราต้องบ้างดีบ้างกับ ช่างกลไทยสุริยะ บางทีไปดักแถวสะพานควายบ้าง หน้าบางเขนบ้าง นี่เป็นหนึ่งในตำนานของชาวบางเขน

ชีวิตดำเนินไปไม่นาน ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๑๒ พวกเราขึ้นปี ๓ แล้ว เป็นผู้ใหญ่ขึ้น ทุกคน ก็เริ่มเลือกวิชาเอกกันตามความชอบพอ หลายๆ คนเลือกตามเพื่อนบ้าง เลือกตามความพอใจในการ ไปประกอบอาชีพ หลายคนวิชาเอกที่เลือก เรียนจนจบแล้วไม่ได้ใช้ก็มี ในปีนี้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ผู้บริหาร โดยคนบดีในปีนี้เป็นท่านเดิมเช่นเดียวกับปี ๒๕๑๑ แต่ที่เปลี่ยนแปลงคือในปีนี้มี **ม.จ.จักรพันธุ์เพ็ญศิริ จักรพันธุ์** เป็นองค์อธิการบดีกับรักษาการคณบดีคณะเกษตร **อาจารย์ระพี สาคริก** เปลี่ยนจากเลขาธิการเป็นรองอธิการบดีฝ่ายธุรการ เป็นปีแรกที่เรามีรองอธิการบดี ๓ ท่าน

ประสาธ วิสุญ เป็นผู้แทนปี ๓ และเรามีน้องใหม่จำนวนหนึ่งเข้ามาเรียนโดยไม่ได้สอบ เอนทรานส์ในคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ อันว่าน้องใหม่ชุดนี้แท้ที่จริงแล้วสอบเข้า มหาวิทยาลัยพร้อมพวกเราเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีเพียงรุ่นเดียวศึกษาที่สถาบันบัณฑิต พัฒนบริหารศาสตร์ ด้วยเหตุผลใดไม่แจ้ง หลังจากเรียนไปได้ ๒ ปี นักศึกษาชุดนี้แยกย้ายกันไปเรียนที่ธรรมศาสตร์และเชียงใหม่ รวมทั้งเกษตรของเราติดโบว์เขียวและใส่หมวกเขียวเช่นเดียวกับ ปี ๑ บางคนจบพร้อมๆ รุ่น ๒๗ ด้วย

ปีนี้เรามีพี่เสรี ชัยรัตน์ เป็นประธานสภานิสิต พี่บุญแสง จินตามณีโรจน์ เป็นนายกองค์การ นิสิต พี่สมชาย วณิชยกอบจินดา เป็นประธานคณะกรรมการบริหาร พี่สมเจตน์ นิลเนตรบุตร เป็น ประธานปกครอง พี่สิทธิชัย ลัมตระกูล เป็นสารวัตรใหญ่นิสิตชาย พี่สุมาลี บุญประเสริฐ เป็นประธาน ชุมนุมนิสิตหญิง และ พี่รัตนา นาควัชระ เป็นสารวัตรใหญ่นิสิตหญิง

ปีนี้เช่นกัน พวกเราได้ทำงานให้ส่วนรวมเป็นจำนวนมากเอาเฉพาะที่มีรายชื่อในหนังสือ พระพิรุณก็มากมายหลายสิบคน เริ่มจากสภานิสิต มีสุจินต์ ขววิสุทธิกุล เป็นเลขาธิการ โดยมี ธรธร ลิริมันตาภรณ์ และ สุพัตรา ชุนวิเศษ เป็นผู้ช่วยเลขาธิการ ขององค์การมี พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์ และ จรัสธาดา กรรณสูตร เป็นผู้ช่วยเหรัญญิก วีระพงษ์ นาคธร เป็นผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการบริหาร

สมัคร ยิ่งยง เป็นผู้ช่วยปฎิคมชาย ผู้ช่วยปฎิคมหญิง ๓ คน ประกอบด้วย วิไลวรรณ รัตนโกสุม นงราม เขมะโยธิน และ วรรณวิภา จ้าวสุวรรณ ผู้ช่วยสวัสดิการชายคือ ชุมพล เพ็ญพัทธ์ และ อนันต์ พุทธิยาสถาพร ผู้ช่วยสวัสดิการหญิง ๕ คน มี ธรธร ลิริมันตาภรณ์ ประภา กาหยี ชัชวีร์ มนูญภัทราชัย บุนนະ ตีระกุล และ แมรี ทองมั่ง กรรมการเชียร์ มีพานิชย์ สังข์เกษม และ ประพันธ์ ผลพันธ์พัว กรรมการถ่ายภาพ สมคิด โด่งดัง

รองสารณียากร ระลึก หลีกภัย และ สุวิทย์ เทียรทอง ประธานชุมนุมวรรณศิลป์ สุวิทย์ เทียรทอง มี ชูลีรัตน์ ชโลธร และ วิยะดา ชุ่มภิรมณ์ เป็นรอง ผดุงศักดิ์ เทพหัสติน ณ อยู่ททยา เป็น รองฝ่ายประชาสัมพันธ์ สุพัต ศรีเพ็ญ เป็นรองฝ่ายติดต่อต่างประเทศ กรรมการฝ่ายรื่นเริงมี พงษ์ศักดิ์ เย็นแสงจันทร์ และวนิดา ประภาภมล รองฝ่ายแสงเสียง วณาพรรณ ชัยกุล กรรมการฝ่ายพุทธศาสตร์ และประเพณี มี ไพบูลย์ ด้านวิรุทัย วีรพงษ์ นาคธร และจันทร์ทิพย์ ช่องดารากุล กรรมการฝ่าย ศิลปกรรม สืบลันด์ วงศ์ชาลี และมนตรี ศิรินนท์ รองประธานกีฬาในร่ม ทินกร ดารารัตนศิลป์ วัลลภา ไสวิเศษ และ ชัยวัฒน์ กุลดิลก รองประธานแบดมินตัน สมศักดิ์ เนติรังษีวัชรา ดารณี กาญจนพูน และ นันทพร วรอุฒิพงษ์ รองประธานฮอกกี้ อนันต์ อนันตโชติ ประธานตะกร้อ สว่างพุฒระกุล รอง สุรพงศ์ ทองเลี่ยมนาค รองประธานยูโดไคโกโด คงศักดิ์ ภิญญัญญาฤกษ์ และวิยะดา ชุ่มภิรมย์

รองประธานดาบไทยต่อสู้ป้องกันตัว ขวลิขิต นิยมธรรม และ วรรัตน์ เจริญศิริพันธ์ รองประธาน ดาบสากลและยิงธนู สุนทร ดุริยะประพันธ์ เพลินพร ทองพิสิฐสมบัติ รองประธานบาสเกตบอล ชินกร พัฒนปรีชากุล และ ดวงใจ วรวิทย์รัตนกุล รองประธานวอลเลย์บอล กอบเกียรติ บันลือธิ์ รองประธานซอฟท์บอล พีระเดช เหลืองสกุล รองประธานกีฬาทางน้ำ วิทยา อักกาณจน์วานิชย์

รองประธานฟุตบอล ศิริ เฟื่องผล ประธานแพนปิ่น อุดม อมรวัฒนา รอง วิฑูรย์ พิระวัฒน์
กีฬากลางแจ้ง รอง วนาพรรณ ชัยกุล และ รำเพย คณะสุข

ประธานกลุ่มนิสิตอาสาสมัคร ระลึก หลีกภัย รอง ๔ คน จงรักษ์ วนิชาชีวะ อุดม ยอดจันทร์
สุวรรณ วิโรจน์สายลี และ อรุณศรี เฉลิมกุล นายกสโมสรเคหศาสตร์ สุวรรณ วิโรจน์สายลี ประธาน
ชุมนุมเกษตรกรในอนาคต วัฒนา สวรรยาธิบัติ หัวหน้าตึกพุทธรักษา นกน้อย เชียงกุล หัวหน้าตึก
มหาหงส์ พูนศิริ ไชยศรี และหนังสือพระพิรุณ รองสารณียกร สุวิทย์ เทียรทอง อรุณการ ระลึก หลีกภัย
วิยะดา ชุ่มภิรมย์ เพลินพร ทองพิสิฐสมบัติ เยาวธิดา คำดี นิลวรรณ สิริรัตน์ ไพรินทร์ แซ่ตัน อัมพร
สาณะเสน ศิลปกรรม อรรถพร สมนึก

ขณะที่รุ่นเราอยู่ปี ๓ นั้น พวกเราสนุกสนานในการดูกีฬามากเพราะกีฬาของมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ยอดเยี่ยมมากในหลายกีฬา ที่โดดเด่นถูกใจชาวบางเขนมากคือ ในปีนี้เราได้ อภิรักษ์
อารีมิตร หรือ ต้อ จากวชิราวุธที่เข้าเรียนคณะวนศาสตร์แล้วย้ายไปคณะเศรษฐศาสตร์และบริหาร
ธุรกิจ มาร่วมทีมรักบี้ด้วย ทำให้เราสนุกสนานกันมากที่รักบี้เราชนะในหลายครั้งและวิทยุยานเกราะ
จะกล่าวถึงทีมรักบี้เกษตรด้วยความชื่นชม ตามติดตามหोजมารุมฟังวิทยุยานเกราะกันมากเมื่อกล่าว
สิ่งใดที่ถูกใจก็จะมีเสียงเฮ เพื่อให้ได้บรรณสรเรื่องรักบี้ ขอนำเอาข้อเขียนของสมชาย อยู่สุขในขณะนั้น
หรือพงษ์พนา อยู่สุขในเวลานี้มาให้พวกเราได้รับรู้กัน

“เลี้ยวหนึ่งของชีวิตในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อเข้ามาเรียนปี ๑ ได้พบกับพี่รุ่น ๒๕
สองคนคือ พี่ยักษ์ วีระศักดิ์ ช่วยพัฒน์ กับพี่จิตร กาญจนวงศ์ เห็นพี่ทั้งสองไปซ้อมรักบี้ทุกวันเลย
ติดตามไปสนามรักบี้บ้าง ได้พบกับ พี่เตี้ย อติศักดิ์ ศรีสรรพกิจ รุ่นพี่สมัยเรียนมัธยม เลยได้วชิราวุธ
ในตำแหน่งสก็มฮาล์ฟ จากพี่คนนี้เอง ตำแหน่งสก็มฮาล์ฟเป็นผู้เล่นตัวเล็กที่สุดในทีม ที่ต้องวิ่งไว
มีหน้าที่ส่งลูกจากกองหน้าไปยังกองหลัง

เพื่อนๆ รุ่น ๒๗ ที่เล่นรักบี้ ก็มี วิกรม ไหลมา สหัสส์ พรหมนาถ สมชาย ศิริฤกษ์พิพัฒน์ (ยาว)
สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์ (โต้ง) อุดม ทองเขาอ่อน ชัยประสิทธิ์ พงษาเกษตร นิทัศน์ พ.ประสิทธิ์
สองคนแรกเล่นเก่งมาก เพราะมาจากวชิราวุธเคยเล่นมาแต่เด็ก การแข่งขันที่ประทับใจเมื่อทีมเกษตร
พบกับทีมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่สนามเกษตร ระหว่างมีการสกริมระยะ ๑๐ เมตรหน้าประตู กองหน้า
ได้เตะลูกไปหน้าประตูคู่แข่ง เราเองวิ่งสุดชีวิตเก็บลูกแล้ววางทรายได้ ๓ แต้ม ชัยประสิทธิ์ เป็น
ผู้เตะเปลี่ยนได้อีก ๒ แต้ม วันนั้นเราเป็นฝ่ายชนะ อีกการแข่งขันเป็นรายการรักบี้มหาวิทยาลัย
ที่มาเลเซีย ลงแข่งกับทีมมหาวิทยาลัยมาเลเซีย สนามแข่งมากผู้เล่นตำแหน่งสก็มฮาล์ฟตัวสูงใหญ่
ทุกครั้งที่เราส่งลูกเขาจะเข้ามาแทกเกิ้ลซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น กรรมการก็ไม่ว่าอะไร เราเจ็บจนวิ่งไม่ออก

สิ่งที่น่าภูมิใจ เราได้เสื้อสามารถชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นี่คือการประทับใจ
ตราบนานวันนี่”

มิถุนายน ๒๕๑๓ พวกเราขึ้นปี ๔ กันแล้ว หลายคนเตรียมรับปริญญาเกียรตินิยม บางคนพยายามลงทะเลเบียนให้จบทันภาคฤดูร้อน ปีนี้เรามีคณะที่ ๔ คือ คณะศึกษาศาสตร์ เริ่มรับน้องใหม่ ในปีนี้เพลงมหาวิทยาลัยที่ร้องว่าเจ็ดคณะสามัคคีกันชั่วฟ้า ต้องเปลี่ยนเป็นทุกคณะสามัคคีกันชั่วฟ้า มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในส่วนของผู้บริหารมหาวิทยาลัยกล่าวคือ **ศ.ดร.ประเสริฐ ณ นคร** เป็นรองอธิการและรักษาการคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ **อาจารย์ราชัน อำไพ** เป็นรองอธิการบดีฝ่ายนิสิต และ**อาจารย์ปวิน ปุณศรี** เป็นคณบดีคณะเกษตร

ในปีนี้มีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับนิสิตรุ่น ๓๐ ใน ๔ คณะจำนวน ๑,๒๐๙ คน นับว่ามากแล้ว ยังต้องรับนิสิตภาคสมทบอีก ๓ คณะคือ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์ และอักษรศาสตร์ คณะประมง จำนวน ๓๗๓ คน เบ็ดเสร็จ ๑,๕๘๒ คน มากกว่ารุ่นเราเกือบเท่าตัว เป็นที่หนักใจของฝ่ายปกครองที่ต้องไปรวมกันวางแผนรับน้องใหม่โดยพักรวมกันที่ตึก ๑๑ อันมี วินิจ ชวนใช้ เป็นหัวหน้าตึกและคณะกรรมการปกครอง

ปีนี้รุ่น ๒๗ ขยับขึ้นมาเป็นพี่ใหญ่ พวกเรามีตำแหน่งที่ช่วยงานของมหาวิทยาลัยมากมาย บางคนหลงลืมไปแล้วขอเอามาทบทวนใหม่ เอาแค่อยู่น้องการนิสิตก็เกือบ ๒๐๐ คนแล้ว ยังทำงาน คณะอีกเป็นจำนวนมาก ขอแจ้งรายชื่อดังต่อไปนี้

ประธานสภานิสิต วิรุฬห์ ป้อมทอง รองประธาน สนั่น ศรีวะรมย์

นายกองค์การนิสิต ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา รองนายก สมศักดิ์ เนติรังษีวัชร เลขาธิการ ชูชาติ ภมรสุวรรณ เหมัญญิก พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์ ผู้ช่วย ภิชาติ วรรณประทีป และ สามัคคี บุญยวัฒน์

ประธานคณะกรรมการบริหาร สุชาติ สังข์เกษม รองฝ่ายธุรการ ปิติ แวหวงษ์ รองฝ่ายกีฬา วิกรม ไหลมา ประธานชุมนุมนิสิตหญิง พวงทอง บุญทรง รอง สุภาพรรณ ณ พัทลุง และ พิไลพรรณ พุทธวัฒน์ เหมัญญิก ณัฐ พงษ์ ประยูร ผู้ช่วย คันทนีย์ อยู่เย็น เลขาธิการ นเรศ เสงเจริญ ผู้ช่วย สุพัตรา ชุนวิเศษ สาราณียกร สุวิทย์ เทียรทอง

ประธานปฎิคมชาย ชาณวิทย์ สุขรังสรรค์ กรรมการมี นิทัศน์ พ.ประสิทธิ์ กำลูน จาตุรงค์กุล บรรพต ตันติเสรี เชิดชัย หาญเจนลักษณ์ อภิวัฒน์ จริยธาราลิทธิ ปัญญา บุญยเวช ประธาน ปฎิคมหญิง วัลลภา ไสวิเศษ รอง มานิดา พลสุวรรณ กรรมการ กุลฉวี ลีลพจน์ สุวพัต ศรีเพ็ญ อรพันธ์ บรรจงศิริ วิไลวรรณ รัตนโกสุม เพ็ญพร ชัยวิรัตน์ ศิริลักษณ์ บุญศิริ

ประธานสวัสดิการชาย เณลิ้มชัย คักดีศรี รอง อีระ ราชสมบัติ กรรมการ โยธิน พักเขียว ผลชิต บัวแก้ว ชิน ตั้งกุลจิต สังเวียน คงดี กริธา พงษ์พานิช ประชา อีรวิทย์ กฐิน ศรีมงคล สุรฉัตร สนทอง ทวี ชื่นนรินทร์ สงวน แก้วบุญเรือง สุรินทร์ วิวัจนสิรินทร์ อนุชิต นาคสมบุญ สมนใจ หะวานนท์ ชุมพล เพ็ญพัทธ์ เกษม ศรีโยทัย

ประธานสวัสดิการหญิง อัครีย์ สายน้ำเขียว รอง ชัชวี มนูญภัทราชัย กรรมการ สุพิน จิระจินดา อัมพร สานะเสน จิระรัตน์ อุ้วสวัสดิ์ ประภา กาหยี รัชณี ธีระพาณิชย์ รัตนภรณ์ ธวัชโยธิน อุไร สงวนศิลป์ ดวงพร ขำเลิศ วรรณดี ทักษิณวิสุทธิ ประกายพร แก้วโพธิ์

ประธานเชียร์ พานิชย์ สังข์เกษม รอง ประพันธ์ ผลพันธ์ กรรมการ วรรณวิภา จ้าวสุวรรณ ตรุณี ธนันทกุล ประธานแผนกถ่ายภาพ นกตล เจริญเมตตา กรรมการ สมคิด โต่งตั้ง ประธานแผนก ประชาสัมพันธ์ สุกิตติ กระจ่างเฝ้า รอง ชัยชนะ เพชรแสงใส วรรณดา เกษตรสุวรรณ กรรมการ ศรชัย พลาญกร

ประธานรื่นเริง วิทยา ลินธุรวารวรรณ รอง อุไรวรรณ โชติวิทย์ ประธานแผนกปาฐกถาและ ใ้ดว่าที่ ภักดี กุลบุญ รอง สนั่น ศรีวะรมย์ ธรธร สิริมันตภรณ์ ประธานแผนกทัศนศึกษา วิริยะ ช่วยบำรุง รอง สมเกียรติ เทพชัย และสุรศักดิ์ คณารักษ์สันติ ประธานแผนกติดต่อต่างประเทศ มนต์ชัย สุทธิวัฒนานิติ

ประธานแผนกแสงเสียง ขวลิต ชินประยูร รอง วนาพรรณ ไชยกุล ประธานแผนกพัสดุ ทรงศักดิ์ วรวิทย์รัตนกุล รอง บุญเวช ต้นธนาวัฒน์ ประธานแผนกพุทธศาสน์และประเพณี สว่าง ข้อมงคลอุดม รอง จันทรทิพย์ ช้องดารากุล กรรมการ บุญยง ปิยะศิรินนท์

ประธานแผนกศิลปกรรม อีระศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย รอง ภัทรวิทย์ อุดรินทร์ กับ อรรถพร สมนึก กรรมการ มนตรี ศิรินนท์ โกศล จรัสสูงเนิน ผิน สุขเสรีทรัพย์ อุดุลย์ เสนากัลป์ สุรพล ลิขิต ปัญญาวัฒน์ อีระยุทธ หงษ์ทอง ประธานสวัสดิการหกลี้ม ปรีชา ชิตสุข สหกรณ์นิสิต สายัณห์ สดางค์มงคล

นายกสโมสตรัฐศาสตร์เกษตร ปรีดา วรรณไกรโรจน์ นายกสโมสตรัฐบาล วิพัฒน์ จิระจงเจริญ นายกสโมสรวนศาสตร์ พงษ์ศักดิ์ คงเจริญสุข นายกสโมสรภาษาอังกฤษ มงคล กวางวโรภาส นายกสโมสรมหาวิทยาลัยและโรคพืช อีระศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย นายกสโมสตรัฐศาสตร์ บัญชีบริหารธุรกิจ สุเทพ นกน้อย

นายกสโมสรนักเกษตร ชนะ สอาดเอี่ยม นายกสโมสรนักส่งเสริม เต็ดเชาวน์ ไกรสรกุล
นายกสโมสรพืชสวน สมชาย อยู่สุข นายกสโมสรบริจด์ ปรีชา ถนอมจิต นายกสโมสรดนตรีสากล
วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ นายกสโมสรดนตรีไทย พิสิทธิ์ พื้นผล นายกสโมสรวิทยาศาสตร์การอาหาร
พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์ ชุมนุมนิสิตมุสลิม ปรีชา ลามอ ชุมนุมนิสิตคริสเตียน ไพฑูรย์ วิบูลย์ภาณุเวช

ประธานแผนกกีฬากลางแจ้ง ธวัช อุ่ณวิจิตร ประธานแผนกกีฬาในร่ม ทินกร ดารารัตนศิลป์
ประธานแผนกกีฬาทางน้ำ วิทยา อักกาณจน์วานิชย์ ประธานแผนกฟุตบอล ศิริ เฟ่งเล็งผล ประธาน
แผนกรักบี้ฟุตบอล วิกรม ไหลมา ประธานแผนกบาสเกตบอล ชินกร พัฒนปรีชากุล ประธานแผนก
แบดมินตัน สมศักดิ์ เนติรังษีวัชรรา ประธานแผนกฮอกกี้ อนันต์ อนันต์โชติ ประธานแผนกตระกร้อ
สุรพงศ์ ทองเลี่ยมนาค

ประธานแผนกยูโดไคโกได้ ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร ประธานแผนกดาบไทยและป้องกันตัว
วรรัตน์ เจริญศิริพันธ์ ประธานแผนกดาบสากลและยิงธนู สุนทร ดุริยะประพันธ์ ประธานแผนกเพาะกาย
สุวิชัย ตั้งคจิวงกูร ประธานแผนกวอลเลย์บอล กอบเกียรติ บันลือธิ์ ประธานแผนกซอฟท์บอล วิทยา
เจ็ดติลก ประธานแผนกปิ่น ปรีชา เฉลิมพิชัย ประธานแผนกเทเบิลเทนนิส ชัยวัฒน์ กุลติลก

ประธานคณะกรรมการปกครอง เดชนันต์ ถึงแสง รองประธานปกครอง ธงชัย ฆารไสว
และ วิทวัส เวชชบุษกร สารวัตรใหญ่นิติชาย เกียรติศักดิ์ ตันทสันติกุล รองสารวัตรใหญ่ ศักดิ์ชัย
ลัมกมลทิพย์ เกียรติศักดิ์ สุขวัฒน์ มงคล มุลมณี อุดม ลิทธิเดช ปัญญา ปลาทิพย์ โกวิท คบหมู่
เลขานุการ ระลึก หลีกภัย ผู้ช่วย มานพ สุเสวนานนท์ เหมัญญิก วินิจ ชวนใช้ สารวัตรใหญ่นิติหญิง
อรพินท์ พงษ์ภักดี รองสารวัตรใหญ่ ประพิศ ตันตธนพัฒน์ จิราวรรณ แสงโชติ ทศนีย์ จันทรสมบัติ
ประภัสสร ถาวรสมบัติ สุพิน จิระจินดา

ผู้แทนคณะเกษตร จักรพันธ์ กนกกันทพงษ์ ผู้แทนคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ
วิเชียร ณ รังษี ผู้แทนคณะวนศาสตร์ คงศักดิ์ ภิญโญภูษากฤษ์ ผู้แทนคณะวิศวกรรมศาสตร์
ธีระ วงศ์สมุทร ผู้แทนคณะวิทยาศาสตร์ ปัญญา อัครวางกูร ผู้แทนคณะประมง จรัสธาดา กรรณสูตร
ผู้แทนคณะศึกษาศาสตร์ กำลูน จาตุรงค์กุล ผู้แทนปี ๔ สมชาติ ศักดิ์พิทักษ์

หัวหน้าตึก ๑ มาโนชญ์ คูรารกุล หัวหน้าตึก ๒ บุญส่ง ปานจันทร์ หัวหน้าตึก ๓ พิทยุตม์
วัฒนพฤกษ์ หัวหน้าตึก ๔ สุกนธ์ สิมศิริ หัวหน้าตึก ๕ วิชา จิตติประเสริฐ หัวหน้าตึก ๔ พิภพ จาริกภากร
หัวหน้าตึก ๙ สมพร กาญจนกุล หัวหน้าตึก ๑๑ วินิจ ขวณใช้ หัวหน้าตึก ๑๒ ชัยชนะ เพชรแสงใส

หัวหน้าหอ ๒ สนธยา เกียรติงาม หัวหน้าหอ ๓ ณัฐฐ์ พงษ์ประยูร หัวหน้าหอ ๑๑ ทองชม
บุญยานนท์ หัวหน้าหอ ๑๒ มานพ ทองเย็น หัวหน้าหอ ๑๓ วิจิตร เจริญจิตรไพศาล หัวหน้าหอ ๑๔
อนันต์ พุทธิยาสภาพร หัวหน้าหอ ๑๕ บรรพต ตันติเสรี หัวหน้าหอบุตรเกษตรกร สมชาย
ศิริฤกษ์พิพัฒน์

หัวหน้าตึกบุษกร อัชรีย์ สายน้ำเขียว หัวหน้าตึกขจรรัตน์ พูนศิริ ไชยศรี หัวหน้าตึกคัทลียา
วิยะดา ชุ่มภิรมย์ หัวหน้าตึกมหาหงส์ ศิริลักษณ์ บุญศิริ หัวหน้าตึกชินุช มยุรี หงษ์ตระกูล หัวหน้าตึก
พุทธรักษา บังอร บุปผเวช หัวหน้าตึกราชาวดี ชัชวีร์ มนูญภัทราชัย หัวหน้าหอ ๑๐ ก เพลินพร
ทองพิสิฐสมบัติ หัวหน้าหอ ๑๐ ข ดวงใจ วรวิทย์รัตนกุล

เรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในวาระที่เราเป็นซีเนียร์ และเป็นประธานกีฬาเกือบทุกประเภทรวมทั้ง
เป็นนักกีฬาเป็นอันมาก บางคนเป็นทั้งนักกีฬามหาวิทยาลัยและนักกีฬาทีมชาติมากมายหลายประเภท
กีฬา ที่เราได้เปรียบสถาบันอื่นคือการอยู่หอพักทำให้การฝึกซ้อมกีฬาเป็นไปโดยสะดวกกว่าที่อื่น
เราซ้อมจนมีดคำกลับหอไปอาบน้ำกินอาหารก็สบาย แต่งชุดกีฬาไปกินข้าวก่อนกลับหอก็ไม่ผิดร้าย
รวมทั้งพวกเรามีความเข้มแข็งและจริงจังในการฝึกซ้อม ปีที่ผ่านๆ มายังไม่ชัดเจน ว่าเป็นเลิศ
ในการกีฬาเพราะมีการแข่งขันกระจายไปในหลายประเภท

ในปีนี้มีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยครั้งที่ ๑ ที่เชียงใหม่ในระหว่างวันที่ ๑๔-๒๔ พฤศจิกายน
๒๕๑๓ ที่รวมเอาทั้งกีฬาและกรีฑาไปแข่งขันในช่วงเวลาเดียวกัน ในการนี้กองทัพนักกีฬาของ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๒๗๔ คน โดยการนำของ **อาจารย์ปราณี แจ่มเจนกิจ** ขึ้นรถไฟ
ไปแข่งขันกับสถาบันอื่นอีก ๗ แห่ง เรียงตามลำดับเหรียญที่ได้รับรองจากเกษตรคือ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาวิทยาลัย
มหิดล มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยศิลปากร

หนังสือพิมพ์ขณะนั้นลงข่าวใหญ่ว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นเจ้าเหรียญทอง โดย
เกษตรศาสตร์ได้เหรียญทองดังนี้ กรีฑา ๑๒ เหรียญทอง ว่ายน้ำ ๒๓ เหรียญทอง โปโลน้ำ ๑ เหรียญทอง
วอลเลย์บอล ๑ เหรียญทอง เทนนิส ๑ เหรียญทอง ดาบไทย ๖ เหรียญทอง ดาบสากล ๓ เหรียญทอง

ยูโด ๒ เหรียญทอง ยิงปืน ๗ เหรียญทอง รวม ๕๒ เหรียญทอง จาก ๑๑๐ เหรียญทอง ยังได้เหรียญเงินอีก ๓๙ เหรียญ กับ ๒๗ เหรียญทองแดง รวม ๑๑๔ เหรียญได้ด้วยรางวัลคะแนนรวมทั้งชายและหญิงอีก ๒ ใบ แถมด้วยรางวัลเชิญป้ายนำขบวนพาเหรด ผู้เชิญป้ายคือ เอี่ยมศรี เอื้ออังกูร อีก ๑ รางวัล

กล่าวได้ว่าชาวเกษตรได้ทำสถิติล้มทลายในกีฬามหาวิทยาลัยครั้งแรก เกือบจะเรียกได้ว่านักกีฬาของเกษตรทุกคนมีเหรียญคล้องคอกันหมด แม้สมัยนั้นเรายังไม่มีสรวายน้ำมาตรฐานมีเพียงสรวะจี แต่เราเก็บเหรียญทองมาเกือบหมด โปโลน้ำทีมหญิง เราถูกดิงทางเก่งได้นำทำให้พ่ายแพ้ไปได้แค่เหรียญเงิน ครั้นถึงฝ่ายชายลงเล่นด้วยความแค้นที่มาดิงทางเก่งวายนน้ำแฟนประธานกีฬาทางน้ำ กระหน่ำยิงจนคู่ต่อสู้ไข้ไม่แตก อันนี้เป็นตำนานของชาวเกษตร ที่มีรุ่น ๒๗ เป็นนักกีฬามากมายจดจำชื่อไม่หวาดไม่ไหว เกือบลิ้ม มีน้องอมรา ชื่นพันธ์ รุ่น ๒๙ คณะประมง เป็นเจ้าเหรียญทองคือเธอกวาดไปทั้งหมด ๗ เหรียญทอง

หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าองค์การท่านปล้มกับผลงานของชาวเกษตรในครั้งนี้น่าทึ่งจัดเลี้ยงฉลองชัยชนะที่ภัตตาคารโกลเดนไนท์ ในวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๓ ในปีนี้มีการแจกลี้อสามารถชั้น ๑ ให้กับผู้ที่ได้รับเหรียญทอง ส่วนผู้ที่ได้รับเหรียญเงิน ได้ตราสามารถ ชั้น ๒ ที่กล่าวเช่นนี้คือจากเหรียญที่ได้รับครั้งนี้แล้วคาดว่าลี้อสามารถชั้น ๑ น่าจะเป็นจำนวนมาก เพราะมีกีฬาประเภททีมด้วย ส่วนพวกที่ได้เหรียญเงินจะได้ตราปักผ้าสีน้ำเงินที่เอาไปติดลี้อได้พร้อมกระดุมทอง ๑ ชุด น่าเห็นใจมหาวิทยาลัยที่ไม่สามารถติดลี้อแจกได้หมด

โอกาสนี้รัชนี อักกาญจน์วณิชย์ ได้เล่าถึงเรื่องวายนน้ำในอดีตของพวกเราดังนี้

“กีฬาทางน้ำ-วายนน้ำ-โปโลน้ำ เมื่อเราเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในการเรียนหลักสูตร ๔ ปี เราจะต้องเลือกเรียนกีฬา ๔ เทอม เทอมแรกมีกีฬาบังคับคือกรีฑาหรือวายนน้ำอย่างใดอย่างหนึ่ง ประเภทของกีฬาทางน้ำ วายนน้ำประกอบด้วย ฟรีสไตล์ กบ ผีเสื้อ กรรเชียงและวายนผสม ทั้ง ๔ ประเภท อาจจะวายนผลัดผสมคนเดียวหรือวายนผลัด ๔ คน รวมทั้งโปโลน้ำ ซึ่งมีผู้เล่นทีมละ ๗ คน

เนื่องจากผ่านมากเกือบ ๕๐ ปี ได้พยายามตามหานักกีฬาจากอุปถัมภ์และคำบอกเล่าของเพื่อนๆ รวมได้นักกีฬายาวเพียง ๔ คน คือ วิทยา อักกาณจนวณิชย์ วรศักดิ์ โชติกุลสุวรรณ บุญช่วย เขาวนนท์ สมพล เจริญวานิช นักกีฬาหญิง เรืองศรี พลาพงษ์ บุปผชาติ โพธิสาร โพธิพร ชัยวิรัตน์ รุจา อรุณบรรเจิดกุล จิรา ว่องรัตนวานิช รัตนารณ วัชรโยธิน รัชณี ถิตะพานิชย์

ความหลังกับสระขี้ สระขี้ที่พวกเรารู้จักเป็นสระที่พวกเราใช้เรียนกีฬาทางน้ำ ใช้ฝึกซ้อมและแข่งกีฬาภายในพวกผู้หญิงไม่มีใครค่อยอยากมาลงสระ น้ำก็สีเขียวอยู่ในที่โล่งใกล้ถนนใกล้โรงอาหาร มีจักรยานถีบผ่านไปมาเพื่อนๆ หลายคนเล่าว่าตั้งใจจะมาลงว่ายน้ำซึ่งเป็นหนึ่งในสองวิชาเลือกบังคับ พอมาเห็นสระก็หนีไม่กล้าลงทะเลเบียนเรียน บางคนมาสระครึ่งสองครึ่งก็เปลี่ยนใจไม่มาลงต่อ บางคนเจอน้ำเข้าหู หูอื้อต้องหาหมอมือมาลงต่อ บางคนแพ้น้ำเป็นผื่นขึ้นตัวขึ้นหน้าต้องไปหาหมอ แม่นักกีฬาเองยังไม่ค่อยมา บุปผชาติเล่าให้ฟังว่าตอนแข่งผีเสื้อกับจุฬาพลาดเหรียญทองเพราะไม่ชอบสระเลยซ้อมน้อย

สระของเราบางคนเรียกว่าบ่อไม่ใช่สระเพราะพื้นเป็นดิน บางคนตัวสูงกระโดดน้ำลงไปเหยียบดิน เราซ้อมว่ายน้ำแบบเร่งรีบซ้อมเสร็จรีบขึ้นเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วถีบจักรยานกลับหอ อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า หนูเองเรียนว่ายน้ำจบแล้วไม่คิดว่าจะต้องมาลงสระอีกแต่ประธานแผนกว่ายน้ำขอให้มาช่วยเป็นนักกีฬา จำเป็นต้องมาลงสระส่วนใหญ่จะซ้อมประมาณ ๑ อาทิตย์ก่อนการแข่งขัน

ก่อนการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยครั้งที่ ๑ ที่เชียงใหม่ ต้องซ้อมหนักและซ้อมทุกเช้า ช่วงนั้นเป็นฤดูหนาวและหนูเองเป็นรองประธานมีหน้าที่ดูแลน้องๆ ผู้หญิง น้องๆ นักกีฬาน่ารักมาก บางครั้งยังมาชวนหนูให้ไปซ้อมด้วยกัน แม้สระขี้ของเราไม่ได้มาตรฐานน้ำสีเขียวหลายคนเห็นแล้วไม่กล้ามาลง หนูเองลงสระแล้วต้องไปหาหมอเรื่อยๆ เพราะมีผื่นขึ้นหน้า แต่นักกีฬาทางน้ำของชาวเกษตรได้ซ้อมว่ายน้ำและโปโลน้ำ จนครองเจ้าเหรียญทองกีฬาทางน้ำในกีฬามหาวิทยาลัย โดยได้เหรียญทอง ๒๓ เหรียญจาก ๒๕ เหรียญทอง แม้จะไม่ได้มาตรฐานแต่สระขี้ได้สร้างนักโปโลน้ำทีมชาติในขณะนั้นเป็นชาวเกษตรเกือบทั้งทีม

ในปีที่จบปริญญาณั้ วิทยา อักกาณจนวณิชย์ ประธานกีฬาทางน้ำได้โล่รางวัลกีฬาดีเด่นของนิสิตรุ่น ๒๗ ประจำปี ๒๕๑๔ นอกจากเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยแล้ว วิทยา ยังเป็นนักกีฬาโปโลน้ำทีมชาติ ได้เป็นตัวแทนประเทศไทยไปแข่งโปโลน้ำ ๓ ครั้ง คือ กีฬาแหลมทองครั้งที่ ๕ ปี ๒๕๑๒ ที่กรุงย่างกุ้ง ประเทศพม่า กีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ ๖ ปี ๒๕๑๓ ที่กรุงเทพฯ กีฬาแหลมทองครั้งที่ ๖ ปี ๒๕๑๔ ที่กัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

การแข่งขันเอเชียนเกมส์นี้ แข่งในประเทศไทยที่สระโอลิมปิก สนามศุภชลาศัย นักกีฬาโปโลน้ำช่วงนั้นเป็นชาวเกษตรเกือบหมด ผลงานนี้ทำให้พวกเราได้สระจุฬารณณ์ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”

เมื่อกล่าวถึงนักกีฬาทีมชาติแล้ว ชาวเกษตรในรุ่นเราเป็นนักกีฬาทีมชาติอยู่หลายคน เรื่องนี้เกิดมานานแล้วอาจจะไม่ได้ข้อมูลทั้งหมด ที่ผู้เขียนรับรู้คือ นักกีฬาสอกกีฬารุ่นเราที่เป็นทีมชาติถึง ๕ คนที่เป็นคณะกรรมการทั้งหมด คือ **เดชา ศรีพิพัฒน์กุล พินิจ ศรีลัมพ์ วินัย ศิริกุล อนันต์ อนันตโชติ และ อุทัย ทองมี** นอกจากนั้น **วิสูตร คำวงษ์** ที่เสียชีวิตไปแล้วเป็นนักวอลเลย์บอลทีมชาติอีกคนหนึ่ง

มาเรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้วใครไม่รู้จักวงดนตรี KU.BAND คงไม่มี เพราะตอนที่พวกเราเข้ามานั้นมีวงดนตรีวงนี้ให้ความบันเทิงแก่พวกเราตลอด มีวงดนตรีไทยที่เราเกือบทั้งหมดลืมนั่นไปแล้ว ๑๐ กันยายน ๒๕๑๓ มีวงดนตรีเกิดใหม่คือ วงรวมดาวกระจุก เป็นการรวมตัวกันของนิสิตกลุ่มเฮฮากับคณะลำตัดแม่ชูศรี นับเป็นวงลูกทุ่งของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาให้ความบันเทิงแก่พวกเราอีก มีนักร้องทั้งชายหญิงหลายคนะ รวมทั้งมีฝ่ายชายแต่งกายเลียนแบบหญิงมาให้ความบันเทิงแก่พวกเราที่หอประชุม วงดนตรีวงนี้ได้มีโอกาสออกรายการโทรทัศน์ รวมทั้งเดินสายทั่วประเทศและได้แสดงต่อหน้าพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย

ในปี ๒๕๑๓ เช่นกัน มีวงดนตรีใหม่คือ วง THE FORESTER วงนี้เป็นนิสิตรุ่น ๓๐ ของคณะวนศาสตร์ทั้งวง แม้จะมีบางคนย้ายคณะออกไป เล่นเพลงสากลอย่างเดียว รวมทั้งช่วงนั้นได้มีแผ่นเสียงเพลงสุนทราภรณ์ที่แต่งโดยพี่ “ศยาม” โดยมีเพลงของมหาวิทยาลัยชุดหนึ่ง และของคณะวนศาสตร์อีกชุดหนึ่งเกิดขึ้นมาในสมัยที่พวกเราเรียนอยู่ในบางเขนกัน นับว่าพวกเราอยู่ในแวดวงเสียงเพลงมาโดยตลอดตราบนานทุกวันนี้

เมื่อกล่าวถึงวง KU.BAND แล้ว เพื่อระลึกถึงความหลังเก่าได้ขอให้ วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ ประธานดนตรีสากลเล่าถึงเรื่องราวในสมัยนั้น จึงได้เรื่องราวมาว่า

ระลึกถึง KU.BAND และครูอวบ เหมะรัชตะ

ผมมารู้จัก KU.BAND ครั้งแรกที่หอประชุมเก่าเมื่อปี ๒๕๑๐ ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตใหม่ทุกคนจะต้องเข้ารับฟังโอวาทจากอาจารย์และคณะกรรมการนิสิตซึ่งรับผิดชอบด้านกิจกรรม เมื่อได้เวลา

KU.BAND มาบรรเลงให้พวกเราฟัง ในฐานะที่ผมเป็นนักดุริยางค์ของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผมประทับใจมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวเพลงที่บรรเลง ไพเราะมากทั้งเพลงไทยสากล เพลงสากล และเพลงบรรเลง โดยรุ่นพี่สมัยนั้นมีฝีมือที่เยี่ยมยอดและเก่งกาจจริงๆ โดยมีพี่ประสาน หรือตุ้ย (๒๓) เป็นประธานวง เล่นทรัมเปต พี่สุรพลหรือ ช้าง (๒๓) เล่นเซทโซโฟน พี่พจน์ ชุมศรี (๒๔) เล่นเซทโซโฟนเช่นกัน พี่เหียง (๒๓) เล่นเบส พี่พินิจ หรือ ตูน (๒๔) มีอกลองและอีกหลายๆ คน เพลงที่ประทับใจมากเพลงหนึ่งที่บรรเลงคือเพลง IN THE MOOD ซึ่งพวกเราส่วนมากต้องรู้จักแน่ๆ

ต่อมาทราบข่าวว่าทาง KU.BAND จะมีการเปิดรับสมัครนักดนตรีและนักร้องปี ๑ ก่อนหน้านั้นผมได้แวะเวียนไปดูและฟังการฝึกซ้อมของ KU.BAND ตอนค่ำประมาณ ๖ โมงเย็น ถึง ๒ ทุ่ม รุ่นพี่ๆ ขยันขันแข็งตั้งหน้าตั้งตาฝึกซ้อมกันอย่างจริงจัง โดยมีครูอวบมาควบคุมการฝึกซ้อมตลอดซึ่งนับเป็นความห่วงใยของครูเป็นอย่างมาก

ในส่วนการคัดเลือกนักดนตรีและนักร้องในวันนั้นพวกเราปี ๑ (ใส่หมวกเขียว) ตื่นเต้นมาก มีทั้งนิสิตชายและหญิง ตอนนั้นพวกเรายังไม่ค่อยรู้จักกันดีนัก ทักทายกันตามประสา นิสิตใหม่ และเพื่อนร่วมรุ่น KU ๒๗ ช่วงคัดเลือกนักดนตรี ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้ทดลองเป่าเครื่องทรัมโบน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ถนัดของผมเพราะเคยเล่นมาก่อน ก็เลยได้รับการคัดเลือกเป็นคนแรก ส่วนนักดนตรีในช่วงต่อมาที่ได้เข้ามาร่วมบรรเลงกับ KU.BAND ด้วยมีดังนี้

เพื่อนวิม เกษมสัย เป่าทรัมเปต เพื่อนพานิช สังข์เกษม เล่นกีต้า เพื่อนวิทยา สนิธวรารรรถ เล่นกลอง ช่วยพี่ดำดีจังหะจิกโก วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ เล่นทรัมโบน ส่วนนักร้องที่ได้รับการคัดเลือกมีรวมทั้งสิ้น ๕ คนด้วยกัน เพื่อนอำนวย กาวิงค์ เจ้าของเพลงคิดถึง เพื่อนเอี่ยมศรี เอื้ออังกูร เจ้าของเพลงหลงคอยที่ไฉ่ฉาง เพื่อนสุดาวดี สิลากุล เพื่อนคันทนีย์ อยู่เย็น เพื่อนสุดารัตน์ สามพระยา

เมื่อได้เข้าเป็นสมาชิก KU.BAND เต็มตัวมีความรู้สึกเหนื่อย เพราะต้องแบ่งเวลากับการเรียนด้วย ไม่ให้ด้านใดด้านหนึ่งเสียไป แต่มีความรู้สึกอบอุ่นมาก เนื่องจากพวกเรารักใคร่สมัครสมานสามัคคีกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเรามี ครูอวบ เหมะรัชตะ ซึ่งครูเปรียบเหมือนพ่อ พี่และเพื่อนในทุกสถานการณ์ที่พวกเราประสบปัญหาครูจะไม่ทิ้งพวกเรา มีครั้งพวกเราเหงาหงอยมาก การซ้อมดนตรีทุกครั้งเมื่อครูไม่อยู่ ประธานรุ่นหรือพี่ๆ ที่จบไปแล้ว เช่น พี่ยงยุทธ พี่หลุน โดยมีพี่ประธานเป็นประธานวง จะมาควบคุมวงแทนครูแต่ไม่อบอุ่นเท่าที่ครูอยู่ด้วย

จำได้ว่าเราซ้อมเพลง IN THE MOOD ครูอวบเดินเข้ามาโดยพวกเราไม่รู้ตัว ครูสั่งให้เราซ้อมใหญ่ ซ้อมแล้วซ้อมอีกจนพวกนักดนตรีทำท่าเหนื่อยอ่อน ทั้งที่ครูน่าจะเหนื่อยกว่า เพราะควบคุมวงไป กระโดดไป ส่วนนักร้องคงไม่เหนื่อย เพราะไม่ได้เล่นเครื่องดนตรี ได้แต่ลั่นอยู่วงนอก ผมได้มีโอกาสร่วมเล่นสร้างชื่อเสียงให้กับ KU.BAND ๔ ปีเต็ม ปีสุดท้ายได้รับคัดเลือกให้เป็นประธานสโมสรดนตรีสากล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยมีครูอวบให้การดูแลอย่างสม่ำเสมอ มีทั้งสุข และทุกข์ปะปนกันไป แต่ KU.BAND ของพวกเรายังอยู่ยั่งยืนอยู่กับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ของเรามาจนทุกวันนี้ และมีการพัฒนาการเล่น การร้องเพลงทันทยุคทันสมัย ในปัจจุบันนี้ KU.BAND นับเป็นวงดนตรี BIG BAND ที่มีความสามารถสูงในระดับมหาวิทยาลัยโดยไม่เป็นสองรองใคร

ขณะที่พวกเราเริ่มเรียนปี ๔ เทอมปลายนั้น มีพวกเราจำนวนหนึ่งไม่ได้เรียนกับพวกเราแล้ว เนื่องจากลงทะเบียนเรียนจบหลักสูตรในเวลา ๓ ปีครึ่ง สามารถเอาใบรับรองไปหางานทำได้แล้ว เพียงแต่รอรับพระราชทานปริญญาบัตรพร้อมเพื่อนที่จะจบเทอมปลายและ Summer ขอนำเสนอรายชื่อเพื่อนๆ ที่มีความสามารถดังนี้

คณะเกษตร เกลียวพันธ์ จันทจรรยาพงษ์ ทนง ปทุมพงษ์ และ บุญมี เลิศรัตน์เดชากุล

คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ นันทกา จิระนคร นกน้อย เชียงกุล ภาควิชาบริหารธุรกิจ แกวน อนันตวัธน ประสาท วิสญู พรรณวดี อุทัยวัฒน์ และ วัลลภา ไสวเศษ

วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๑๔ เป็นวันที่ปลื้มปิติของพวกเราและครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ คือ วันรับพระราชทานปริญญาบัตรของบัณฑิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษานี้ นอกจากพวกเราที่เรียนจบหลักสูตรแล้ว ยังมีอีกจำนวนหนึ่งที่มีความปิติเพิ่มมากขึ้นกว่าการได้รับพระราชทานปริญญาบัตร นั่นคือ มีเกียรติประวัติอย่างสูงดังต่อไปนี้

คณะเกษตร ได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง ๙ คน

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับสอง **ทิพย์วดี วงศ์สินิล**
รัชณี จำปาเทศ สุพัฒน์ อรรถธรรม โสภณ วงศ์แก้ว สัมพันธ์ คัมภีรานนท์ เอนก โชติญาณวงษ์

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การอาหาร) เกียรตินิยมอันดับสอง **ดรุณี**
ธนะนันท์กุล สุนทร วงศ์สวัสดิ์ สมใจ ศรีละออกุล

คณะประมง ได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง ๑ คน

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (ประมง) เกียรตินิยมอันดับสอง **อำนวย จรด้วง**

คณะวนศาสตร์ ได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับสอง ๒ คน

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (วนศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับสอง **เดชา ศรีพิพัฒน์กุล**
สนธยา เกียรติงาม

คณะวิทยาศาสตร์ ได้ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับสอง ๑ คน

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (วิทยาศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับสอง **อนุรัตน์ ทรัพย์สาคร**

คณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้ปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับสอง ๑ คน

ปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับสอง (สาขาวิศวกรรมโยธา) **ศิริพงษ์
ชลศิริพันธ์เลิศ**

คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจได้ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับสอง ๒ คน

ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับสอง **รัชนี สมโต
อัมมทินพงศ์ ฉัตราคม**

นอกจากนี้ยังมีผู้ได้รับรางวัลการเรียนดีตลอดหลักสูตรเป็นอันดับหนึ่งของแต่ละคณะดังนี้
เหรียญทอง

คณะวนศาสตร์ **สนธยา เกียรติงาม**

คณะวิศวกรรมศาสตร์ **ศิริพงษ์ ชลศิริพันธ์เลิศ**

คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ **อัมมทินพงศ์ ฉัตราคม**

เหรียญเงิน

คณะเกษตร **สัมพันธ์ คัมภีรานนท์**

คณะประมง **อำนวย จรด้าง**

คณะวิทยาศาสตร์ **อนุรัตน์ ทรัพย์สาคร**

ทั้งหมดนี้เป็นเกียรติประวัติของผองเพื่อนเกษตรรุ่น ๒๗ ทั้งหลายทั้งปวง ที่พวกเราอาจหลงลืมไปแล้ว นำมาทบทวนความทรงจำอันเหลือไม่มากนักได้ระลึกถึงวันคืนที่ผ่านมานั้นนานแล้ว

หลังจากอยู่ในรั้วบางเขนโดยมีจำนวนปีที่แตกต่างกันไปตามหลักสูตรและความสามารถของแต่ละคน ในที่สุดพวกเราได้ก้าวผ่านจบการศึกษา รวมทั้งทำกิจกรรมต่างๆ จนครบหลักสูตรเบื้องต้นของชีวิต ถึงเวลาแล้วที่ต้องแยกย้ายจากกันไปแสวงหาอาชีพการงานที่เหมาะสมสำหรับแต่ละคน ครั้นล่วงมาถึงบัดนี้ ส่วนใหญ่ได้ผ่านพ้นจากหน้าที่การงาน หลายคนสนุกสนานกับการท่องเที่ยว กินอาหารอร่อยๆ หลายคนยังเล่นกีฬาอยู่ บางคนทำงานเลี้ยงหลานเป็นอาชีพประจำ บางคนเจริญก้าวหน้าไปด้วยดี บางคนอาจจะเสียใจที่ไม่ก้าวหน้าหรือร่ำรวยเท่าเทียมเพื่อนฝูงนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่โตในชีวิต

อย่างไรก็ตามพวกเราเป็นเพื่อนเกษตรรุ่น ๒๗ นอกจากเพื่อนที่จากพวกเราไป ๑๑๔ คนแล้ว สิ่งสำคัญของพวกเราที่อ่านเรื่องราวนี้ คือ ยังหายใจอยู่ มีความสุขกับครอบครัว เพื่อนฝูง รวมทั้งสุขภาพที่เหมาะสมกับวัย ได้เห็นอนาคตข้างหน้าของลูกหลานและโลกใบนี้ ไม่ต้องอยู่จนครบศตวรรษที่เข้าเกษตรหรอก มีชีวิตอยู่ในวาระฉลอง ๑๐๐ ปี สถาปนามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปี ๒๕๔๖ ก็พอแล้ว สวัสดี

ต้องลาแล้วเพื่อนเอ๋ย

สุดดองวังใจให้เนมือนแดง

ก่อนแดงร่วมสุขสันต์

ต่อสาขธารต่อแสงจันทร์

แดงทุกข์แดงสุขกันมา

ลาแล้วไอ้แดนหนกริ

ก่อนแดงได้ศึกษา

ตอนนี้ไปจะร้างรา

สุดดองวังใจให้นวนไป

ดินลวงวันเลงอดีตไม่แดงรู้ได้

ร่วมสัญญาร่วมสาบาน

จะผูกจะพันใจมั่นต่อดินแดนพจิ

จำถึงเวลาต้องจากเพ็ญงนี้

ร่มเงาเจ้านี่ไม่พอลิ้มเลง

สุดร้าวรอนสะกอนใจ

ใจอู่บุษชาเกษตรชั่วฟ้าดินมลาย

ชัยยันต์ สมบูรณ์สิน

๒ สิงหาคม ๒๕๖๐

KU 27

คณะเกษตร : จากอดีตสู่ปัจจุบัน

สุวิทย์ เตียรทอง

ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ พวกเราก้าวเข้ามาเป็น นิสิตใหม่คณะเกษตร คณะที่ใหญ่ที่สุดของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะที่เพิ่งจะเปลี่ยนชื่อ จากคณะกสิกรรมและสัตวบาล มาเป็นคณะเกษตรได้แค่ ๒ ปี เปลี่ยนชื่อปริญญา จากกสิกรรมและสัตวบาลบัณฑิต (กส.บ) มาเป็นวิทยาศาสตรบัณฑิต หรือ คำย่อ วท.บ. (เกษตรศาสตร์) เป็นรุ่นที่ ๒ เช่นกัน พวกเราเป็นนิสิตรุ่นแรกของมหาวิทยาลัย ที่มีการคิดคะแนนเฉลี่ยจากระบบอังกฤษ (คิดคะแนนด้วยเปอร์เซ็นต์) มาเป็นระบบอเมริกัน (คิดคะแนนเป็นเกรด) นิสิตปี ๑ ในปี ๒๕๐๐ มีรุ่นพี่ปีสุดท้าย ที่จะจบการศึกษาพร้อมกันถึง ๒ รุ่น คือพี่ปี ๔ (KU 24) และพี่ปี ๕ (KU 23) พวกเราจึงถูกรับน้องอย่างอ่วมมอหัย พวกเราเป็นรุ่นที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารสูงสุด คือ ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีอย่างกระชั้นชิด จากหม่อมหลวงชูชาติ กำภู มาเป็นศาสตราจารย์อินทรี จันทรสสถิตย์ ในช่วงเวลาเพียงไม่กี่เดือน คิดย้อนหลังไปก็โง่หาย เพราะพวกเราเองก็คือส่วนหนึ่งของสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เราคาดไม่ถึงเช่นกัน

คณะเกษตรยังใหญ่มาแต่อดีต

พวกเรานิสิตที่เข้ามาเรียน เป็น KU 27 ในคณะที่ตั้งขึ้นมาพร้อมกับการก่อกำเนิดของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ความยิ่งใหญ่ของคณะเรา ที่ผลิตบัณฑิตทางด้านเกษตรศาสตร์เป็นแห่งแรกของประเทศไทย ถึงขั้นมีผู้สอบชั้น ม.๔ เป็นที่ ๑ ของประเทศไทย สายวิทยาศาสตร์ สมัครเลือกเข้าเรียนในคณะกสิกรรมและสัตวบาล เป็นอันดับ ๑ ท่านผู้นี้ คือ นายกระจ่าง พันธุนาวิน ซึ่งสอบได้ที่ ๑ ของประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เลือกสอบเข้าเรียนในคณะกสิกรรมและสัตวบาลเป็นอันดับ ๑ จึงเป็น KU รุ่น ๑๖ ท่าน คือ ศ.ดร.กระจ่าง พันธุนาวิน อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และภายหลังได้โอนมาเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ความยิ่งใหญ่ของคณะเกษตรแม้กระทั่งในปัจจุบัน คณะเกษตรของเรา ก็มีส่วนที่ทำให้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้รับการจัดอันดับ (Ranking) ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านเกษตรศาสตร์และป่าไม้ จาก Quacquarell Symonds (QS) ประเทศอังกฤษ เป็นอันดับ ๑ ของกลุ่มประเทศอาเซียน และเป็นอันดับ ๔๗ ของโลกในปี ค.ศ. ๒๐๑๖

ชาว KU 27 คณะเกษตรเมื่อแรกเข้า

จากรายชื่อและภาพในหนังสือพระพิรุณฉบับรับน้องใหม่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เพื่อนเราในคณะเกษตรเมื่อแรกเข้ามีจำนวนทั้งสิ้น ๓๕๑ คน ในจำนวนนี้มีนักศึกษาจากประเทศเพื่อนบ้าน คือ ลาว มาเรียนด้วยจำนวน ๓ คน คือ ท้าวคำเกียบ บาคำ ท้าวศรีมงคล วิไลสาร และท้าวสุวรรณถาวงค์ อุ่นคำ เพื่อนชาวลาวทั้งสามคนนี้มาเรียนกับเราเพียงปีเดียว ก็ไปเรียนต่อในต่างประเทศ คือ ประเทศฝรั่งเศส เมื่อสิ้นสุดการเรียนในชั้นปีที่ ๑ พวกเราหลายคนได้ออกไปสอบเอ็นทรานซ์ใหม่ในมหาวิทยาลัยต่างๆ โดยเฉพาะเลือกสอบเข้าเรียนทางสายวิทยาศาสตร์สุขภาพหรือบางคนได้รับทุนไปศึกษาต่อ

ยังต่างประเทศ ดังนั้น เราจึงมีเพื่อนร่วมรุ่น KU 27 ในส่วนคณะเกษตรของเราที่เป็นแพทย์ ทันตแพทย์ นักวิทยาศาสตร์ วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี ข้าราชการสายปกครอง ฯลฯ หลายคน ซึ่งบางคนที่ได้พบกันภายหลังก็ยังซาบซึ้งจำได้ดีว่าเคยลิ้มรสของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ว่ามีรสชาติเปรี้ยวหวานมันเค็มอย่างไร แม้จะเป็นช่วงสั้นๆ ก็ตาม และยังมีอีกกรณีหนึ่ง คือ เพื่อนเราจำนวน ๕-๖ คนได้ย้ายจากคณะเกษตรไปเรียนในคณะอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยฯ ด้วยเห็นว่าตนเองไม่เหมาะที่จะเรียนในคณะเกษตร ในขณะเดียวกัน เมื่อมีคนย้ายคณะออกไป ก็มีเพื่อนจากคณะอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยไม่น้อยเช่นกันที่ย้ายเข้ามาเรียนในคณะเกษตร แต่พวกเราไม่ค่อยรู้สึกถึงความแปลกแยกแต่อย่างใด เพราะระบบ seniority และระบบการอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย ช่วยหล่อหลอมให้พวกเราเป็นหน่อเนื้อเดียวกัน รักใคร่กันในกลุ่ม ในปี มากกว่าที่จะถือเอาคณะที่สังกัด เป็นที่ยึดเหนี่ยว ลืมเล่าให้ฟังไปนิดหนึ่งว่า ในจำนวนนิสิตคณะเกษตรปี ๑ รุ่น ๒๗ จำนวน ๓๕๑ คน แบ่งเป็นนิสิตชาย ๒๖๔ คน และนิสิตหญิง ๘๗ คน มีเกรดเล็กน้อยที่มีผู้ทำสถิติไว้ว่า เพื่อนชายหญิงในคณะเกษตรของเรา แต่งงานกันเองในกลุ่มเพียง ๑๐ คู่ เท่านั้นเอง

ขอเล่าต่อเพิ่มเติมถึงเรื่องของคณะเกษตรในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คณะเกษตรมีคณบดี คือ ดร.บรรเจิด คติการ เปิดสอนในระดับปริญญาตรี ๔ แผนกวิชา คือ เกษตรนิเทศ (ส่งเสริมการเกษตร) เกษตรกลวิธาน คหกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์การอาหาร ปฐพีวิทยา ภูมิวิทยาและโรคพืช พืชศาสตร์ (พืชไร่และพืชสวน) สัตวบาล นอกจากนี้ คณะเกษตรยังมีสถานฝึกนิสิตของคณะที่ต่างจังหวัด ๔ แห่ง คือ สถานฝึกนิสิตศรีราชา สถานฝึกนิสิตทับกวาง สถานฝึกนิสิตปากช่อง และสถานฝึกนิสิตสุวรรณ วาจากกลกิจ

สำหรับเมเจอร์ยอดฮิตในช่วงที่พวกเราเรียนในชั้นปีที่ ๑-๔ มีนิสิตสมัครเข้าเรียนมากไล่เรียงกัน จะห่างกันก็ไม่มากนักน้อยกว่ากันนัก มีปฐพีวิทยา ภูมิวิทยาและโรคพืช พืชศาสตร์ (พืชไร่และพืชสวน) ซึ่งก็น่าจะเป็นเพราะเมเจอร์ดังกล่าว มีลักษณะงานที่บ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของการเป็นนักเกษตร ที่เป็นรูปธรรมมากกว่า major อื่นๆ และมีที่ทำงานหางานได้ง่าย ซึ่งจริงๆ แล้วเมเจอร์สัตวบาล ก็ควรจะมีผู้เรียนมากไม่ยิ่งหย่อนกว่า ๓ เมเจอร์แรกดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ด้วยความที่ผู้เรียนเมเจอร์ สัตวบาล จะต้องมีความรัก ชอบลุย และสนใจที่จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูสัตว์ ซึ่งดูจะเป็นงานที่หนักและบางคนอาจจะมองว่าการเลี้ยงสัตว์ เป็นงานที่ต้องคลุกคลีกับสิ่งสกปรกและสิ่งปฏิกูล เลยทำให้คนที่ใจไม่ถึงจริงๆ ถอยออกมาเสียก่อน สำหรับเมเจอร์อื่นๆ จะมีคนเรียนไม่มากนัก แต่ major ที่กำลังเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในขณะนั้นและนิสิตสนใจจะเรียนกันมาก แต่ยังคงล้าๆ กล้าๆ ก็คือ เมเจอร์วิทยาศาสตร์การอาหาร เพราะเมเจอรืนี้หางานหาง่าย ถ้าทำงานเอกชนก็จะได้เงินเดือนสูง แต่ก็หัวงเพราะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานมาก โดยเฉพาะ วิชาเคมี ต้องเรียนหลายตัว (ภายหลังเมเจอร์วิทยาศาสตร์การอาหารไปสังกัดในคณะใหม่ คือ คณะอุตสาหกรรมเกษตร) ผ่านมาเมเจอร์เกษตรกลวิธานบ้าง เมเจอรืนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ชอบและสนใจ

เกี่ยวกับเครื่องยนต์กลไกและเครื่องทุ่นแรงเกษตร เมเจอร์นี้จะมีผู้ขายเรียนมากกว่านิสิตหญิง สำหรับเมเจอร์วิศวกรรมศาสตร์ จะมีแต่นิสิตหญิงเรียนล้วนๆ เพราะสมัยที่พวกเราเรียน ผู้ชายที่หวานแหววมีลักษณะแบบ “แต้ว” ชอบงานการบ้านการเรือน จะไม่กล้าแสดงตัวเช่นในปัจจุบัน อีกเมเจอร์หนึ่งคือ major เกษตรนิเทศหรือส่งเสริมการเกษตร ในปีที่ ๒ ที่เปิดโอกาสให้นิสิตเริ่มเลือกเมเจอร์จะไม่ค่อยมีนิสิตสนใจเลือกเข้าเมเจอร์นี้มากนักเพราะจะดูออกไปทางสังคมศาสตร์มากกว่าทางวิทยาศาสตร์ แต่พอช่วง ปี ๓ - ปี ๔ จะมีสมาชิกเพิ่มขึ้นมากเป็นพิเศษ เพราะเมเจอร์นี้จะช่วยชดเชยน้ำตาให้บรรดานิสิตที่คะแนนในการเรียนในวิชาบังคับสะดุดไม่ราบรื่น เพราะธรรมชาติของวิชาในเมเจอร์นี้ มีลักษณะที่ทำให้การเรียนไม่เครียดนัก เช่น การพูดในที่สาธารณะ การเขียนในงานส่งเสริมการเกษตร การประชาสัมพันธ์ฯ การจัดรายการวิทยุและโทรทัศน์ โสตทัศนูปกรณ์ การถ่ายภาพ ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เอื้อต่อการช่วย up grade ที่แย่ๆ ให้ดีขึ้น แต่สำหรับผู้เขียนเองตั้งใจว่าจะเข้าเรียนในเมเจอร์นี้มาแต่เริ่มแรก คงจะเป็นเพราะรู้ตัวดีว่า คะแนนของตัวเองร่อแร่มาตั้งแต่ปี ๑ แล้ว ๕๕๕

คณะใหญ่ แต่กิจกรรมในคณะเจียบเหงา จนถูกตั้งฉายาว่า “ยักษ์หลับ” เพราะ...

ด้วยความที่นิสิตคณะเกษตรมีจำนวนมาก ประมาณเกือบครึ่งหนึ่งของนิสิตทั้งมหาวิทยาลัย กิจกรรมของนิสิตในคณะ จึงมักจะหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกิจกรรมของนิสิตทั้งมหาวิทยาลัย อีกทั้งการที่ระบบของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เน้นให้นิสิตอยู่หอพัก กินอยู่ หลับนอน ร่วมกันทำให้นิสิตรักใคร่ ผูกพันกันในกลุ่มเดียวกัน ไม่แบ่งแยกเป็นคณะ กิจกรรมของคณะเกษตรจึงดูไม่ฟูฟาดดูเฟิ่นๆ อาจจะมองว่า คณะเกษตร เหมือน “ยักษ์หลับ” มากกว่า เพราะทุกคนคิดอย่างเดียวกัน คือ กิจกรรมของมหาวิทยาลัย ก็คือ กิจกรรมของคณะด้วย

เนื่องจากนิสิตปี ๑ คณะเกษตร มีจำนวนมาก จำเป็นต้องแบ่งเป็นกลุ่มๆ ที่เรียกว่า section นับเป็นปีแรกที่รุ่นของเราจัดนิสิตเข้า section ตามตัวอักษร ก-ฮ มีอยู่ ๔ section แต่ละ section จะมีพี่ปี ๒ เป็นพี่เลี้ยงดูแลให้ความอบอุ่น มีการจัดกิจกรรม แนะนำตัว รับน้อง section มีการพาน้องไปทัศนศึกษาตามต่างจังหวัด เป็นต้น คณะเกษตรมีการรับน้องใหม่ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๐๐ ซึ่งมีขึ้นภายหลังงานรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยผ่านพ้นไปแล้ว ด้วยบรรยากาศที่เรียบง่าย ไม่ตื่นเต้นโลดโผน เหมือนกับการรับน้องของมหาวิทยาลัย อื่น

ขอบันทึกไว้ในความทรงจำ เป็นเกียรติประวัติว่าในปี ๒๕๐๐ ที่พวกเราเป็นนิสิตคณะเกษตร มีพี่ลันต์ โชติชัยสถิตย์ นิสิตชั้นปีที่ ๕ เป็นผู้แทนคณะ ฟิมณัส ภูปากน้ำ นิสิตชั้นปีที่ ๔ และพี่เผ่าพงษ์ พงศ์พนรัตน์ นิสิตชั้นปีที่ ๓ เป็นรองผู้แทนคณะ สำหรับพวกเรานิสิตชั้นปีที่ ๑ เรามีผู้แทนคณะชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๒ คน ฝ่ายชาย คือ ผดุงศักดิ์ เทพหัสติน ณ อยุธยา และสุวรรณีย์ วิโรจน์สายลี เป็นผู้แทนคณะฝ่ายหญิง

ผู้เขียนขออนุญาตที่จะไม่เล่าในเรื่องต่างๆ ของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างละเอียด ซึ่งล้วนแต่เป็นประสบการณ์ที่ตื่นเต้น สนุกสนาน เร้าใจ ขาบซึ่งและมีรสชาติเหลือประมาณ จนยากที่จะลืมเลือนไปได้ตลอดชั่วชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการประชุมเชียร์ การรับน้องใหม่ ชีวิตในหอพัก กีฬา ภายใน การเชียร์รักบี้ งานปีใหม่ งานวันเกษตรแห่งชาติ การทัศนศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ เพราะจะมีเพื่อนหลายคนเขียนถึง ซึ่งมีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่น่าสนใจมาฝากกันอีกมาก ขอกล่าวโดยสรุป นิสิต คณะเกษตรชั้นปีที่ ๑ มีการลงทะเลเบียนเรียนทั้งสองภาคเหมือนกัน วิชาเรียนที่น่าสนใจยิ่งก็คือ วิชาพืชสวน ๑๑๑ และพืชสวน ๑๑๒ เพราะเป็นวิชาปฏิบัติให้นิสิตลงแปลงปลูกผักทั้ง ๒ ภาคเรียน เป็นบทพิสูจน์ว่าเราจะเป็นนักเกษตรได้ไหม เป็นวิชาที่สร้างความประทับใจในทุกมิติ ทั้งความเหน็ดเหนื่อย สนุกสนาน ตื่นเต้น มินิยายรัก ที่เกิดขึ้นบนแปลงผักอย่างนับชีริสไม่ถ้วน ทั้งสุขสมหวัง และโศกเศร้าเกินจะบรรยาย นิสิต (ชาย) ชั้นปีที่ ๑ รู้จัก คำว่า “บุญ” ก็ตอนนี้อง ส่วนวิชาที่เปรียบเสมือนยาขมหม้อใหญ่ ก็คือ วิชาเคมี และวิชาภาษาอังกฤษ และมีวิชาที่ชื่นชอบที่สุด ๒ วิชา เนื่องจากถ้าเข้าเรียนเข้าสอบแล้วไม่มีคำว่า ตก น่าจะเป็นวิชาพลศึกษา และวิชาสุขศาสตร์ โดยวิชาหลังนี้ อำนวยการสอนโดย หลุ่หมอ น.พ.บุญญ โกลยาณมิตร ที่แสนจะใจดี

ในช่วงปลายภาคการศึกษาที่ ๒ ประมาณปลายเดือนมกราคมและต้นเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๑ มหาวิทยาลัยมีการจัดงานวันเกษตรแห่งชาติ เป็นการจัดงานที่ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ ปี มีการออกฐานของคณะและป๊อย่างคึกคัก เพราะในปี พ.ศ. ดังกล่าวนั้น เป็นปีที่มหาวิทยาลัยครบรอบ ๒๕ ปี แห่งการสถาปนา มีการเฉลิมฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่ พวกเราน้องใหม่ ได้รู้จักทั้งพี่เก๋ารุ่นเดอะและพี่ใหม่หมาดๆ ที่มาร่วมงาน มักจะชวนน้องใหม่ให้รู้จักดื่มเมรัยจะได้มีเลือดเกษตรเต็มตัว แถมยังมีไวน์สับปะรดที่รุ่นพี่ถ่ายทอดวิชาการผลิตให้และมีบริการไม่อัน จึงสนุกและเมากันจนหลุดโลกไปเลย

ชั้นปีที่ ๒ เริ่มมีการเลือกเมเจอร์ ซึ่งจะมีความแตกต่างในวิชาพื้นฐานที่เรียน พวกเราเริ่มมีการจัดกลุ่ม และมีเพื่อนใหม่ที่มาสนิทสนมกันมากขึ้นตาม major ที่สังกัด ตอนปลายปี มีการ

แยกย้ายไปฝึกงาน ๑๕๐ ชั่วโมงแรก ตามสถานฝึกนิสิตทั้ง ๔ แห่ง คือ ที่ศรีราชา ทับทวน ปากช่อง และไร่สุวรรณจากกลกิจ ซึ่งเป็นการฝึกงาน ๑๕๐ ชั่วโมงแรก ตามหลักสูตร ทำให้เราได้สัมผัสรสชาติของชีวิตในความเป็นเกษตรกรที่ค่อนข้างแจ่มชัดจากประสบการณ์ตรงในภาคสนาม

ขึ้นชั้นปีที่ ๓ พวกเราเริ่มเรียนวิชาเมเจอร์กันอย่างเต็มตัว เราเริ่มคุ้นเคยและจับทิศทางที่จะปรับตัวในการใช้ชีวิตที่ผูกพันกับการเรียนตามวิถีทางของตนเอง ถ้าเป็นเพื่อนนิสิตหญิงมักเอาตัวรอดเพราะทำตัวอยู่ในกรอบที่ไม่ให้อิสระเหมือนนิสิตชาย ชีวิตการเรียนของคุณเธอจึงค่อนข้างฉลุยแต่บรรดาชายหนุ่มนี่สิ มีหลายประเภท ชนิดเรียนอย่างเดียว ไม่เที่ยวไม่เตร่พอมีบ้าง รองลงมาก็เรียนเป็นหลัก เที่ยว เล่น จีบสาว เมื่อบ้างเป็นครั้งคราว อีกพวกหนึ่งจะเล่น เที่ยว เม้า เข้าห้องเรียนบ้าง พอให้อาจารย์เช็คชื่อ ว่ายังมีสิทธิ์สอบ เมื่อถึงคราวเข้าห้องสอบก็จะพยายามเพิ่มอวัยวะต่างๆ ของตนเอง เช่น คอหรือสายตาให้ยาวขึ้น อีอิ และพวกสุดท้ายหนักสุด คือ พวกที่รับเอาทุกอย่างที่ขวางหน้ายกเว้นเข้าห้องเรียน พวกนี้จะนอนตื่นสาย นั่งจ๊วยที่แดร์ควีน ดูนิตาสาวที่จักรยานไปมา ลังโถเลี้ยงแก้วเดียนั่งได้ทั้งวัน หรือไม่ก็ไปเข้า “สโมสรม้าขาว” กับเพื่อนพ้องต่างคณะ วิจารณ์และ update ข่าวสารได้ทุกเรื่อง ทั้งเรื่องภายในภายนอกในมหาวิทยาลัย ยกเว้นเรื่องอนาคตของตัวเอง ๕๕๕ ในช่วง summer ปลายปีการศึกษา จะมีการแยกย้ายกันไปฝึกงาน ๑๕๐ ชั่วโมงหลังตามเมเจอร์ของตนเอง ใครที่มีการ “ปลูกต้นรัก” ไว้ในมหาวิทยาลัยก็ต้องพยายามหมั่นรดน้ำพรวนดินไว้ไม่ให้ขาด ดังนั้น ระหว่างฝึกงานพวกเราหลายคนจึงซาบซึ้งในคุณค่าของบุรุษไปรษณีย์ของกรมไปรษณีย์โทรเลขอย่างที่สุด

เกษตรจะจากจ...

ปี ๔ ปีสุดท้ายก่อนจบ เราชาวคณะเกษตรส่วนใหญ่เตรียมทำใบจบหลักสูตร ถ่ายรูปสวมครุยปริญญา เพื่อนหลายคนนอกจากจะเตรียมตัวรับปริญญาแล้ว ก็ต้องพยายามตะเกียกตะกายหาซื้อตัวที่นึ่งรถไฟขบวนสุดท้ายให้ทัน รายที่พลาดก็ตั้งความหวังไว้กับรถไฟขบวนหน้า พวกเรายังอยู่ในวัยหนุ่มสาวกันทั้งนั้น จะไปกลัวอะไรกันนักหนากับการตกขบวนรถไฟ จริงไหม ?

สำหรับเพื่อนๆ ที่มีความรักในมหาวิทยาลัยเป็นพิเศษ รวมทั้งผู้เขียนด้วยก็เตรียม ตีตัวขอลอง หอพักเพื่อลิสต์เป็นผู้เฒ่าเฒ่าบาง (เช่น) อยู่ดูแลความเจริญรุ่งเรืองของเพื่อนฝูงด้วยความปิติยินดี และหันมาคบหาน้องนุ่นแทนเพื่อนๆ ที่จบออกไปเผชิญชะตากรรมกับโลกภายนอกอันสับสนวุ่นวายต่อไป (พูดเหมือนพวกงุ่นเปรี้ยวเลย อีอิ)

ในช่วงปี ๔ นี้ แม้พวกเราใกล้จะจบการศึกษาแล้ว แต่เราในฐานะ senior ก็มีปิริตสูง ที่จะทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมให้เป็นตัวอย่างของน้องๆ อย่างเต็มที่ ขอบันทึกไว้เป็นเกียรติยศศักดิ์ศรี ว่า ณ ปีการศึกษา ๒๕๑๓-๑๔ พวกเรา KU 27 คณะเกษตรมีใครทำกิจกรรมอะไรไว้บ้าง ขอเริ่มต้นจาก คณะเกษตรที่มี โถ จักรพันธ์ กนกกันตพงษ์ เป็นผู้แทนคณะเกษตร ปัญญา หลิมศิริวงษ์ เป็นรองผู้แทนคณะ ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร เป็นที่ปรึกษา นายกสโมสรต่างๆ ของคณะ ประกอบไปด้วย

ณรงค์ศักดิ์ วนิชสุทธิรักษ์	นายกสโมสรเกษตรกลวิธาน
ชนะ (พินิจยศ) สอาดเยี่ยม	นายกสโมสรนักเกษตร
สมชาย (พงษ์พนา) อยู่สุข	นายกสโมสรพืชสวน
บังอร นุฬเวส	นายกสโมสรคหกรรมศาสตร์
พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์	นายกสโมสรวิทยาศาสตร์การอาหาร
ธีระศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย	นายกสโมสรกีฏวิทยาและโรคพืช
วิวัฒน์ จิระจงเจริญ	นายกสโมสรสัตวบาล
เด็ดเขาวิน ไกรสรกุล	นายกสโมสรนักร้องเสริม
ชูชาติ ศรีสมพงษ์	สาราณียกรหนังสือฟางข้าวของคณะ

ในขณะเดียวในส่วนของกิจกรรมองค์การนิสิต และสภานิสิต ก็มีพวกเราในคณะเกษตร ไปทำกิจกรรมโดยมีตำแหน่งสำคัญๆ หลายคน ได้แก่

วิรุฬห์ (วิรุทธิชัย) ป้อมทอง	ประธานสภานิสิต
ผดุงศักดิ์ เทพหัสติน ณ อยู่ธยา	นายกองค์การนิสิต
ชูชาติ ภมรสวรรณ	เลขานุการองค์การนิสิต
พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์	เหรัญญิกองค์การนิสิต

ในส่วนของคณะกรรมการบริหารนิสิต เพื่อนเราที่เป็นกรรมการในตำแหน่งต่างๆ ดังนี้

ณัฐ พงศ์ประยูร	เหรัญญิก
เฉลิมชัย ศักดิ์ศรี	สวัสดิการชาย
ชาญวิทย์ สุขรังสรรค์	ปฎิคมชาย
สุวิทย์ เทียรทอง	สาราณียกร
ธีระศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย	ศิลปกรรม

ภัคดี กุลบุญ
 นกมล เจริญเมตตา
 พิสนธ์ พันผล
 วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ
 ชวลิต ชินประยูร
 ทรงศักดิ์ วรวิทย์รัตนกุล
 มงคล กวางวโรภาส
 ปรีชา ลามอ
 ไพฑูรย์ วิบูลย์ภาณุเวช
 ชินกร พัฒนปรีชากุล
 สุวิรัช ตังคจิวงกูร
 ชัยฤทธิ์ สงวนทรัพย์ยากร
 สุนทร ดุริยะประพันธ์
 กอบเกียรติ บันสิทธิ์
 ธวัช (เกษตรชัย) อุ่นวิจิตร

ปาฐกถาและโต้วาที
 ถ่ายภาพ
 ดนตรีไทย
 ดนตรีสากล
 แสงเสียง
 พัสตุ
 สโมสรภาษาอังกฤษ
 ชุมนุมนิสิตมุสลิม
 ชุมนุมนิสิตคริสเตียน
 บาสเกตบอล
 เพาะกาย
 ยูโด-ไอกิโด
 ดาบสากล-ธนู
 วอลเลย์บอล
 กรีฑา

ในส่วนของกรรมการฝ่ายปกครอง คงจะเป็นเพราะเพื่อนๆ ในคณะเกษตรเป็นคนใจดี และ
 ใจเย็น ไม่ใช่คนสายโทด เลยเข้าไปมีตำแหน่งในกรรมการฝ่ายนี้ค่อนข้างน้อย ประกอบด้วย

วิทวัส เวชบุษกร
 วินิจ ชวนใช้
 สมชาติ ศักดิ์พิทักษ์

รองประธานปกครอง
 เหมัญญิก
 ผู้แทนนิสิตชั้นปีที่ ๔

พอระบุ ถึงตัวบุคคลที่ทำหน้าที่ในคณะเกษตร องค์การนิสิต สภานิสิต คณะกรรมการบริหาร
 และคณะกรรมการปกครองแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงเพื่อนๆ KU 27 คณะเกษตร ที่ได้ช่วยสร้างสีสัน
 ให้กับมหาวิทยาลัย และเพื่อนร่วมรุ่น ตลอดระยะเวลาที่เราอยู่ทุกซักร่วมสุข กันในรั้วบางเขน

ที่เห็นเด่นชัดก็เห็นจะเป็นนักกีฬา นักดนตรี นักร้อง จึงใคร่ขอจารึกชื่อเพื่อนๆ ที่เป็นนักกีฬา นักดนตรี และนักร้องของมหาวิทยาลัย ที่มาจากคณะเกษตร ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๓ มาปรากฏในข้อเขียน ขึ้นนี้ ผู้เขียนใคร่ขออภัย หากจะตกหล่นรายชื่อของเพื่อนคนหนึ่งคนใดไป เพราะเวลาได้ผ่านมาเนิ่นนานแล้ว และพวกเรา ก็ไปร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมากจนแทบจะจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร ที่พอจะจำได้ก็มีดังนี้

รักบี้ฟุตบอล สมชาย ศิริฤกษ์พิพัฒน์ สมชาย อยู่สุข สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์ อุดม ทอง
เข่าอ่อน

ฟุตบอล	ธีรศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย ชูชาติ ภมรสุวรรณ ศิริ เฟื่องเล็งผล ทรวง กิละกุลดิกล
บาสเกตบอล	ชินกร พัฒนะปรีชากุล สุวรรณีย์ วิโรจน์สายลี
ยูโด	ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร วิจิตร เจริญจิตไพศาล
วอลเลย์บอล	กอบเกียรติ์ บันสิทธิ์ ชาญวิทย์ สุขรังสรรค์ วินิจ ชวนใช้
กรีฑา	อัญชลี สุขโหด พูนทรัพย์ วิรุฬห์กุล สุจิตรา เขาวนัชเวช ธวัช (เกษตรชัย) อุ๋นวิจิตร สุขวัฒน์ จันทรปรณิก จรวัย ปรีชา วนาพรรณ ชัยกุล อุไรวรรณ โชติวิท
ดาบสากล	สุนทร ดุริยะประพันธ์
ตะกร้อ	สว่าง พุตระกูล
ยิงปืน	ตรุณี เจริญจิตรรัตน์ อุดม อมรวัฒนา
เพาะกาย	สุวิชัย ดังคจิวงกูร

ขออภัยอีกครั้ง จำไม่ได้ว่ามีเพื่อนคนไหนในคณะเกษตรของเราที่ไปเล่นกีฬาทางน้ำ ซอฟท์บอล ฮอกกี้ ดาบไทยบ้าง และในด้านดนตรี เรามีหัวหน้าวงดนตรี KU BAND ที่ยิ่งใหญ่ คือ วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ ที่ก้าวมาจากวงโยธวาทิตของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และมีนักร้องเสียงใส เจ้าเสน่ห์ จากคณะเกษตร คือ สุดารัตน์ (ณัฐยา) สามพระยา และคันธนีย์ อยู่เย็น สำหรับวงดนตรีไทย มี พิสนธ์ พันผล ชายหนุ่มหุ่นทรमानใจสาวเป็นหัวหน้าวง และมี หาญ จันทรแสงสุก เป็นนักดนตรีประจำวง ปิดท้ายด้วยนักร้องเพลงไทยเดิมคนสวย คือ พิกุล พูลสุข

ดลกนกร่วมด้าน คนร่วมบาง ไม่เลือกร่าง ไม่จิดจากความสัมพันธ์...

นับแต่วันที่เราเกือบทั้งหมดที่เป็นนักเรียนที่จบชั้นมัธยมปลายกว่า ๓๐๐ คน เข้ามาเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๑ ของคณะเกษตร จบจนถึงวันนี้ เป็นเวลา ๕๐ ปีเต็ม เส้นทางชีวิตของพวกเรา เดินทางไปสู่ทิศทางใดบ้าง เป็นคำถามที่ท้าทาย ชวนให้หาคำตอบ ในจำนวนเพื่อนเก่ากว่า ๓๐๐ คน อาจจะบอกว่า พวกเราหนีหายไปในช่วงสิ้นปีการศึกษา ๒๕๑๐-๑๑ ไม่น้อยกว่า ๓๐ คน และหายหกดกหล่นไปในระหว่างทางก่อนจะจบชั้นปีที่ ๔ อีกประมาณ ๒๐ คน เขาและเธอเหล่านั้น ได้ออกไปประกอบ

อาชีพต่างๆ ที่หลากหลาย หลายคนอาจลืมไปแล้วว่า เราเป็น KU 27 เพื่อนร่วมรุ่นเดียวกัน แต่ก็มีบางคนที่ยังคบหาสมาคมกับเพื่อนๆ อยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ เช่น สหเมธ แซ่โฮ้ว (เลียรตระการ) ลิทธิชัย สวรรค์ออก แต่บางคนแม้จะจากกันไป ก็เหมือนดังถูกพรหมลิขิตชักจูงให้ลมพัดหวนจนกลับมาเจอกันอีก เช่น รศ.ดร.อมรา ทองปาน (คุรัตน์) นักเรียนเรียนเก่งจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เรียนคณะเกษตรได้ไม่นานนัก ก็ได้รับทุน ก.พ. ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ จบกลับมา ก็ได้รับการบรรจุเป็นอาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และได้กลายมาเป็นเนื้อคู่ ร่วมเรียงเคียงหมอนกับรองอธิบดีกรมพัฒนาที่ดิน เกษม ทองปาน เพื่อน KU 27 คณะเดียวกัน อย่างหวานชื่น ขอสรุปอย่างคร่าวๆ ว่า ตั้งแต่ที่เราเริ่มเป็นนิสิตเกษตรชั้นปีที่ ๑ ถึงวันนี้ เพื่อนเราเสียชีวิตไปแล้วถึง ๔๑ คน เพื่อนคนแรก que เสียชีวิต คือ วีระจักร เตมสมบุญณ์ เสียชีวิตเมื่อก่อนจะเรียนจบในชั้นปีที่ ๔ สำหรับรายล่าสุดที่เสียชีวิตเมื่อเร็วๆ นี้ คือ ผศ.ดร.สุรพล รัตนโสภณ (ข้อมูล ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐)

หันมาพูดถึงเพื่อนที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ก็สละชีวิตทางโลก และปวารณาตัวขอบวชเป็นพระภิกษุ ในร่มเงาของพระพุทธศาสนาตลอดชีวิต จำนวน ๔ คน (รูป) ดังนี้ คือ พระสุวิทย์ ลิทธิชัยเกษม พระดิลก ตูจินดา พระสุวิธ ลิ้มยั้งเจริญ และพระมณฑป (มงคล) ปัทมพรหม

สำหรับเพื่อนที่ไปใช้ชีวิตในต่างแดนและมีที่ท้าวว่าจะอยู่ที่นั่นเป็นการถาวรมีอยู่ถึง ๔ คน แต่ที่พบปะและเจอเจอกันช่วงกลับมาเยี่ยมบ้านที่เมืองไทยค่อนข้างบ่อยหน่อยก็ คือ ชูชาติ ภมรสุวรรณ สุจิตรา เขารัฐเวช จิราวรรณ แสงโชติ ส่วนที่หายหน้าหายตาไปเสียนาน เพิ่งจะกลับมาให้เพื่อนๆ ได้เห็นหน้าเมื่อเร็วๆ นี้ ก็คือ อธิรุทธ หงษ์ทอง

พวกเราที่จบไปแล้ว ไปทำงานอะไรที่ไหนกัน ? คำตอบนี้น่าจะตอบกันได้ง่ายๆ โดยดูจาก “ศาสตร์” ที่พวกเราเรียนกัน จบแล้วน่าจะไปตกคัลล่อกอยู่ที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก็เป็นจริง แต่ถ้าเอาเพื่อนที่ไปทำงานในกระทรวงอื่นๆ รวมกับเพื่อนที่อยู่ในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานเอกชน และประกอบธุรกิจส่วนตัวด้วยแล้ว เพื่อนๆ ที่ทำงานในกระทรวงเกษตรมีแค่เพียง ๑ ใน ๓ ของเพื่อนทั้งหมดเท่านั้นเอง ในความเป็นจริงแล้วกระทรวงที่รับพวกเราไปทำงานเป็นจำนวน

มากกว่า ๔๐ คน น้อยกว่าเพื่อนที่ไปอยู่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่มากนัก นั่นก็คือ กระทรวงศึกษาธิการ โดยเพื่อนของเราเข้าไปเป็นครูบาอาจารย์เพื่อให้เกิดการศึกษา สั่งสอนและอบรมเยาวชน นักเรียน นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัย ทั้งมหาวิทยาลัยดั้งเดิม มหาวิทยาลัยที่ตั้งหรือสถาปนาขึ้นใหม่ เช่น มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สถาบันการอาชีวศึกษา โรงเรียนมัธยม เป็นต้น ฯลฯ จำนวนมากกว่า ๔๐ คน ผู้เขียนต้องขอยกย่องเพื่อนๆ ในส่วนของกระทรวงศึกษาธิการด้วยที่ไม่อาจกล่าวถึงชื่อของเพื่อนส่วนใหญ่ได้ทั้งหมด ขอบันทึกไว้ว่าเพื่อนร่วมรุ่นคณะเกษตรของเรา ที่มีตำแหน่งวิชาการสูงสุด คือ เป็นศาสตราจารย์ มีถึง ๕ คน ในจำนวนนี้บางคนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเมธีวิจัยอาวุโส เป็นภาคีสมาชิกราชบัณฑิต มีผลงานการวิจัยที่สร้างคุณูปการให้แก่ประเทศชาติอย่างมากมาย ศาสตราจารย์ ทั้ง ๕ ท่าน ประกอบด้วย

ศ.เกียรติคุณ ดร.ทิพย์วดี อรรถธรรม	ด้านกีฏวิทยา
ศ.เกียรติคุณ ดร.อรอนงค์ นัยวินกุล	ด้านวิทยาศาสตร์การอาหาร
ศ.เกียรติคุณ ดร.พีระศักดิ์ ศรีนิเวศน์	ด้านการปรับปรุงพันธุ์พืช
ศ.เกียรติคุณ ดร.สุพัฒน์ อรรถธรรม	ด้านโรคพืช

เพื่อนทั้ง ๔ คนนี้ เป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สถาบันที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ในเบื้องต้น

ยังมีศาสตราจารย์เพื่อนของเราอีกคนหนึ่ง ที่จบปริญญาตรี โทและเอก ทางปฐพีวิทยาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แต่ภายหลัง หันไปเอาดีโดยเรียนทางด้านกฎหมายได้ปริญญาบัตรเพิ่มมาอีก ๓ ใบ นั่นก็คือ ศาสตราจารย์ ดร.สุนทร มณีสวัสดิ์ เป็นศาสตราจารย์ทางนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช รายนี้ต้องชุกให้จริงๆ

ในด้านการบริหารการศึกษา ก็มีเพื่อนของเราไปเป็นผู้บริหารการศึกษาจำนวนมาก ในสถาบันการอาชีวศึกษา เพื่อนที่เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี และผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพ ก็มี จงรัก วณิชชีวะ ดร.สุรจันทร สนทอง ดร.ธวัช เรืองโสภณ ทศพร ชัมพูนทะชลิต เฟื่องเรือง ในส่วนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล มี ดร.มานิต ตั้งตระกูล เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาเขตเกษตรพระนครศรีอยุธยา กาฬสินธุ์ และนครศรีธรรมราช รศ.ดร.มณฑิณี เศรษฐภักดี เคยเป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ รศ.ดร.อารมย์ ศรีพิจิตร เคยเป็นคณบดีคณะเกษตรและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มากล่าวถึงในส่วนของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้าง ผศ.แดนชัย ศรีวรเพชร เคยเป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผศ.อาคม ศรีทองรุ่ง เป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี รศ.ดร.นงเยาว์ จันทราช เป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม นอกจากนี้เรายังมีชาวคณะเกษตรอีก ๒ คน คือ ผศ.ดร.ประภา กาหยี และ รศ.สุวิทย์ เทียรทอง ได้รับการโปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่ง อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ตามลำดับอีกด้วย

ก่อนจะวกมาที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่พวกเราซึ่งเรียนคณะเกษตร หมายปองว่าจะมาทำงานที่นี่ก่อนที่อื่น ก็ขอพูดถึงเพื่อนที่ออกไปทำงานในหน่วยงานอื่น ที่อาจไม่ใช่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรมากนัก ดังเช่น ชรินทร์ บัวประเสริฐ เริ่มต้นทำงานที่กรมพัฒนา ที่ดิน หลังจากจบปริญญาโทที่นิด้า ก็หันหัวเรือไปจอดที่มหาดไทย ผ่านงานในตำแหน่งต่างๆ มากมาย สุดท้ายก็ก้าวเข้าสู่การเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดใหญ่ๆ ถึง ๓ จังหวัด ถือว่าเป็น ความภาคภูมิใจของชาว KU 27 ที่เรามี “สิงห์เขียว” คนแรกของรุ่น ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา อดีตนายกองค์การนิสิตฯ เริ่มทำงานที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท หรือ รพช. ของกระทรวงมหาดไทย ภายหลังรัฐบาลจัดตั้งกระทรวงแรงงานขึ้นมา ผดุงศักดิ์จึงโอนไปอยู่กระทรวงแรงงาน และเติบโตใหญ่ ในกระทรวงนี้ ตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณ คือ เป็นอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ซึ่งจัดว่าเป็นกรม “บึก” ของกระทรวงแรงงานทีเดียว

สุรพล ลิขิตปัญญาวัดน์ เข้าทำงานที่กระทรวงมหาดไทย ในกองนิคมสร้างตนเองของ กรมประชาสงเคราะห์ เจริญก้าวหน้าจนเป็นประชาสงเคราะห์จังหวัดในหลายจังหวัด ต่อมา กรมประชาสงเคราะห์ได้ปรับโครงสร้างใหม่ไปขึ้นอยู่กับกระทรวงที่ตั้งใหม่ คือ กระทรวงพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ สุรพลจึงดำรงตำแหน่งพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด สระบุรีเป็นคนแรก อีก ๒ คน คือ ชาวเกษตรที่เป็นหญิงสาวทั้งคู่ กมลศรี เสนีตันติกุล และ ดวงพร จินดา (สุนทรมงคล) ไปทำหน้าที่เป็นขงเบ้ง ดูฝน ดูฟ้า ดูลมที่กรมอุตุนิยมวิทยา ซึ่งในระยะแรก อยู่ในสังกัดกระทรวงคมนาคมภายหลังกรมอุตุนิยมย้ายเข้ามาอยู่กระทรวงไอซีทีที่ตั้งขึ้นมาใหม่ ทราบว่า กมลศรี ทำงานที่กระทรวงนี้ด้วยความสุขและเจริญเติบโตก้าวหน้าด้วยดี โดยเฉพาะก่อนเกษียณ อายุราชการ กมลศรี มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการศูนย์อุตุนิยมภาคใต้ฝั่งตะวันออก ซึ่งตั้งอยู่ที่ จังหวัดสงขลา ส่วนดวงพรนั้นต้องขอภัยที่ไม่ทราบตำแหน่งสุดท้าย ทราบอย่างเดียวว่าปัจจุบันเป็น แม่บ้านที่มีความสุขกับครอบครัวที่มีพ่อบ้านเป็นตะหานน้ำคนขายพลเรือเอกครับ

ขอทักทักเพื่อนอีก ๒ คนครับ ว่านี่ก็เป็นสาวคณะเกษตร สองสาวนี้เป็นผู้หญิงเก่ง ย้ายคณะ จากคณะเกษตร ไปเรียนที่คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คนแรกคือ นิตานาถ อีรวัดน์ (สธิรกุล) เริ่มต้นเข้ารับราชการที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ภายหลังเมื่อมี การตั้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขึ้นมา ก็ย้ายสังกัดมาที่กระทรวงนี้และเติบโต ในหน้าที่การงาน ด้วยความเป็นผู้หญิงแกร่ง จนดำรงตำแหน่งเป็นผู้ตรวจราชการระดับ ๑๐ สุดท้าย ถูกพิษการเมือง โดนย้ายแลกเปลี่ยนตำแหน่งเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ คู่กันกับ นิตานาถ ที่ย้ายคณะจากคณะเกษตรมาอยู่คณะเสดสาตด้วยกัน และเอาดีทางรับราชการเหมือนกัน คือ นทีทิพย์ กระสิน รายนี้ทำราชการในกระทรวงพาณิชย์จนเป็นผู้อำนวยการสำนักใหญ่สำนักหนึ่ง ในกระทรวงฯ ก่อนเกษียณ ขอกระซิบนิดหนึ่ง สำหรับ นทีทิพย์ ถึงจะย้ายจากคณะเกษตรก็ตามแต่ ก็ไม่วายที่จะมีเยื่อใยยินยอมรับนามสกุล “ทองเขอาอ่อน” ของอดีตเพื่อนร่วมคณะที่ชื่อ “อุดม” ด้วย ความเต็มอกเต็มใจครับ อี้

ยังมีรายชื่อเพื่อนจากคณะเกษตรที่ไปเติบโตใหญ่นอกกระทรวงเกษตรฯ อีกหลายท่าน แต่ที่นึกออกตอนนี้ก็มี วิบูลย์ วงศ์วัฒน์ อยู่ที่สำนักงานงบประมาณ สาโรช กฤษชาญติ (ถึงแก่กรรมแล้ว) สังกัดกระทรวงการคลังเป็นสรรพสามิตจังหวัดหลายจังหวัด จรูญศักดิ์ ชุมมานนท์ ทำงานอยู่ที่สำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรีครับ

คราวนี้ขอพูดถึงเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำงานในองค์กรและรัฐวิสาหกิจบ้าง ซึ่งก็มีหลายคน คนแรกก็คือ ชนะ หรือ พินิจยศ สอาดเยี่ยม อดีตนายกสโมสรนักเกษตรไปสร้างชื่อเสียงให้ชาวคณะเกษตร ในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจระดับบิ๊ก คือ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ตอนนี้ “มหาชนะ” หันมาเอาดีทางเข้าวัดไปปฏิบัติธรรมและมีงานวาดภาพเป็นงานอดิเรก เช่นเดียวกับ สุขุม วิเชียรรัตนพงษ์ หลงจู้ไร้อยู่ทุ่งคอก สองพี่น้องเมืองสุพรรณบุรีไปทำงานที่ถนัด ตำแหน่งสุดท้าย คือ รองผู้จัดการใหญ่ บริษัทอ้อยและน้ำตาลไทย สุจริต โสภณ หายหน้าจากเพื่อนๆ ไปนาน ทราบอีกครั้งสุจริตเป็นรองผู้อำนวยการโรงงานยาสูบแห่งประเทศไทยไปแล้ว ดรุณี ธนันทกุล (เอ็ดเวิร์ดส์) แต่เดิมเป็นรองผู้จัดการใหญ่ในบริษัท ดอยคำผลิตภัณฑ์อาหาร จำกัด โครงการหลวงอันเลื่องชื่อ ภายหลังไปเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีบทบาทในองค์กรด้านการวิจัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การอาหารหลายแห่ง จนมีผลงานที่สร้างชื่อเสียงในระดับนานาชาติ และได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมวิทยาศาสตร์ทางอาหารแห่งประเทศไทย สุนทร ดุริยะประพันธ์ นอกจากมีฝีมือในการตีกลองพระดับโปรของรุ่น ๒๗ แล้ว อดีตนักฟันดาบเหรียญทองกีฬามหาวิทยาลัยผู้นี้ ยังดำรงตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญพิเศษของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วว.) อีกด้วย

หน่วยงานรัฐวิสาหกิจที่รับพวกเราไปเป็นกอบเป็นกำมากกว่าหน่วยงานใดๆ เห็นจะไม่มีที่ไหนเกินไปกว่าสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) และอีกหน่วยงานหนึ่ง คือ ธนาคาร เพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ไปได้ เพราะกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางมีเพื่อนๆ ของเราไปทำงานเริ่มแรกถึง ๒๔ คน โดยสถานที่ทำงานในยุคนั้นส่วนใหญ่อยู่ทางจังหวัดในภาคใต้ และภาคตะวันออก ภายหลังจึงกระจายไปภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่มาของคำว่า

“อีสานเขียว” สำหรับเพื่อนที่มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ในระดับแนวหน้าของกองทุนนี้ ก็คือ สติชัยพันธุ์ ธรรมสถิตย์ หรือ “ลุงโต้ง” ของเรา ซึ่งเป็นรองผู้อำนวยการกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและมีวิสัยทัศน์ว่าจะลงเล่นการเมืองในตำแหน่งเลขาธิการพรรคยางพาราไทย สำหรับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ก็เช่นเดียวกัน ชาวคณะเกษตร KU 27 ไปทำงานที่นี่กว่า ๑๐ คน (ไม่นับเคย ๒๗ จากคณะอื่นๆ) มีเพื่อนของเราที่เป็นผู้จัดการสาขา ผู้อำนวยการระดับจังหวัด ฝ่ายและสำนัก มากมาย เช่น มงคล ปัทมพรหม คงคา หวลประไพ สงบ จำนงค์จิณารักษ์ เสน่ห์ ฉาวเกียรติ วีระศักดิ์ งามสม เป็นต้น

พูดถึงชาวแบงค์แล้วก็ทำให้คิดถึงไปถึงเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไปทำงานธนาคารพาณิชย์ คือ ธนาคาร กรุงเทพ จำกัด ในสมัยนั้นเพื่อนเราที่ไปทำงานที่นั่น มีอยู่ด้วยกัน ๔-๕ คน เช่น สมศักดิ์ ศรีฟ้า สมชาย อยู่สุข โดยมีเพื่อนคนสวย อรพันธ์ บรรจงศิริ รวมอยู่ในนั้นด้วย แต่ที่มีความโดดเด่นเป็นที่รู้จักกันดี เพราะมีประสบการณ์ในการเป็นผู้จัดการสาขาของธนาคารกรุงเทพฯ ในประเทศแถบอินโดจีน ก็คือ พิสิฐ เจริญพันธ์ ที่เคยเป็นผู้จัดการสาขาของธนาคารกรุงเทพฯ ที่ฮานอย เวียดนาม ในปัจจุบันพิสิฐยังทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาการลงทุนและทำธุรกิจในลาวและเวียดนามด้วย เกือบจะลืมไปแล้ว เมื่อพูดถึงพิสิฐ ใจก็เลยนึกถึงเพื่อนคนหนึ่งที่เคยเรียนร่วมเมเจอร์กับผู้เขียนและพิสิฐที่จบเมเจอร์เกษตรนิเทศหรือส่งเสริมการเกษตรด้วยกัน แต่มีชีวิตโลดโผนก้าวออกไปนอกวงการเกษตร โดยไปเข้าโรงเรียนการบิน จบแล้วก็บินของกองทัพอากาศ สุดท้ายลาออกจากทหารอากาศมาเป็นนักบินหรือกัปตันของบริษัท การบินไทย จำกัด(มหาชน) เขาชื่อ เรืออากาศเอกกำลุน จาตุรงค์กุล เสียชีวิตที่เพื่อนล้วงลับไปเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว

ย้อนกลับมาที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พวกเราไปปฏิบัติงานที่นี่ แทบทุกกรมและกองมากมายจนไม่อาจกล่าวถึงได้หมด ใครขอหยิบยกเพื่อนที่โดดเด่นในกรมกองต่างๆ กรมแรก คือ กรมวิชาการเกษตร มีพวกเราอยู่ที่นี่หลายคน ที่เคยเป็นผู้บริหารสูงสุด ก็คือ เมทนี สุคนธ์รักษ์ เป็นอธิบดีกรมวิชาการเกษตร ต่อมาดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตร

ที่มีความยิ่งใหญ่เทียบเท่าระดับกรม สุวัฒน์ จันทรปรณิก นักกรีฑาคนดังของรุ่นและมหาวิทยาลัย เคยเป็นรองอธิบดีกรมวิชาการเกษตร ในปีก่อนเกษียณอายุได้รับการแต่งตั้งให้ไปเป็นผู้ตรวจราชการ กระทรวงเกษตร นับเป็นเพื่อนคณะเกษตรอีกคนหนึ่งที่ทำางตำแหน่งระดับ ๑๐ วิชา วิทยาระดับสูง เป็นผู้อำนวยการสำนักพืชและวัสดุการเกษตรผู้ที่มีบทบาทและมีชื่อเสียง ในช่วงที่กำลังจะมีการใช้กฎหมาย ควบคุมเรื่องพืชตัดแต่งพันธุกรรม (GMO)

เช่นเดียวกันกับที่กรมพัฒนาที่ดิน บัณฑิต ดันศิริ ลูกหม้อของกรมนี้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น อธิบดีกรมพัฒนาที่ดิน พร้อมๆ กับที่เพื่อนร่วมรุ่นอีก ๓ คน มีตำแหน่งในระดับสูงของกรมนี้ คือ เกษม ทองปาน เป็นรองอธิบดี มโน พงษ์สามารถ และชุมพล ลิลิตธรรม เคยเป็นรองอธิบดี กรมพัฒนาที่ดิน มีเกร็ดที่จะเล่าให้เพื่อนๆ ฟังว่า ในวันที่มีการฉลองตำแหน่งของรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ วีระ วงศ์สมุทร KU 27 จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อต้นปี ๒๕๕๒ มโน พงษ์สามารถ ได้มีโอกาสขึ้นไปกล่าวบนเวทีด้วยความภาคภูมิใจว่า ตนเองรู้สึกภูมิใจ ที่อยู่ภายใต้ การบังคับบัญชาของเพื่อน KU รุ่น ๒๗ เพราะตนเองเป็น ผอ.สำนักในกรมพัฒนาที่ดิน ที่มีรองอธิบดีชื่อ เกษม ทองปาน มีอธิบดี คือ อธิบดีบัณฑิต ดันศิริ มีปลัดกระทรวงฯ ชื่อ จรัสธาดา กรรณสูต (KU 27 คณะประมง) และมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ชื่อ วีระ วงศ์สมุทร ทุกคนล้วนแล้ว แต่เป็น KU 27 ทั้งสิ้น พลันที่มโนพูดจบ ก็มีเสียงปรบมืออย่างกึกก้อง ในห้องประชุมของสมาคมนิสิตเก่า มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถนนพหลโยธิน

ยังไม่หมดเพียงแค่นี้ กรมปศุสัตว์ มี “เจ้านาง” อัญชลี สุขโหตุ (ณ เชียงใหม่) เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านควายหรือกระบือ ระดับแนวหน้าของประเทศในกลุ่มอาเซียน มี วิทวัส เวชบุษกร เป็น ผอ.ศูนย์วิจัย และบำรุงพันธุ์สัตว์สุรินทร์ และที่กรมประมง มี ดร.พูลทรัพย์ วิรุฬหกุล ซึ่งจบจากคณะเกษตรเมเจอร์ วิทยาศาสตร์การอาหาร ทำงานอยู่ที่กรมประมงตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งได้เป็นผู้เชี่ยวชาญระดับ ๑๐ ในด้านการแปรรูปผลิตภัณฑ์ประมง ของกรมอย่างภาคภูมิใจ

ยังมีเพื่อนเราอีกที่ทำงานกระจายอยู่ไกรกรมต่างๆ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่จะกล่าวถึงก็สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร มี อุดม ลิทธิเดช ทำงานในหน่วยงานนี้ ตั้งแต่สำนักนี้ ยังเป็นแค่กองจนเกษียณอายุ เรียกว่าคร่ำหวอดกับงานจนเดี๋ยวนี้อุดมเชี่ยวชาญการกรรณ กรมส่งเสริม สหกรณ์เป็นกรมที่สำคัญอีกกรมหนึ่ง เพื่อนในคณะเกษตรของเราที่จำได้ว่าทำงานอยู่ในกรมนี้ คือ บุญนะ ติระกุล เชี่ยวชาญเรื่องสหกรณ์โคนม สุรินทร์ สกุลธนะ ไพฑูรย์ วิบูลย์ภาณุเวช สุรินทร์ ไปเป็นสหกรณ์จังหวัดหลายจังหวัดในภาคอีสาน ไพฑูรย์ รับตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณเป็นสหกรณ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทุกคนยังมีอุดมการณ์ด้านสหกรณ์เพื่อเกษตรไทยตามรอยของพระราช วรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ พระบิดาแห่งการสหกรณ์ไทยอย่างเปี่ยมล้น

ยังไม่หมดจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อนสายกรมการข้าวซึ่งช่วงหลังแยกออกมา จากกรมวิชาการเกษตร มีเพื่อนที่ไปมีบทบาทที่ศูนย์วิจัยข้าวที่มีสถานทดลอง (ศูนย์วิจัย) กระจายไป

ทั่วประเทศ เท่าที่พบปะกันก็มี สุเทพ นุชสวาท สมัคร ยิ่งยง วลัยพร แสนวงษ์ เด็ดเชาวน์ ไกรสรกุล เพื่อนแต่ละคนเป็นนักวิชาการในการปรับปรุงพันธุ์ข้าวให้ได้ข้าวที่มีคุณภาพและให้ผลผลิตสูง ทำให้ชาวนาไทยมีความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น น่าชื่นใจแทนเพื่อนของเราจริง

สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรหรือ ส.ป.ก. มีเพื่อนเราที่อยู่ที่นี่เหมือนกัน เท่าที่ทราบก็มี มาโนชญ์ คูวรากล คนนี้เป็นเลขานุการกรม และมี ยุวบุษ ศิริบุตร (นาคประทุมสวัสดิ์) ขวัญใจของหนุ่มกองทุนฯ มังกร นาคประทุมสวัสดิ์ เป็นปฏิรูปที่ดินจังหวัดนครนายกในช่วงเวลาก่อนเกษียณ

ที่สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีงานสำคัญงานหนึ่ง คือ งานโครงการเกษตรที่สูง งานนี้ต้องทำงานควบคู่ผูกพันกับโครงการหลวง ซึ่งเป็นงานตามโครงการในพระราชดำริ สฤษดิ์ ปลิ้มปัญญา เพื่อนเรารับผิดชอบเป็นผู้อำนวยการโครงการเกษตรที่สูงมาแต่เริ่มต้น มีพระองค์เจ้า ภิศเดช รัชนิ เป็นที่ปรึกษาและอำนวยความสะดวก ปัจจุบันสฤษดิ์เป็นที่ปรึกษาของมูลนิธิโครงการหลวง ประจำอยู่ที่เชียงใหม่โดยตลอดแม้จะมีบ้านเดิมอยู่ที่อยุธยาก็ตาม

ในสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ยังมีหน่วยงานที่ตั้งมาใหม่และขึ้นตรงกับสำนักงานฯ อีก นั่นก็คือ สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัด ที่รับรู้ว่ามีเพื่อนเราที่เป็นเกษตรและสหกรณ์จังหวัด (กษ.) อยู่ ๒-๓ คน เท่าที่ติดตามได้มาก็มี ณรงค์ ศรีฟุ่่ม เป็นเกษตรและสหกรณ์จังหวัด เพชรบุรี อีกคนหนึ่งคือ สมพิศ กาเยาว์ (พิชญ์ พิทยาภา) รายนี้เติบโตจากกรมส่งเสริมการเกษตรมาก่อน และมาเกษียณในตำแหน่งเกษตรและสหกรณ์จังหวัดสงขลา แถมเปลี่ยนทั้งชื่อและนามสกุลอีกด้วย อี้มีเพื่อนอีกคนหนึ่งอยู่ที่กรมส่งเสริมการเกษตรมาตลอดตั้งแต่บรรจุ อาจจะกล่าวได้ว่าได้รับตำแหน่งเกษตรจังหวัดเป็นคนแรกๆ ของรุ่นและเป็นเกษตรจังหวัดในหลายจังหวัด คือ สุทิน ศรีเผด็จ เพื่อนๆ จึงล้อว่า สุทินมีอาชีพเป็นเกษตรจังหวัด ๕๕๕ ท้ายสุดสุทินมาเป็นเกษตรจังหวัดที่ใหญ่ที่สุดของภาคใต้ นั่นคือ เกษตรจังหวัดนครศรีธรรมราช และเมื่อพูดถึงกรมส่งเสริมการเกษตรแล้ว ต้องไม่ลืมผู้หญิงเก่งของกรมคนหนึ่งที่ชื่อว่า “ต้อย” พรทิพย์ ศรีแสงจันทร์ เลขานุการกรมส่งเสริมการเกษตร ปี พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๕๓

ผู้เขียนขอยุติการพูดถึงพวกเราที่ทำราชการและรัฐวิสาหกิจไว้เพียงแค่นี้ก่อน ยังมีพวกเราอีกเป็นจำนวนมาก ไปทำงานในภาคเอกชน หรือเปิดกิจการเป็นของตนเอง จัดได้ว่าเป็นระดับเสี่ยร้อยล้าน พันล้าน กันเป็นทิวแถว หลายคนเคยไปชิมกลางทางด้านการเมืองมาบ้างแล้ว เช่น ภักดี กุญญ เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในสังกัดพรรคประชาธิปัตย์ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อ ๓๐ ปีก่อน ปัจจุบันมีธุรกิจหลายอย่าง แกว่จังหวัดตรังและกระบี่ เช่นเดียวกับ บุญรักษ์ ดุ้ยศิริ หรือ ดร.พลัฏฐ์ จิตินัฐชนน ซึ่งทำกิจการปาล์มน้ำมันที่กระบี่ สำหรับที่กระบี่ยังมี บุญเวช ตันธณวัฒน์ นายหัวใหญ่เจ้าของกิจการโรงแรมและธุรกิจหลายอย่างที่นี่ และโปรดอย่าลืมที่ภูเก็ต สุดาร์ตน์ (ณัฐยา) สามพระยา แห่ง Id Residence ที่ใครไปภูเก็ตควรแวะพักและสุดาร์ตน์ยังรั้งตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันการสอนและอบรมวิชาการโรงแรมซึ่งตั้งอยู่ที่นั่นด้วย

ใครที่มีโอกาสไปทางภาคเหนือ ที่เชียงใหม่ จะต้องแวะไปหาเลีย ประพันธ์ บุรณุปกรณ์ อดีตสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเชียงใหม่ เจ้าของธุรกิจร้านเครื่องเงินใหญ่และหุ้นส่วนใหญ่ของโรงแรมดิเอ็มเพรส โรงแรมระดับ ๕ ดาว ที่เชียงใหม่ยังมีคู่ขวัญ ธวัช และ ชนิษฐา เชิดสศิริกุล มีธุรกิจเปิดร้านจำหน่ายวัสดุและปัจจัยการผลิตทางการเกษตรระดับบิ๊ก และมีกิจการเก้าอี้ไม้ล้านนารีสอร์ท รีสอร์ทตั้งอันสวยงามน่าพักที่สันป่าตอง ส่วนในใจกลางเมือง พงษ์พนา หรือ สมชาย อยู่สุข พ่อมาย้ายแดง ก็เป็นเจ้าของดีฟองเรสลิเดนซ์ ที่พักที่เป็นขวัญใจของนักท่องเที่ยว ฝรั่งเศส ไทย จีน และถ้าหากไปเชียงใหม่แล้วมีปัญหา ต้องไปขึ้นโรงขึ้นศาล โปรดไปหา บรรจบ มุสิกสุคนธ์ ที่จบ Food Science แต่หันมาเอาดีทางกฎหมาย จะรับเป็นทนายว่าความให้อย่างเต็มกำลังความสามารถ เมื่อจะไปเชียงใหม่ ก็ต้องผ่านนครสวรรค์ ซึ่ง ทรงศักดิ์ วรวิทย์รัตนกุล (ประโยชน์กุลนันท์) เจ้าของธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ใหญ่แห่งเมืองปากน้ำโพอยู่ที่นั่น ให้ซึ่ง เลี้ยงข้าวสักมื้อจะเป็นอะไรไป

ในย่านภาคกลางมี ประคอง วุฒินิช เป็นเจ้าของกิจการโรงน้ำแข็งที่ใหญ่ที่สุดของลพบุรี อยู่ที่นั่น ประคองยินดีต้อนรับเพื่อนทุกคนที่มาแวะลพบุรี หากจะไปทางสุพรรณบุรี ผ่านอำเภอศรีประจันต์ไม่ควรลืมหา รัสพร (นิติพงษ์) สมบูรณ์วิทย์ แห่งร้านรสพรการเกษตร จะได้ชวนกันไปหากุ้ง ปลา อร่อยๆ ที่อำเภอสามชูกินกัน ที่ท่าม่วง กาญจนบุรี พีระเดช เหลืองสกุล มีรังกล้วยไม้ รังใหญ่มีกล้วยไม้ตัดดอกสวยๆ อยู่ที่นี่ ผลงานผสมพันธุ์และปรับปรุงพันธุ์กล้วยไม้ของพีระเดช โดดเด่นจนได้รับรางวัลเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ผ่านมาทางจันทบุรี มีพวกเราอยู่ที่นั่นหลายคน คนแรกคือ สมชาย ศิริฤกษ์พิพัฒน์ อดีตนักรักบี้ทีมชาติ อดีตเจ้าพ่อธุรกิจจำหน่ายปัจจัยการผลิตทางการเกษตร ปัจจุบันหันมาเป็นชาวสวนที่จันทบุรีเต็มตัว ที่จันทบุรีเพื่อนเรามีกิจการทำสวนผลไม้พวกทุเรียน มังคุด สละ ลองกอง ลำไย ฯลฯ หลายคน เช่น วิชัย สันติกุล ไพฑูรย์ ศิษย์ธานนท์ ถ้าไปที่โป่งน้ำร้อน จะพบ พิสิทธิ์ พันผล ทำสวนไม้ยูคาและมะขามหวานที่นั่น

พูดถึงเรื่องของเอกชน เราคงจำได้ว่าเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา บริษัท เจียไต่ จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าพ่อในวงการเมล็ดพันธุ์ ได้จัดสาธิตพันธุ์พืชใหม่ๆ โดยเฉพาะพืชผัก ที่หลากหลายนานาชนิด มีความแปลกใหม่ น่าทึ่ง น่าชมและน่าสนใจมาก โดยจัดที่ฟาร์มสาธิตของบริษัท ที่อำเภอไทรโยค กาญจนบุรี

มีผู้เข้าไปชมงานนี้จำนวนมากมาทุกปี ผู้ที่เป็น Big Boss คนสำคัญในการจัดงานนี้ก็คือ วินิจ ชวนใช้ ชาวคณะเกษตร รุ่น ๒๗ รองผู้จัดการอาวุโสของบริษัท เจียไต๋ จำกัด ปัจจุบัน วินิจเป็นที่ปรึกษาสมาคมการค้าเมล็ดพันธุ์ไทย ที่มี ดร.ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร เพื่อนเคย ๒๗ อีกคนหนึ่งเป็นนายกสมาคม

เพื่อนที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจทางด้านปัจจัยการผลิตทางการเกษตร ที่เป็นที่รู้จักกันดี ประกอบไปด้วย ปกรณ์ วรเศวต บุญมี เรืองรัตน์ ทวี แสงทอง แต่ที่นึกแนวไปทำธุรกิจอื่นๆ ก็คือ เสี่ยวิจิตร เจริญจิตไพศาล เศรษฐีบุญ ที่มีบริษัทจำหน่ายข้าวเกรียบกุ้ง ในเครื่องหมายการค้า “ปูจ๋า” อันมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วภาคอีสานและประเทศเพื่อนบ้าน สุดท้ายตอนนี้โรงเรียนเปิดเรียนแล้ว โปรดยาลืมห่วงหาขวัญใจนึก บางลำภู เจ้าของชุดนักเรียนอันเลื่องชื่อแต่ครั้งอดีต ที่มีเพื่อนเรา อุดม อมรวัฒนา เป็นทายาทรุ่นที่ ๑ ของห้างนี้

ต้องขออภัย กับเพื่อนๆ ที่ตกหล่นรายชื่อไป โดยที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึง ด้วยเหตุผลหลายประการ โดยเฉพาะเรื่องของการได้ข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน เพราะยังขาดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะข้อมูลที่ได้มาจากเจ้าตัวเอง ข้อเขียนที่ออกมาวันนี้อาจมีเพื่อนๆ คิดว่า ผู้เขียนอาจจะกล่าวถึง คนที่มีตำแหน่งหน้าที่การงานมากเกินไปสักนิด หรือเขียนในลักษณะ “คณะนิยม” เกินไป จริงๆ แล้วเจตนา ผู้เขียนเพียงอยากจะย้ำให้เห็นว่าคณะเกษตรแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความยิ่งใหญ่ ที่ได้สร้างพวกเราชาวเกษตร KU 27 ออกไปรับใช้ชาติและสังคมไทยมากมายเหลือเกิน และได้หมายความว่า ผู้เขียนจะละเลยหรือไม่ถึงเพื่อนคนอื่น เพื่อนทุกคนมีความยิ่งใหญ่ในหัวใจของพวกเราเสมอ ตลอดระยะเวลา ๔ ปีที่เรียนด้วยกัน จากนั้นอีก ๔๖ ปี เรายังได้มีโอกาสมาร่วมอยู่ในสังคมเดียวกัน นั่นก็คือ ความเป็นชาวเคย ๒๗

เวลาที่ผ่านมาระหว่างเราจะได้พบปะเจอเจอกันมากบ้างน้อยบ้างตามแต่โอกาส ต้องพูดตามตรงว่าเราอาจจะไม่เคยพบหรือเจอเจอเพื่อนๆ บางคนเลย หลายคนที่กำลังจากร้างบางเขนไปแล้ว เราไม่เคยได้พบกัน ไม่เคยเห็นหน้า และไม่รู้จักทั้งชาวคราวของเพื่อนๆ เลยก็มี เขาและเธอเหล่านั้นจะอยู่เย็นเป็นสุข หรือประสบความสำเร็จอย่างมั่งคั่งอย่างไร ก็ไม่อาจมีใครรับรู้ได้ เพื่อนบางคนได้ข่าวแว่วมาว่ากำลังป่วยหนักบ้าง บางรายก็ว่าตอนนั้นนอนติดเตียงแล้ว เสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าเพื่อนคนนั้นคนนี้ไม่อยากจะเจอใคร ขออยู่คนเดียวไม่อยากไปไหน ผู้เขียนอยากจะบอกเพื่อนๆ แทนพวกเราทุกคนว่า พวกเราจะยินดีปรีดาด้วยกับเพื่อนที่มีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดีในวัย สว. และในทางตรงกันข้าม เราห่วงใย อาหารและทุกข์ร้อนด้วยกับเพื่อนที่ประสบปัญหาของชีวิต ทั้งร่างกายและจิตใจเสมอ สิ่งที่น่าจะเยียวยาได้ทางหนึ่งก็คืออยากให้เพื่อนไว้ใจพวกเรา ชาว KU 27 ขอความกรุณาสละเวลาให้กับเพื่อนร่วมรุ่นสักวันหนึ่ง หากเพื่อนพอจะไปไหนมาไหนได้ หรือจะให้เพื่อนมารับเพื่อมาร่วมงานสังสรรค์ KU 27 ปีละหนึ่งครั้งก็ยังดี มาเล่าความหลัง มานั่งพุดนั่งคุยถึงทุกข์หรือสุข ให้เพื่อนได้รับรู้ ก็จะเป็นหนทางที่ดีกว่าการที่เพื่อนจะเก็บตัวเงียบๆ ไข้ไหม ถ้าปีนี้ ครีสนี้ทำไม่ทันอย่างนั้นเริ่มต้นคิดใหม่ทำใหม่ ในวาระหน้า ดีไหมครับ ?

อนุทิน ถิ่นนนทรี

๑. โหมโรง

คณะเกษตรเขตแคว้น	แดนขจี
พวกเรามีนนทรี	ศรีพฤษภา
สัญลักษณ์ศักดิ์มณี	พระภูมิ ทรงปลูก
พระพิรุณทรงนาคา	คือตรามหา'ลัย

.....

“ชาวนาเป็นกระดูกสันหลังของชาติ.....” โวหารอันหวานหยดย้อย ที่ผู้มีอำนาจบริหารประเทศ ใช้ประจบประโลมใจเกษตรกรมาหลายยุคหลายสมัย สุดท้าย กระดูกสันหลังก็ผุร่อน ขาดการเยียวยา เจ้าของที่นาเปลี่ยนมือ ชาวนาก็กลายเป็นผู้รับจ้างทำนา.....

เพชรบูรณ์ เมืองในเทือกเขาแดงพญาเย็น ป่าสักหนาทึบเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำป่าสักอันใสเย็น ท้องน้ำเป็นกรวดทรายขาว กุ้งหอยปูปลาอุดมสมบูรณ์ สามารถเลี้ยงดูพลเมืองได้อย่างเหลือเฟือ เพื่อกลายเป็นเขาหัวโล้น ปลูกกะหล่ำปลีแทนป่าทึบ แม่น้ำป่าสักกลายเป็นคลองตื้นเขิน มีแต่โคลนกับน้ำเหม็น

ทุ่งรังสิต แหล่งดินดำน้ำชุ่มลุ่มเจ้าพระยา ถิ่นตำนานรักทุ่งรวงทอง สาวสวนแตง กว๊ายเดี่ยว โกฮับ กว๊ายเดี่ยวเรือรังสิต แหล่งรวมข้าวพันธุ์ดี....กลายเป็นโรงงานทอผ้า เพลงฉันทนาที่รัก ก็เข้ามาแทนที่

ปัญหาทำนองนี้ เชื่อว่ามีทั่วไทย..... ถ้าไม่มีการแก้ไข คงวุ่นวายในอนาคตไม่รู้จบ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ทรงพระราชทานปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ให้ปวงชน ได้ใช้ครองตน ครองคน และครองชาติ หวังว่าจะเป็นแนวทางการแก้ปัญหาที่กล่าวมา และป้องกันปัญหาใหม่ได้เป็นอย่างดี

๒. ก้าวแรกในบางเขน

ผมเลือกคณะเกษตร มก. เป็นอันดับหนึ่ง ด้วยความหวังว่าจะได้กลับไปทำงานไร่ยาสูบ ที่เพชรบูรณ์ พ่อแม่ผมดีใจมากที่ผมสอบเข้าเกษตรได้ แต่ครูประจำชั้นร้องว่า...เสียดายที่ผมไม่ได้

สอบเข้าแพทย์ เหมือนรุ่นพี่ที่เคยสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนมาแล้ว ผมตอบครูว่า ถึงเรียนเกษตรก็เป็นรัฐมนตรีได้ครับ... ครูก็เลยเลิกบ่น (ไม่ได้ตอบกวนโอ้ยนะครับ ไม่รู้จะพูดอะไรที่ดีกว่านี้ ในเวลานั้นจริงๆ)

ในความเป็นจริงนั้น เกษตรเหมาะกับผมที่สุด มีหอพักให้อยู่ ยิงเป็นลูกบ้านนอก มีลิตร้อยอยู่หอพัก ได้จนจบ มีคาเฟ่ที่เรียกราคาไม่แพง ไปกินพร้อมกัน ก็จะมีกับข้าวหลายอย่าง แถมข้าวหนึ่งไม่มีอัน และที่สำคัญที่สุดคือ ผมรักงานเกษตรมาตั้งแต่เด็กครับ

การเรียนก็ใช้จักรยานซี เราเด็กบ้านนอกปั่นจักรยานคล่องอยู่แล้ว ถ้าเข้ามาหา'ลัยอื่น คงเดือดร้อนเรื่องห้องเช่า รถเมล์ และอาหารการกิน

ครานั้นเพื่อนเพชรบูรณ์สอบติด ม.เกษตร มาเป็น KU 27 หลายคน มี ปิยะพงษ์ ไรจนธรรมกุล (วศ - เสียชีวิตแล้ว), สุเทพ นุชสวาท (กษ), ระบอบ ดวงมณฑาทิพย์ (กษ), ประสงค์ วัฒนศัพท์ (กษ), แดง จิระ รังสิกรรพุม (วน), อ้อย วิภา เศวตกนิษฐ์ (กษ)

ผมได้อยู่ตึก ๑๑ ซึ่งต่อมา วินิช ชวนใช้ เป็นหัวหน้าตึก เพื่อนร่วมห้องคือ เกษม ศรีโยทัย, ผู้แทนคณะเกษตรคือ โก จักรพันธ์

ได้อยู่ Section 7 ซึ่งมีชื่อเป็น ส.เสือ นำหน้าทุกคน ปีแรกเลือก สมพงษ์ แซ่หลู เป็นหัวหน้า Sect. แต่เตี้ยให้ออกไป Entrance ใหม่ ได้ทันตแพทย์ จึงเลือกได้ สุขุม เชียงหลื (วิเชียร รัตนพงศ์) เป็นหัวหน้า Sect. แทน

๓. ผิดแปลง

คณะเกษตรปี ๑ ทุกคนต้องทำแปลงปลูกผักขนาดมาตรฐาน ๑ คูณ ๔ เมตร คนละ ๔ แปลง ที่ผ่านมานั้น รุ่นพี่เขาทำแปลงบริเวณหน้าอาคารเทพศาสตร์สถิต (องค์การนิสิต) แต่รุ่นเรามีนิสิต เข้ามามากกว่าทุกปี จึงต้องเปิดแปลงใหม่หลังสวนนอก บริเวณหลังตึกปรมาณู

พ่อคุณ แม่คุณเอ๋ย....ดินเหนียวบางเขน เวลาแห่งนั้นโคตรแข็ง แตกระแหง แกร่งเป็นร่องลึก เป็นที่อาศัยของงู ตะขาบ กบ เขียด.....

หน้าที่เราคือ ต้องขุดดินลึกอย่างน้อยหนึ่งหน้าจอบ ยกร่องเป็นสามเหลี่ยม แล้วทุบดินให้แตก ละเอียด ผสมปุ๋ยหมักให้ทั่วถึง จึงจะใช้ปลูกผักได้

อย่าว่าแต่สาว ๆ ตัวเล็กๆ เลย พวกผู้ชายออกสามศอก หลายคนต่างมือแตกกันเป็นแถว บ้างก็ ถอดใจลาออกไปสอบเข้าที่อื่นก็มีนะ การทดสอบความอดทน และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนพื้นที่ ข้างมีรสชาติถึงใจจริงๆ พับผ่า

อู๊ด วลัยพร แสรวงศ์ (อดีตสามีคือ เล็ก อุตรพงศ์-เสียชีวิตแล้ว) เล่าว่า ตอนปี ๑ ทำแปลง อยู่หน้าองค์การนิสิต ร้อนก็ร้อน ดินก็แสนจะแข็ง ฟันดินไม่เข้า ช่วงที่อาจารย์คุมเข้ม ก็ไม่มีวีแวว ว่าจะขึ้นแปลงให้ปลูกพืชได้เลย แต่ยังโชคดี คงเพราะเคยทำบุญมาในอดีตชาติ ช่วงเย็นจึงมีผี (อาจารย์เรียกอย่างนั้น) มาช่วยเนรมิตให้แปลงสำเร็จสมบูรณ์อย่างปาฏิหาริย์ ซึ่งจะขอจดจำความดี ของผีชุดแปลง ที่ได้ช่วยไว้ในความทรงจำตลอดไป ...

ถ้าผีได้อ่านตอนนี้ คงรำลึกเหตุการณ์ในวันนั้นได้นะ

๔. ขายผักสนามหลวง

สมัยเรียนที่บางเขน เสาร์อาทิตย์จะมาตลาดนัดสนามหลวง เดินเล่นรอบสนามบ้าง นั่งรถราง เล่นบ้าง บางทีก็เข้าวัดไหว้พระบริเวณนั้นซึ่งมีมากมาย คิดว่าเข้าครบทุกวัดแล้วนะ

สนามหลวง คือศูนย์รวมรถเมย์กรุงเทพและธนบุรี เปลี่ยนนั่งครบทุกสายไปกลับ บางสาย ที่วิ่งรอบอยู่แล้ว ก็นั่งแบบเวียนซ้ายและเวียนขวา วิธีนี้ช่วยให้ผมรู้จักกรุงเทพธนบุรีเยอะเลย

เคยดูหนังรอบป้ายที่สะพานควาย สองเรื่องควบ รอบละสี่บาทกับเพื่อนสี่คน หนึ่งเลิกตอนคำ หม่ำก่ายเตี้ยกันต่อ แห้งขามน้ำขาม จ่ายตังค์เสร็จเหลือเงินห้าบาท รถเมย์หมดชะแล้ว ตัดสินใจ

เรียกแท็กซี่ ...เขาเรียกค่าโดยสารแปดบาท ต่อรองราคาไม่สำเร็จ ก็จำเป็นต้องเดินทอดน่องกลับ บางเขน สมัยนั้นรถไม่มาก มีแต่ต้นอ้อต้นพงข้างทาง เดินเล่นนิทานกันเพลิน เป๊ปปเดียวก็ถึง...อ้ออิต่างคนก็ต่างคิดว่าเพื่อนมีดั่งค์

ผักที่ปลูกกันไว้ อาจารย์ให้ไปช่วยกันขายที่สนามหลวง โอ้โห...เก็บได้ตั้งหลายคันรถบรรทุก เมื่อไรจะขายหมดวะ ก็เลยใช้วิธีทิ้งแจกทั้งแถวตามสโตร์เกษตร” ซื้บหายไม่ว่า เอาหน้าเข้าไว้ “

พวกเราเอาผักสารพัดอย่างคล่องคอบ้าง ถือโชว์บ้าง เดินโฆษณารอบสนามหลวง เด็กนักเรียน คุณป้า คุณน้า รวมทั้งน้องพานิชยกการ ใครมีถุง มีกระเป๋ เราใส่ให้ฟรี งานนี้ได้รสชาติมากครับ

อาจารย์สนั่น มองเมินเลย ...ขายกันแบบนี้คงรวนแน่ะ....แล้วอาจารย์ก็ซื้อข้าวปลาอาหาร มาเลี้ยงเรา แสดงว่าพวกเราไม่มีคตติดตัว สอบผ่านครับ 5555

๕. กระดูกกบ ทบัสธรรม

การเรียนรู้โครงสร้างของสัตว์เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของการเกษตร จึงต้องมีการเอากระดูกกบแต่ละชิ้น มาศึกษาหน้าที่ต่างๆ ตามลักษณะของกระดูก แล้วประกอบเป็นโครงร่างดั้งเดิม

ผมกับ สุเทพ นุชสวาท อุตสาหกรรมตั้งแต่เช้า ไปหาซื้อกบที่ตลาดมีนบุรี แยกเฉพาะกระดูกมาประกอบ ๒-๓ ครั้ง แต่ล้มเหลว เพราะกระดูกหักไม่สมบูรณ์ ต้องไปหาซื้อมาทำใหม่ ดีที่ สุเทพ มั่นหัวไว หากบมาหลายตัว เพื่อเอากระดูกดีมาทดแทนกัน จึงได้โครงสร้างกระดูกครบบริบูรณ์ โบนัสที่ได้คือ วันนั้นได้กินผัดเผ็ดกระเพรา กบ...ฮ่าฮ่าฮ่าแซ่บหลาย

หลังการฟอกกระดูกกบให้ขาวสวยงาม ประกอบเป็นโครงร่างครบบริบูรณ์ เอาไปจะส่งอาจารย์ที่ตึกชีวะ ก็เจอดีจนได้ เมื่อเดินตามหลังเพื่อนสุดสวีสองคน ถือกระดูกกบสี่คล้า ตัวเอียงกระเท่เร่ไปส่งอาจารย์ก่อนหน้าเราหนึ่งก้าว เธอพลิกบานประตูสวิงเข้าไป เสียงอาจารย์จะจ๋า เจ๊าะแจ๊ะ เป๊ปปเดียวเพื่อนเราก็ดิ้นหัวเราะก๊ิกๆ ออกมาจากห้องไป พวกเธอได้คะแนนเต็มสิบทั้งสองคน

ผมก็พลิกบานประตูเข้าไปมั่ง ปรากฏว่าโดนดุ ด้วยข้อหาไม่เคาะประตูก่อน เราก็ตอบว่า เมื่อกี้เพื่อนผมเข้ามาไม่เห็นเคาะประตูนี้ครับ .. “เค้านัดฉันไว้แล้วอะ” ...เจอแบบนี้มันดีบเลยมะ แล้วอาจารย์ก็เขียนเลข ๗ ให้... วูบแรกเลยความรู้สึกมากนะ..

มาเข้าใจจรรยา เมื่อได้เห็นอาจารย์ (คนนั้น) นุ่งน้อยห่มน้อยออกมาเดินด้วยลีลาเร่ร่อนเร้าอารมณ์ ในรายการ Mid night show หน้ากองไฟ เมื่อคราวทริปคณะเกษตรที่ภูเรือจ๋าาา... เอ้ออ...เข้าใจแล้ว..เราผิดเองที่ไม่ชมความสวยของอาจารย์ก่อน